

HALKIN KURTULUŞU

16 TEMMUZ 1979

750 Kuruş

167

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Mızrak çuvala sığmıyor

BÜTÜN FAŞİST CİNAYET YUVALARI DAĞITILSIN !

- MHP MİT ve Kontr gerilla'nın bütün cinayetleri bir bir ortaya çıkarken bütün gericiler bu cinayet yuvalarını aklamak için adeta birbirleri ile yarışıyorlar
- Hiç bir cinayet ve katliamın üzeri örtülemeyecek, faşist katillerin hak ettikleri şekilde cezalandırılması ve faşist örgütlerin dağıtılması engellenemeyecektir

MHP yöneticilerinden biri(!) MİT ajanıymış..(BASINDAN)

NEYİ DEĞİŞTİRİR ?

"MHP bugün illegal çalışma, gizli çalışmak mecburiyetindedir."

"Gizlilik şeraitine göre her operasyon önceden bürokratik usullerle planlamalı ve militanın bunu gerçekleştirmesi sonucu husule gelen hadise, zaman ve mekana nispetle doktrin lehine propaganda unsuru teşkil edebilmelidir."

Yukarıdaki satırlar MHP İstanbul Beşiktaş İlçe Sekreteri Ergin Örgügören tarafından MHP örgütüne dağıtıldığı açıklanan "Gizlilik, Baskı ve İhanet Üzerine" adlı eğitim notlarından alınmıştır.

MHP"li sivil faşist çeteler ve diğer faşist mihraklar, aslında bu ve benzeri eğitim notları ü-

Devamı sayfa 6'da

Gericilik ve faşist diktatörlük tarafından Abdi İpekçi'nin katledilmesi MHP ve diğer faşist cinayet örgütlerinden habersiz gerçekleşen bir olaymış gibi yansıtılmaya çalışılıyor. Hatta bununla da kalınmıyor; gazetecilerin önüne ve TV ekranına çıkarılan faşist katil "düzene karşı olduğu için", düzenin savunucusu Abdi İpçekçi'yi öldürdüğünü söylüyor ve solcu kisvesine bürünmeye yelteniyor. Oysa diğer faşist cinayetlerde de olduğu gibi, faşist katiller ortadadır ve cinayetin neden işlendiği açıktır.

ABDİ İPEKÇİ NEDEN ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ?

MİT, Kontr-gerilla, MHP tarafından A. İpekçi'nin öldürtülmesi, provokasyon ortamının oluşturulması içindir.

İpekçi'nin öldürülmesi olayı, Sivas, Malatya, Erzincan, Maraş vb. yerlerdeki faşist provokasyon zincirinin bir parçası ve devamıdır. Faşist MHP ve diğer cinayet örgütleri halk kitlelerinin yükselen devrimci demokratik hareketlerinin faşist militarist güçler devreye sokularak azgın faşist saldırılarla ezilebilmesi için uzun süreden beri provokasyon ortamını oluşturmaya çalışıyorlar. Nitekim Maraş provokasyonuyla bu emellerine kavuştular. Ama ne var ki, faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli saldırıları da MHP vb. örgütlerin beklediklerini sağlamakta aciz kaldı. Sıkıyönetimle halkın devrimci mücadelesi ve devrimci örgütler bastırılıp dağıtılamadı. Aksine kitleler ülkenin çeşitli yerlerinde sömürü ve soygun düzenine karşı mücadele etmeye daha da ileri atılarak devam ettiler. Ve sıkıyönetime rağmen MHP'li faşistlerin kitleler içindeki etkinliklerinin yok edilmesi hareketi sürdürüldü.

Bu durum karşısında faşistler yeniden provokatif olaylar yaratmaya yöneldiler. Ve böylece sıkıyönetimin devrimci hareketlerin üzerine daha azgın bir şekilde saldırmasının ortamını oluşturmaya çalışıyorlardı.

Bu amaçları için bu kere seçtikleri hedef, komprador burjuvazinin saygıdeğer mensubu, komprador kapitalizminin ve toprak ağalığı düzeninin

Devamı sayfa 6'da

«"Mao Zedung düşüncesi" Revizyonist küçük burjuva bir teori ve pratigin ifadesidir» (3)

(YAZISI 3. SAYFADA)

HALKIN KURTULUŞU

Anti marksist «Mao Zedung düşuncesi»ne karşı savaşalım

Revizyonist Çin Partisinin karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni ortaya atıp, dünya proletaryasının kurtuluşu davasına (ve çağımızda onun bir parçası haline gelmiş olan ezilen halkların kurtuluşu davasına) açıktan karşı çıkması, uluslararası burjuvaziyle, emperyalizmle ve her türden gericilikle birliği vaaz etmesi, Çin'i bir süper devlet yapma çizgisini açıktan izlemeye başlaması ve savunup uyguladığı karşı-devrimci teori ve pratiği uluslararası komünist harekete dikte ettirmeye çalışması; bütün bunlara karşı çıkarak mahkum eden dünya komünistlerinin gündemine doğal olarak Mao Zedung'a ve onun "Mao Zedung Düşüncesi" olarak propaganda edilen görüşlerine karşı takınılacak tutum sorununu getirdi.

Çin Partisinin bugünü dününden, teorisi, izlediği siyasetler ve pratiği, onun başında yer almış bulunan Mao Zedung'dan ayrı düşünülmezdi.

Nitekim, çeşitli ülkelerin komünistleri, Çin Partisinin savunduğu "Üç Dünya Teorisi" vb. teorilerin, izlediği çizginin, öteden beri sürdürdüğü yalpalamalı oportünist tutumlarının ve karşı-devrimci anti-proleter, şoven, hegemonyacı emperyalist pratiğinin kaynağının Mao Zedung'da olduğunu tespit ederek, onun bir Marksist-Leninist olmadığını ve revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesi olan "Mao Zedung Düşüncesi"ni mahkum ettiklerini ilan ettiler. Türkiye komünistleri de, izledikleri çizginin doğal bir sonucu olarak aynı tespiti yaptılar: "Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmden ödünç alınmış fikirler ve formülasyonlarla; her türden küçük-burjuva oportünist, pragmacı (yararcı), revizyonist, idealist düşünce ve tezlerin eklektik bir karmaşasıdır..! Mao Zedung Düşüncesi anti-Marksisttir."

HALKIN KURTULUŞU, bu tespite katılmaktadır ve bu doğrultuda kararlılıkla mücadele edecektir. "Mao Zedung Düşüncesi", HALKIN KURTULUŞU'nun savunduğu görüşlere yol gösteren Mark

Devamı sayfa 6'da

Bu cinayetlerin hesabı sorulacak

Faşist milisler, yurtsever devrimci bir öğretmeni daha katlettiler. 11 Temmuz sabahı İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsünde faşistlerin bir sınıfa koydukları bombanın patlamasıyla Recep Taşlı adlı Coğrafya öğretmeni parçalanarak ölmüş ve 15 öğrenci de ağır şekilde yaralanmıştır.

Recep Taşcı daha önce de faşistlerin saldırı ve tehditlerine maruz kalmıştı. Bombanın patladığı gün okula kayıtlı bulunan 75 MHP ve ÜGD üyesi faşist okula gelmemiş ve bomba patladıktan kısa bir süre sonra faşistlerin kaldığı yurttan okula ateş açılmıştır.

Bu arada okulda sözde güvenliği sağlayan jandarma komando birliklerinde çok sayıda ÜGD'li ve MHP'li asker ve subayın görev aldığı ortaya çıkmıştır.

Yurtsever Devrimci Öğretmen hareketinin yiğit bir neferi olan Recep Taşçı'nın katledilmesi planlı ve örgütlü bir saldırının bir sonucudur.

Parti Bayragı Sorumlu Yazıişleri Mudüru tutuklandı

- HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ ESKİ YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ MUSTAFA YILDIRIMTÜRK DE HALEN TUTUKLU BULUNUYOR

Parti Bayrağı Dergisi yazıişleri müdürü İshak Murat Ataç, geçtiğimiz hafta İzmir Asliye Ceza Mahkemesi tarafından Parti Bayrağı dergisinde çıkan yazılarda suç unsuru bulunduğu gerekçesiyle tutuklanmıştır.

Geçtiğimiz yılın sonunda Parti Bayrağı dergisi yazıişleri müdürü Nuran Saygılı'nın tutuklanmasının ardından İshak Murat Ataç'ın tutuklanmasıyla birlikte son 8 ay içinde derginin iki sorumlu müdürü tutuklanmış ve haklarında onu aşkın dava

Devamı sayfa 6'da

Haftanın olayı

Abdi İpekçi'nin katili MHP'lidir

Abdi İpekçi cinayetinin faşist piyonları: Mehmet Ali Ağca, Yavuz Çaylan, Mehmet Şener.

Gerçek katilleri ve faşist cinayet yuvalarını neden gizliyorsunuz?

MHP ve bütün yan örgütleri kapatılmalıdır

"... tabancayı Aksaray'a döndükten sonra MHP İl Binasında bulunan Mehmet Şener'e teslim ettim."

Bu sözler Abdi İpekçi'yi öldürdüğü açıklanan katil Mehmet Ali Ağca'ya aittir.

"... Aksaray'a geldik. Ben otoyu park ettim. MHP İl Binasında televizyon bulunan odaya çıktım. Mehmet Ali Ağca ile Mehmet Şener odada oturuyorlardı. Bu işi planlayan Mehmet Ali Ağca ile Mehmet Şener dir". "Sağ görüşü benimseyen arkadaşlar ile birlikte idim. Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde aynı fikri benimseyen gruplarla birlikte oldum". Mehmet Şener hemşerimdir. Mehmet Şener sağdan büyük kayıp var, soldan da büyük

Devamı sayfa 6'da

Faşist piyon Mahmet Ali Ağca'nın (1), diğer "ülkütaşları" ile çekilmiş bir resmi (2 no ile gösterilen kişi Ülkü Ocakları Malatya eski şube başkanı Mesut Samanlı'dır)

MHP'nin kendini kurtarma planı:

Dün 'deli', Bugün 'ne sağcı ne solcu'

Sivil faşist çeteler cinayet ve katliamlarını gizlemek için, kitlelerin önünde tamamen deşifre olmaktan kurtulmak ve kitleleri aldatmaya devam etmek için her yerde aynı yöntemlerle çalışır. Eli kanlı

Devamı sayfa 6'da

T'K'P MHP'yi aklama yarışına katılıyor

Kurulacak diyalog yoluyla MHP'nin aklanması girişimleri, onun içinde MİT ajanı olup olmadığı tartışmasıyla sürdürülüyor. MHP'nin faşist halk düşmanı karakteri; bir yandan, suç, "içinde bulunan" MİT ajanına yıkılarak gözlerden gizlenmeye çalışılıyor; diğer yandan da sözde MHP'ye karşı çıkma adına/MİT, sıkıyönetim, genel olarak faşist diktatörlük temize çıkarılıyor.

Kitlelerin kafasını bulandırmaya çalışanlardan biri de TKP vb. modern revizyonistlerdir. Onlar, sözde suçun MHP içinde bulunan MİT ajanını yıkılmasına karşı çıkarken, şahit olarak sıkıyönetimi gösteriyor. Politaka gazetesinde onun yalanlaması üzerine, faşist saldırılardan nasıl MİT'in değil de MHP'nin sorumlu olduğu konusunda tahliller geliştiriyorlar. Bütün meseleyi Türkeş'in açıklamasının doğru olup olmadığının, MHP içinde MİT ajanının bulunup bulunmadığının tartışılmasına indirgeyen bu revizyonistler; nerede MİT'in bitip nerede MHP'nin başladığının belli olmaması gerçeğini inkara, bu iki faşist cinayet örgütünü bir biri aleyhine aklamaya yelteniyorlar. MİT ile MHP iç içedirler. Bu ikisi de sıkıyönetimin de dayandığı aynı faşist diktatörlüğe dayanmaktadır. Ne biri, ne ötekisi, ne de sıkıyönetim, halk düşmanı gerici niteliklerinden soyutlanamaz. Bu, MHP'nin ince bir aklanmasından başka bir şey değildir.

Politika, avukat bir yazarı aracılğıyla MHP'yi daha açık olarak da temize çıkarma yolunda çaba sarfediyor. O, Türkeş'in Anayasa ilkeleri etrafında birleşme çağrısına özünden itiraz etmiyor; bunun ancak gerici faşist bir birlik anlamına gelebileceğini söylemiyor, gericilerin halk düşmanı karakterlerini ve halka karşı birliklerini teşhir etmiyor. Aksine MHP'yi bu çağrısında samimiyetsiz

Devamı sayfa 6'da

1 Mayıs Mahallesi halkı bu zulmü de unutmayacak

(YAZISI 7. SAYFADA)

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Revizyonist ihanet halk ekonomisini çökertemedi

1945'lerde Titocu revizyonistler denediler...

Arnavutluk'u ekonomik ve siyasal olarak çökertmeğe çalıştılar. AEP içinde karışıklık yaratmaya ve Partiyi yıkmaya çalıştılar. Marksizm-Leninizmin eskidiğini ileri sürerek Stalin'e ve Marksizm-Leninizme saldırdılar. Emperyalistlerin desteğiyle giriştikleri baskı ve şantaj siyasetleri açığa çıktı. Dünya halklarının gözünde beş paralık değerleri kalmadı.

1960'larda Kruşçevci revizyonistler denediler...

Arnavutluk'u ekonomik abluka altına aldılar. İkili anlaşmaları keyfi bir biçimde tek taraflı olarak iptal ettiler. AEP içinde karışıklık yaratmaya ve AEP'i Marksizm-Leninizmden döndürmeye çalıştılar. Ancak onların da yüzü açığa çıktı. Arnavutluk'u yıkamadılar. AEP'i Marksizm-Leninizmden döndüremediler.

1970'lerde Çinli revizyonistler denediler...

Kararsız, kaypak, ikiyüzlü tutumları giderek açıktan karşı-devrimci bir konum aldı. Onlar da Arnavutluk'u ekonomik olarak çökertmeye çalıştılar. Yapılan ekonomik anlaşmalara keyfi olarak uymadılar. AEP içinde tıpkı Kruşçevci revizyonistler gibi karışıklık çıkartmaya çabaladılar.

Ama Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti 1979 da, kuruluşunun 35. yılında yine granitten bir kaya gibi...

Kuruluşunun 35. yılında

Emperyalist revizyonist ablukaya rağmen

Arnavutluk sosyalizm yolunda ilerliyor

Arnavutluk halkı dağları bile tarım arazisi haline getiriyor.

Bu yıl, sosyalist Arnavutluk, kurtuluşunun ve halk iktidarının kuruluşunun 35. yıldönümünü kutluyor. Bu altın yıl, başında Enver Hoca yoldaş bulunan AEP önderliğinde Arnavutluk halkının sosyalist devrim ve sosyalist inşa yolunda attığı adımları gösteren önemli bir olaydır.

Arnavutluk'ta özellikle ulusal sanayinin kurulmasında geliştirilmesinde büyük başarılar elde edilmiştir. Üretici güçlerin gelişmesi ve sanayinin genel ekonomik gelişme düzeyi, yapısı ve kapsamı açısından kurtuluş öncesi Arnavutluk, çok geri, tipik bir tarım ülkesi idi. 1938'de ekonomide ve toplumsal üretimde sanayinin hemen hiç payı yoktu.

Ülkenin sosyalist sanayileşmesi siyasetinde, AEP, sosyalist üretimin maddi-teknik temelinin yaratılması, proletarya diktatörlüğünün belkemiği olarak işçi sınıfını geliştirmenin, emek üretkenliğini sürekli artırmanın, sosyalist ekonominin gelişmesinde sanayinin önder rolünü güçlendirmenin gerekliliğinden yola çıkmıştır.

BÖLGESEL EŞİTSİZLİKLE SAVAŞ

Sanayinin coğrafi dağılımı siyaseti izlenerek ülkenin tüm bölgelerinin kendi inşa sanayine, odun işleme, hafif ve gıda sanayine sahip oldukları bir aşamaya gelinmiştir. Çoğunda maden ve elektrik sanayi olmak üzere 10 bölgede kimya sanayi, 6 bölgede petrol ve gaz sanayi vb. bulunmaktadır. Toplam sanayi üretiminde bölgelerin ağırlığı geçmişte daha az gelişmiş olan bölgeler lehine sürekli değişmekte ve artmaktadır.

SANAYİ, 25 YILDA 10 MİSLİ GELİŞTİ

Halk iktidarı altında sanayinin gelişmesi şöyledir: İlk 5 yıllık planı (1951-1955) 1,0 kabul edilirse, ikinci 5 yıllık plan döneminde (1956-1960) sınai üretim indeksi 2 kat, üçüncü 5 yıllık plan döneminde (1961-1965) 3,4 kat, dördüncü 5 yıllık plan döneminde (1966-1970) 5,7 kat ve beşinci 5 yıllık plan döneminde (1971-1975) 9,4 kat artmıştır.

HEDEF: İLERİ TARIM, GELİŞMİŞ SANAYİ

Ülkenin sosyalist sanayileşmesinde AEP'nin ekonomik siyaseti, her zaman Arnavutluk'u geri bir tarım ülkesinden bir sanayi-tarım ülkesine dönüştürmeyi amaçlamıştır. Bu stratejik görevin ilk aşaması uzun bir süre önce tamamlanmıştır. Bu başarıda ağır sanayinin gelişmesine, petrol ve doğal gaz sanayinin, maden enerjisinin, demir ve metalurjinin ve kimya sanayinin gelişmesine öncelik tanımak büyük önem taşımaktadır. Üretimin artış oranı ve ilkel kaynaklardan enerji üretiminde ulaşılan düzey açısından Arnavutluk, tükettiğinden daha çok üreten ülkeler arasında yer almakta ve 1972'den bu yana ürettiği elektrik enerjisinin bir bölümünü ihraç etmektedir

KENDİ GÜCÜNE GÜVEN

Siyasal bağımsızlığı sağlamak, emperyalist-revizyonist ekonomik abluka koşullarında yaşamak ve gelişmek, yeni kaynakları ekonomik dolaşıma sokmak, tümüyle kendi gücüne dayanarak fabrikalar, teknoloji inşa etmek, hammaddelerin ekonomik olarak daha iyi kullanılmalarını sağlamak vb. için ağır sanayinin, maden çıkarma ve işleme sanayinin gelişmesi büyük bir önem taşımaktadır.

Arnavutluk için kendi emeği, malzeme ve mali kaynakları ekonomik gelişmede her zaman belirleyici olmuştur. Modern revizyonistler dış yardımları Arnavutluk sanayisi ve ekonomisinin gelişmesinde ana unsur olarak göstermeye çalışmışlar ve çalışmaktadırlar. Geçmişte tıpkı Kruşçev revizyonistlerinin yaptığı gibi Çin revizyonistleri de anlaşmaları keyfi olarak çiğneyerek, uzmanlarını çekerek Arnavutluk'un ekonomik gelişmesini ve sosyalist inşayı zayıflatmak istediler. Ama tam anlamıyla başarısızlığa uğradılar. Arnavutluk halkı, AEP, 7. Kongresinin kararlarına uygun olarak ve kendi gücüne dayanarak altıncı 5 yıllık planın tüm görevlerini yerine getiriyor.

İHRACATIN % 65'İ SANAYİ ÜRÜNLERİ

1960'da % 46 olan sınai ürünlerin toplam üretimi ihracat içindeki oranı 1980'de % 65 olacaktır. Böylece ağır işleme sanayi üretim araçlarının üretiminde ilk sırayı alacaktır.

AEP'in 7. Kongresinde altıncı 5 yıllık plan konusunda verilen direktifleri hayata geçirmek için çalışan işçi sınıfı, sanayinin geliştirilmesinde ve toplam sınai üretiminin artırılmasında yeni başarılar elde etmiştir. 1975-1978 döneminde (Çin yardımının azaldığı ve giderek kesildiği dönemde) sınai üretimin toplam hacmi % 26 artmıştır. Üretim araçlarının üretimi % 33, tüketim mallarının üretimi % 17 artmıştır. 1978'de toplam sınai üretim hacmi 1960'a oranla 5 kat artmıştır. Sanayi 1979'da daha da gelişecektir. Toplam toplumsal üretim 1978'e oranla % 15 artacaktır.

Hızlı gelişme oranının sonucu olarak ülke ekonomisi halkın yiyecek ve tüketim mallarına olan gereksinmesinin % 85'inden fazlasını ve yedek parça gereksinmelerinin % 90'ını karşılamaktadır.

"Siyasal bağımsızlığı sağlamak, emperyalist-revizyonist abluka koşullarında yaşamak için ağır sanayinin gelişmesi büyük bir önem taşımaktadır."

7 Temmuz 1977 7 Temmuz 1978

Çinli revizyonistler, 7 Temmuz 1978'de Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile tüm ikili anlaşmaları tek taraflı olarak, önceden haber vermeden iptal etmişlerdi. Çinli revizyonistlerin 7 Temmuz tarihini seçmeleri bir rastlantı değildi. Dünya komünist hareketi içindeki tartışmalar AEP'in 7. Kongresi ile hızlanmış ve AEP-MK, 7 Temmuz 1977'de Zeri i Popullit'te yayınladığı bir makaleyle "üç dünyacı" revizyonistlerin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı. "Devrimin Teori ve Pratiği" adlı makale, kısa sürede tüm Marksist-Leninistler tarafından benimsenmiş ve Çin revizyonizmi ve hempaları her yerde teşhir ve tecrit edilmişti.

Şimdi 7 Temmuz 1978'den bu yana 1 yıldan fazla bir süre geçti. Çin, hızla bir süper devlet olma yolunda ilerliyor. Bugün "Devrimin Teori ve Pratiği" tüm dünya halklarına devrimin ve kurtuluşun yolunu gösteriyor. Çin sosyal-emperyalistlerinin gerici teorileri ise bir avuç uşakları dışında hiç kimseyi kandırmıyor.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET 'MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİNİ' MAHKÛM EDİYOR

AKP-ML Kongre Kararı: "Çin revizyonizmi Mao Zedung düşüncesinden ayrılamaz"

1978 yılı sonunda toplanan Almanya Komünist Partisi/ML'nin 4. Olağanüstü Kongresi gündemindeki en önemli madde olan "Mao Zedung Düşüncesi" konusunu tartışmış ve bu konuya ilişkin Parti görüşünü ortaya çıkarmıştı. AKP/ML'nin 4. Kongresi, konuyla ilgili bir karar taslağını da onaylamıştı. "Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmle Çelişiyor" başlıklı karar metnini özetleyerek yayınlıyoruz:

"...

"Partimizdeki araştırma ve tartışmalar bugünkü Çin revizyonizminin Mao Zedung düşüncesinden ayrılamayacağını ortaya koydu. Mao Zedung düşüncesinin etkisi, daha 1960 yıllarında Marksist-Leninist partilerin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelesini zorlaştırdı. O, uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde tüm anti-Marksist görüşlerin toptan reddedilmesini, Marksist-Leninist hareketin daha sıkı birleşmesini ve partiler arasında çok yönlü tecrübe alışverişini engelledi.

"...

"Mao Zedung düşüncesinin "Marksizm-Leninizmin en üst aşaması" olduğu tezi ya da bundan çıkarılan 'Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesinin günümüzde Marksist-Leninist bir partinin ideolojik temeli olması" gerektiği yolundaki tezler tümüyle anti-Marksist, anti-Leninisttir... Bu tezlerle, Mao Zedung düşüncesini göklere çıkarma, bu düşüncenin kör taraftarlarını yaratma ve devrimcileri Marksizm-Leninizmden uzak tutmaya çalışıyorlar. Bu tezler kendi sınıf kökleri ile uyumlu bir biçimde özellikle küçük-burjuvazi içinde verimli alanlar buldu...

"Bu tezlerle, revizyonist Çin yönetiminin süper devlet olma çabalarına hizmet eden 'üç dünya teorisi' birbirine bağlıdır... Bu karşı-devrimci teori 'Mao Zedung düşüncesinden' etkilenmiştir ve ondan kaynaklanmaktadır.

"Mao Zedung düşüncesi, burjuvaziye karşı uzlaşmacılığın ve proletaryanın hegemonyasının reddinin izlerini taşımaktadır...

"Aynı biçimde parti üzerine öğretilere ilişkin olarak Mao Zedung düşüncesi, partinin irade ve eylem birliğini, partinin ideolojik bütünlüğünü ve yabancı unsurlardan arındırılmış olmasını değil, hizipçiliği, liberalizmi ve iki çizgi adı verilen partinin dağılma görünümünü veren bolşevik partinin niteliklerinin reddini savunuyor...

"Mao Zedung düşüncesi Stalin'e yönelttiği eleştiriler ile de Marksizm-Leninizme saldırıyor...

"Partimiz, Mao Zedung düşüncesinin, Marksizm-Leninizm öğretileri ile çeliştiğini ve partimizin siyasetinin teorik temeli olamayacağını tespit etti. Yalnızca Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ortaya koyduğu bilimsel sosyalizmin teorileri tüm gerçek Marksist-Leninist partilerin yanılmaz pusulasıdır."

FKİP: "Çin revizyonizminin temeli Mao Zedung düşüncesidir"

La Forge

ORGANE CENTRAL DU PARTI COMMUNISTE DES OUVRIERS DE FRANCE

Fransa Komünist İşçi Partisi'nin yayın organı LA FORGE'da 1979 Ocak ayında yayınlanan "Devrimin Zaferi İçin Marksizm-Leninizmi Savunma Mücadelesi Hayati Önem Taşımaktadır" başlıklı makalede, Mao Zedung'un formüle ettiği ve uyguladığı tezlerden bazıları incelenerek bunların anti-Marksist-Leninist özü teşhir ediliyor.

Yazıda Mao Zedung'un görüşleri üç temel noktadan ele alınıyor ve özetle şöyle deniliyor:

"1. Partinin teoride ve pratikte proletaryanın öncü müfrezesi olması görüşü: ÇKP'de her zaman iki çizgi, hatta üç, dört, beş çizgi ve fraksiyonlar var oldu. Hiçbir zaman gerçek bir eylem ve düşünce birliği olmadı.

"Mao Zedung'un kendisi, Parti içinde iki çizginin varlığını göklere çıkardı ve bunun teorik temelini ortaya koydu. Böylece Parti içinde iki çizginin varlığı, zıtların birliğinin bir ifadesidir; nerede proletarya varsa, orada burjuvazi de vardır; birliğin sürmesi amacıyla, ikisini de fikirlerini açıklamaları için serbest bırakmak gerekir."

Makalede ikinci olarak "Mao Zedung düşüncesinin temelinde hangi ideoloji vardır?" sorusuna şu yanıt veriliyor: "Mao Zedung düşüncesi diyalektiğin yasalarına karşı çıkmaktadır. Mao Zedung düşüncesi, hangisi olursa olsun, her olgunun karşıtına dönüşebileceğini iddia ediyor.

"Bu, diyalektik materyalizme tamamiyle ters anarşist bir görüştür. Diyalektik materyalizme göre, burjuvazi ve proletarya gibi uzlaşmaz iki sınıf uzlaşmaz olarak kalır ve biri diğerine dönüşmez. Onları karşı karşıya getiren çelişki temeldir ve yalnızca burjuvazinin yıkılması ile çözülebilir.

"Mao Zedung düşüncesi teoride ve pratikte proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini reddediyor" başlığı altında şunlar yazıyor: "Mao Zedung'taki ideolojik çoğulculuk, ifadesini siyasal çoğulculukta bulmaktadır.

"Çin'de ülkenin kurtuluşunda ve Halk Cumhuriyetinin ilanından sonra, 1946'dan 1956'ya kadar, yani "Yeni Demokrasi" döneminde, 1956'dan günümüze kadar, yani sosyalizm olarak adlandırılan dönemde burjuvazi iktidarda kaldı. Karşı-devrimciler, yalnızca cezalandırılmamakla kalmadılar, onlara fikirlerini açıklamaları ve burjuva, gerici fikirleri yaymaları için tüm olanaklar sağlandı."

Makalede sonuç olarak şöyle deniliyor: "Böyle bir devrime önderlik eden böyle bir partinin eylemini ve düşüncesini besleyen Mao Zedung düşüncesinin, Marksist-Leninist bir teori değil, Çinli yeni revizyonist akımın anti-Marksist temelini oluşturan bir teori olduğu açıktır."

Enver Hoca'nın "ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER" adlı siyasal günlüğünün 1. cildi yabancı dillerde yayınlandı

"ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ, 7. KONGRESİNDE VE MERKEZ KOMİTESİNİN 2. VE 3. GENİŞLETİLMİŞ TOPLANTILARINDA YARATILAN DURUMA İLİŞKİN OLARAK MAO'NUN SORUMLULUĞU DIŞTALANMADAN, REVİZYONİST ÇİN YÖNETİMİNİN KARŞI-DEVRİMCİ EYLEMLERİNİN VE ANTİ-MARKSİST TAVIRLARININ DERİN BİR İNCELEMESİNE GİRİŞTİ."

Enver Hoca'nın siyasal günlüğünden 1962-71 yılları arasındaki notlarını içeren "Çin Üzerine Düşünceler" adlı yapıtın 1. cildi yabancı dillerde de yayınlandı. (Gazetemiz 164. sayısında Tiran Radyosu'nun haberine dayanarak yapıtın adını "Çin Üzerine Notlar" diye vermişti.)

Günü gününe tutulan notların hiçbir değişikliğe uğratılmadan bir araya getirilmesiyle basılan Çin Üzerine Düşünceler, bugün bütün dünya halkları için büyük bir tehlike oluşturan Çin sosyal-emperyalizminin gelişimini somut olaylara dayanarak açıklamaktadır. Enver Hoca yoldaş, günlük notlarında bugün bir süper devlet olma yoluna girmiş bulunan Çin'in revizyonist yönetiminin geçmişteki kaypak, kararsız ve emperyalistlerle uzlaşıcı tutumunun köklerini ortaya sermektedir.

İlk kez Liu Şao-şi tarafından 1945 yılında yapılan ÇKP'nin 7. Kongresinde ortaya atılan Mao Zedung düşüncesi terimiyle anılan düşünce sisteminin pragmacı ve anti-Marksist özü ve Kültür Devriminin gelişimindeki gizli kalmış noktalar, Enver Hoca yoldaşın notları okundukça daha berrak olarak ortaya çıkmaktadır.

1. Cildin önsözünde Enver Hoca yoldaş, yapıtıyla ilgili olarak şunları söylemektedir:

"(Çin Üzerine) düşünceler, Çin basını ve yabancı basından ya da Pekin'deki Arnavutluk Elçiliğinden ve seyrek olarak da resmi yoldan, bizzat Çin yöneticilerinden öğrendiğimiz olaylar üzerinde temellenmiştir.

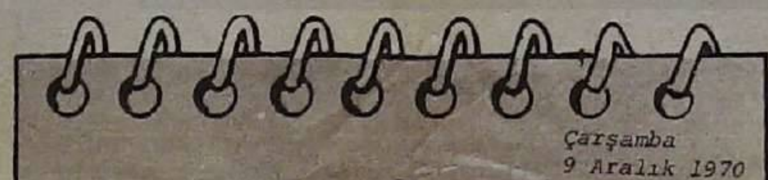
"Çin'deki durum ve ÇKP'nin faaliyeti ile ilgili en önemli sorunlarda bile Çin yöneticilerinin bizimle tartışmaya girmemeleri nedeniyle, verilerin kısmi olmaları ve yetersizlikleri sonucu tahminlere girişmek, sonra da bunlardan sonuçlar çıkarmak zorunda kaldık. Çin siyaseti ve çoğu kez istikrarsızlık ve oportünizmle belirlenen bu siyasetin sonuçları hakkında yargılara varmak mecburiyetinde kaldık.

"Çin yönetiminin eylemleri ve değişik tutumları üzerine oluşan bu değerlendirmeler, sözkonusu olayların meydana geldiği ya da onları öğrendiğimiz anda günlük biçiminde günü gününe not edilmiştir. Okuyucu Çin çizgisini tanımada aldığımız tavrı ve AEP'in Marksist-Leninist tutumunun diyalektiğini daha iyi kavrayabilmek için bu olguyu göz önünde bulundurmak zorundadır.

"Proleter enternasyonalizminin ilkelerine sadık olan AEP, hem Kruşçevci, Titocu ve diğer modern revizyonistler ÇKP'ye saldırdığında, hem de Kültür Devrimi boyunca başında Liu Şao-şi'nin ve Deng Siao-ping'in bulunduğu ultra-revizyonistler ÇKP'yi ve Mao Zedung'u ciddi bir biçimde tehdit ettiklerinde, Çin Komünist Partisini ve Çin Halk Cumhuriyetini savundu. Partimiz aynı zamanda birçok kez Çin yöneticilerinin anti-Marksist tavır ve eylemlerini kaygıyla izledi; olguları göz önünde bulundurarak Çin yönetiminin doğru yola geleceği umudunu doğal olarak içinde barındıran düşünceleri Çin'deki olaylar hakkındaki eleştirici düşüncelerini elverdiği ölçüde açıkladı. Bu dilek, bu iki ciltte toplanan yazılara da yansımaktadır. Ama maalesef, Çin'de revizyonizm günden güne güçlenerek ilerledi.

"AEP, 7. Kongresinde ve Merkez Komitesinin 2. ve 3. Genişletilmiş Toplantılarında, yaratılan duruma ilişkin Mao'nun sorumluluğu dıştalanmadan, revizyonist Çin yönetiminin karşı-devrimci eylemlerinin ve anti-Marksist tavırlarının derin bir incelemesine girişti. Bu notlar komünistlere, kadrolara, aynı zamanda diğer okuyuculara, Çin revizyonizminin gelişim yolu ve AEP'in ona karşı verdiği mücadele hakkındaki bilgilerini tamamlamaya hizmet edecektir."

Yapıt, en kısa zamanda Türkçeye çevrilecektir.

Çarşamba 9 Aralık 1970

FİERZA HİDROELEKTRİK SANTRALININ YAPIMINI ENGELLEMEK İÇİN YAPILAN UTANÇ VERİCİ BİR GİRİŞİM

On beş günden beri, (Çin-Ç.N.) enerji bakan yardımcısı, bir uzman grubu eşliğinde, hidroelektrik sorununu incelemek ve bu alanda bize yardım etmek amacıyla ülkemizde bulunmaktadır.

Birkaç gün önce, bu sorunlarla uğraşan Rahman Hanku yoldaşla iki ya da üç görüşmesi oldu ve aşağıdaki sorunları ortaya attı:

1. Fierza Hidroelektrik Santralı, çalışmalara başlanmış olmasına rağmen daha önceden saptanmış olan yerde inşa edilemez; çünkü alan sağlam değildir, doldurulması imkansız oyuklar vardır, yeni aramalara girişmek, çalışmaların yönünü değiştirmek gerekmektedir; çünkü bent kararlaştırıldığı gibi toprak dolgu olarak yapılamaz ve oluşacak göl suları Yugoslav topraklarına kadar uzanacağından, kötü sürprizlerle karşılaşılabilir.

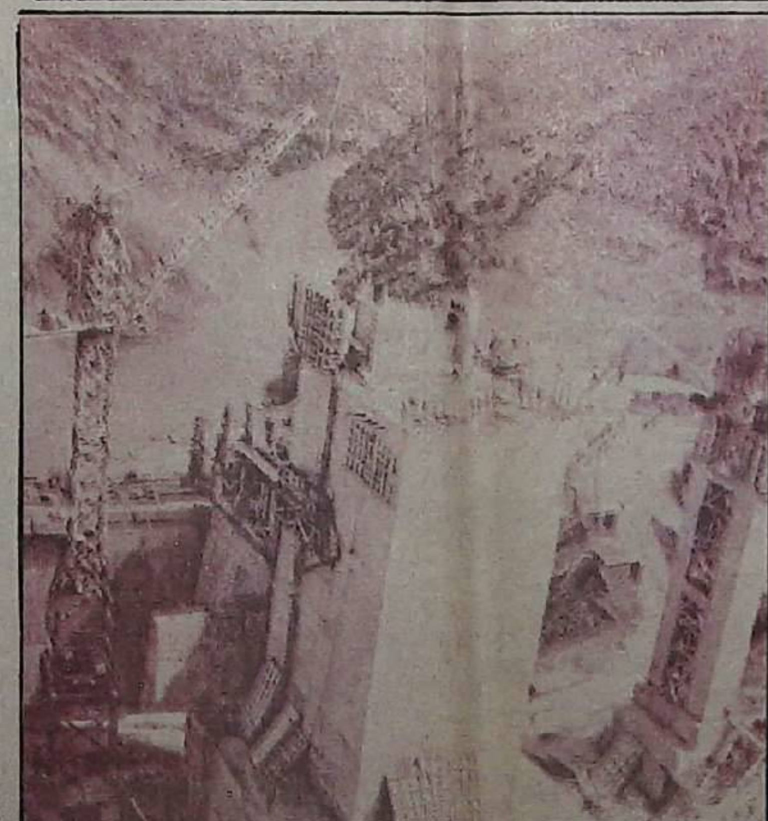
...

Rahman Hanku, bu gözlemleri temelsiz ve tarafımızdan kabul edilemez bir şey olarak değerlendirerek kesin bir şekilde reddetti. Bakan yardımcısı, ikinci kez de resmi olarak aynı düşünceleri savundu. Ama, Rahman, işin ucunu bırakmayarak, bakan yardımcısından, sözde kendisiyle aynı görüşte olan, oysa gerçekte her şeyde, her zaman uzmanlarımızla hemfikir olan Çinli uzmanlarla bir yüzleşmede bulunmasını istedi.

Buna rağmen Rahman'la yaptığı üçüncü görüşmede, iki mühendis tarafından yanıltıldığını öne sürerek, Rahman'ın yanında özür diledi; oysa bütün sorunlarda eksiksiz bizimle aynı görüşte olduğunu, her şeyin çok doğru bir biçimde kararlaştırıldığını vs. vs. söyledi. Şahsımıza övgüler düzdü.

Tuhaf! Bu kişi Pekin'den geliyor, kendisini doğrulamak için şahitliğine başvurduğu iki mühendis tarafından gönderilmedi. Burada Fierza Santralının yapımını engellemek için yapılan kınanacak bir girişim vardır. Bunlar yoldaşça olmayan, zararlı davranışlardır. Bizi birbirimize bağlayan dostluğa rağmen uyanık olmak zorundayız.

(ÇİN ÜZERİNE DÜŞÜNCELER s.549)

Çinli revizyonistlerin tüm engellemelerine ve sabotajlarına karşın Fierza Santralinin inşası hızla ilerliyor.

TDKP-İÖ'nün Mao Zedung ve ÇKP üzerine kararı

«'Mao Zedung düşüncesi': Revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesidir.» (3)

Demokratik Devrimden Sosyalizme geçiş sorunu ve demokratik halk diktatörlüğü

Mao Zedung, zaman zaman demokratik devrimin, sosyalist devrime geçiş için zorunlu bir aşama olduğunu söylemesine rağmen, bu konuda da eklektizme düşmektedir. O, örneğin proletarya açısından ancak bir ajitasyon sloganı olabilecek ve sınıfların ortadan kaldırılması anlamını taşıyabilecek eşitlik talebini burjuva muhtevasıyla yorumlamış ve "yeni demokratik devrim"in "... eşitliğin hüküm sürdüğü yeni bir Çin inşa etmek hedefini..." (Seçme Eserler, C. 2, s.151) gerçekleştirebileceğini öne sürmüştür.

Yine Mao Zedung, "Çin devrim' bu iki adımı, önce yeni demokrasi, sonra da sosyalizm adımlarını atmak zorundadır. Üstelik birinci adım epey uzun bir zaman alacaktır." (Seçme Eserler, C.2, s.360) dediğinde, demokratik devrimden sosyalizme kesintisiz geçiş teorisinin yerine, sosyalist devrime geçilmeden uzun süre devam eden bir demokrasi teorisini savunuyor, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal düzenin yıkıntıları üzerinde bir sosyalist toplum inşa etmeye çalışırsak bir ham hayal olur" (Seçme Eserler, C.3, s.255) görüşünden hareketle, "uzun" demokrasi aşaması boyunca "gerekli bir düzeyde kapitalist gelişmeye izin verilmesini" (agy) "... Çin'in ekonomisi hâlâ geri olduğu için devrimin zafere ulaşmasından sonra da oldukça uzun bir süre boyunda şehirdeki ve köylük bölgesindeki özel kapitalizmin olumlu nitelikle rinden milli ekonominin geliştirilmesi uğruna mümkün olduğu kadar yararlanmak gereceği"ğini (Seçme Eserler,C.4, s.395-396) ve ancak böylelikle sosyalizme geçilebileceğini savunmuştur. Mao Zedung, aslında, sosyalizme kesintisiz geçerek komünizme varma yerine kendi başına sanayileşmeyi ve kalkınmayı gerçekleştirecek ve amacı bu olan (bkz. Seçme Eserler, C.3, s.278-279) burjuvazinin önderliğindeki demokratik devrimden tek farkı burjuvazi ile birlikte proletaryanın da iktidara ortak olması olan kapitalizmin yolunu açmakla ve kapitalist gelişmeye bağlı olarak sosyalizmin maddi şartlarının olgunlaştırmakla görevli olan burjuva demokratik devrim anlayışına sahip olmuştur.

Demokratik devrim kuşkusuz genel olarak kapitalizmi hedef alan bir devrim değildir; karakteri itibarıyla bir burjuva devrimidir ve milli kapitalizmi tasfiye etmeyecek aksine emperyalizmi, komprador kapitalizmi ve feodalizmi tasfiye ederek şehirde ve kırlarda milli kapitalizmin gelişmesini engelleyen köstekleri kaldırarak kaçınılmaz olarak kapitalizmin gelişmesine yol açacaktır. Ama bundan ancak sosyalizme kesintisiz geçişi reddedenler baştan beri bir anti-kapitalist perspektife sahip olmayanlar ve kapitalizme karşı mücadele yerine proletarya ile burjuvazi arasında sosyal uyumu vaazedenler; bu kapitalizme karşı mücadelenin, onun sınırlanmasının ve giderek yok edilmesi gerektiğinin inkar edilmesi sonucunu çıkarabilirler. Proletarya, demokratik devrim süreci içinde dahi kapitalizmin sınırsız ve başıboş bir şekilde gelişmesine karşı çıkarak onu sınırlayacak ve denetim altına alacak tedbirlerden yana olmak zorundadır. Sosyalist devrim ise zorunlu olarak burjuvaziye ve özel mülkiyete karşı onları tamamen yok etmeyi hedefleyen bir saldırıyı gerektirir. Mao Zedung'un tavrı bu konuda da Marksizme terstir. O, "komünizme kadar" sömürücü sınıflarla ekonomik ve siyasi olarak birarada yaşamayı ve karşılıklı denetim"i savunurken, aslında küçük mülkiyet kaygusuyla sosyalizme karşı kapitalizmle birleşmeyi seçen küçük-burjuvanın pozisyonunu savunmaktadır. Mao Zedung, sömürücü sınıflarla sonuna kadar birarada ve uyum içinde yaşamayı gerekli sayan anlayışını Lenin ve Stalin'in savunup uyguladıkları Yeni Ekonomik Politika'nın (NEP) bir yorumu ve uygulaması olarak sunmaya çalışıyor. Bu, demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü NEP, "komünizme kadar" geçerli "on bin yıllık" bir politika değil, geçici bir politika olabilir. NEP, sömürücü sınıflara verilen bir tavizi içerse de, o, bir teslimiyet olarak anlaşılamaz, sınıf mücadelesinden, sömürücü sınıfları tasfiye etme amacından koparılamaz. Her dönemde burjuvaziyle ittifak kurmayı baş mesele yapan, özel kapitalist mülkiyetin ortadan kaldırılmasını hiçbir zaman hedeflememiş olan Mao Zedung, sosyalizm doğrultusunda bir adım olarak NEP'i değil, kapitalist gelişme yolunu savunmuş ve uygulamıştır. O, NEP'in mutlak olmayan bir gerileme karakterine de sahip olmasının ardına gizlenerek ve Lenin ve Stalin'in adını kullanarak kendi kapitalist yolunu, proletaryanın ekonomik ve politik bakımdan burjuvazinin egemenliğine mahkum edilmesi yolunu haklı çıkarmaya çalışmıştır. Mao Zedung'un vaazettiğinin aksine NEP' bir sınıfsal uyum politikası değildir. Bunun yanı sıra yine Lenin'in açık olarak belirttiği böyle bir politikanın gerçekten proletaryanın amaçlarına devrim ve sosyalizm yararına bir gelişmeye yol açabilmesi için,birinci olarak, proletaryanın siyasi iktidarının iyice sağlamlaştırması; ve ikinci olarak da ekonominin kilit sektörlerini ve ağır sanayii sağlamca elinde bulundurması ve bunlara dayanarak kapitalizmin gelişmesinin istenmeyen boyutlara ulaşmasını engelleyebilecek bir durumda olması, böyle bir tehlikeye karşı denetim altına alıcı ve sınırlandırıcı somut tedbirler alması zorunludur. Oysa, Çin'de uygulanan politika, Leninist politikanın tamamen zıttıdır. İlk olarak, Çin'de proletarya ne iktidardadır ve ne de ekonominin kilit sektörlerini sıkıca eline almıştır. Aksine burjuva partileri, Çin "Komünist" Partisiyle birlikte iktidardadır ve burjuvazi, ekonomik birçok kilit sektörünü "devletle birlikte" yönetmektedir.

Mao Zedung, sosyalizme geçmenin "oldukça uzun bir mücadele dönemini gerektirmekte" (Seçme Eserler, C.5, s.117) olduğunu söyleyip "ilerde ekonomimiz ve kültürümüz serpilip boy attığında, koşullar olgunlaştığında ve geçiş, ulusumuz tarafından tamamen uygun görülüp onaylandığında, ülkemiz telaş etmeden ve uygun düzenlemeleri yaparak, yeni sosyalizm dönemine girecektir" (Seçme Eserler, C.5, s.41) derken, demokratik ve sosyalist devrimler arasına bir Çin Seddi koymakta, sosyalizmin dışında, ekonomi, kültür vb.nin gelişimine yol açacak ve kapitalist temele ve bunun gelişmesine dayanması kaçınılmaz olan emperyalist bir demokrasi aşaması fikrini ileri sürmektedir. O, halk demokrasisine, kapitalistlere hiç dokunmayan, kapitalistlerin yok edilmesini aynı Amerika ve benzerlerinde olduğu gibi gelecekte gerçekleşecek bir sosyalist devrime erteleyen gerçek anlamıyla bir burjuva demokrasisi olarak niteleyip, demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki ilişkiyi, örneğin geçmişteki Fransız burjuva devrimi ile gerçekleşecek olan Fransız sosyalist devrimi arasındaki ilişkiye benzeterek şöyle diyordu: "Sosyalist bir toplumda kapitalistlere yer yoktur. Oysa Halk Demokrasilerinde varlıklarını sürdürmelerine izin verilmelidir. Çin'de kapitalistlerin her zaman yeri olacak mıdır? Hayır. Gelecekte kesinlikle olmayacaktır. Bu sadece Çin için değil, bütün dünya için de geçerlidir. Gelecekte hiçbir ülkede ne İngiltere'de, ne de Amerika'da, ne Fransa'da, ne Japonya'da ne Almanya'da ve ne de İtalya'da kapitalistlere yer olmayacaktır. Ve Çin de buna bir istisna değildir. (Seçme Eserler, C.2 s.245)

Mao Zedung, bir yandan "Yeni demokrasiyi sağlamlaştırmak, ve ilelebet sağlamlaştırmaya devam etmek, kapitalizmin yolunu tutmak demektir" (Yayınlanmamış Yazılar, s.170) derken, tam da eklektizmin, kapitalizmin yolunun tutulması gerektiği anlayışının göstergesi olarak "Yeni demokratik devlet sağlam bir iktisadi temele, bugünkünden daha ileri bir tarıma, milli ekonomide ağırlıklı bir yer tutan büyük sanayi işletmelerine ve buna uygun haberleşme, ticaret, maliyeye sahip olmadıkça pekiştirilemez" (Seçme Eserler, C.3, s.279) diyerek yeni demokrasinin pekiştirilmesinden, hem de sosyalizme geçişin hazırlanması için pekiştirildiğine göre bunun kapitalist temelde geliştirilmesinden söz etmiştir. Ve bu pekiştirme, sosyalizme geçiş yerine öylesine sınıf mücadelesinin "anti-kapitalist mücadelenin" gereklerine aykırı olarak, kapitalistlere karşı değil, kapitalistlerle birlikte gerçekleştirecektir ki, Mao Zedung, "yeni demokratik devlet sisteminde emekle sermayenin çıkarlarını düzenleme siyaseti benimsenecektir" (Seçme Eserler, C.3, s.280) diyerek kapitalistlere güvence vererek onlara şu çağrıyı yapmaktadır: "Biz komünistler ülkenin her yerindeki demokratik partilerle ve sanayi çevreleriyle bu amaç uğruna işbirliği halinde savaşmaya hazırız" (Seçme Eserler,C.3, s.279)

Mao Zedung, sosyalist devrimden kopardığı, "yeni demokrasi aşaması boyunca emek ile sermaye arasındaki ilişkiyi şöyle tahlil ediyor: "Hiç şüphesiz bu sınıflar arasındaki çelişmeler, özellikle de emek ile sermaye arasındaki çelişme hâlâ vardır ve bunun sonucu olarak her sınıfın kendine özgü talepleri vardır... fakat bütün bir yeni demokrasi aşaması boyunca bu çelişmeler, bu farklı talepler daha da büyümeyecek ve hepsinin ortaklaşa sahip olduğu taleplerin önüne geçmeyecektir. Böyle bir şeye izin verilemez. Bu taleplerin birbirine uyumu sağlanabilir. Bu uyumun sağlanmasıyla bu sınıflar yeni demokratik devletin siyasi, iktisadi ve kültürel görevlerini birlikte gerçekleştirebilirler." (Seçme Eserler, C.3, s. 251) Emek ile sermaye arasındaki gerçek bir uyumu görünüşte sağlayarak kapitalist düzenin hayatiyetini sağlamak, tam da burjuva devletin görevidir; başka bir devletin değil. Ve ilerde göreceğimiz gibi proleter bir devlet olmayan Mao Zedung'un önerdiği "yeni demokratik devlet" de bu uyumu sağlamayı amaç edindiği sürece burjuva devletten farklı olmayacaktır.

Sosyalizme nasıl geçilecektir, kapitalistlerle birlikte gerçekleştirilen görevler, sosyalizme kesintisiz geçişi nasıl sağlayabilir? Sosyalizme geçiş için kuşkusuz kapitalistlerle birlik değil, dişe diş bir mücadele gereklidir. Mao Zedung, proletarya ile burjuvazi arasında bu uyumu nasıl sağlayacağını hiç söylemiyor. Ama bu kuşkusuz, proletaryanın burjuvazinin kuyruğu olmasından başka bir şekilde sağlanamaz. O, ancak sermayenin bulunduğu işgücünün meta olduğu, yeni sömürünün bulunduğu ve bulunmaya devam edildiği şartlarda ve ancak görünüşte sağlanabilir.

Mao Zedung, yeni demokratik devleti işçi sınıfı ve köylülüğün yanı sıra burjuvazinin de "hatta (belirli bir ölçüde devrimci savaş) yürüttüğü ölçüde komprador burjuvazinin de" katıldığı ve işçi sınıfı ile burjuvazi arasında bir uyumun sağlanabileceği sözde proletarya önderliğindeki "devrimci sınıfların birleşik cephesinin diktatörlüğü" (Seçme Eserler, C.2, s.327) olarak öngörmüştür. Demokratik ve sosyalist devrim aşamalarını birbirinden koparan anlayışlarına uygun olarak o, demokratik halk diktatörlüğünde, gönüllü olarak burjuvaziyi iktidara ortak olmaya çağırıldığı, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olmayan ve uzun "yeni demokrasi aşaması"nın tamamen değişik karakterde, görünüşte orta yolcu bir diktatörlüğü olarak tanımlamıştır.

Mao Zedung, devletin bir sınıfın bir diğer sınıf üzerinde zor ve baskı aracı olduğu yolundaki Leninist devlet teorisini, burjuvazi ile proletarya sözkonusu olduğunda devletin özünde birinin diğeri üzerinde diktatörlüğü olacağını, çeşitli geçiş biçimlerinin özünde bunlardan birine tekabül edeceğini reddedip, burjuvazi ile proletarya arasında sözde bir uyumun sağlandığı, ikisinin birden, sınıflarüstü bir devleti olabileceği küçük-burjuva ütopyasını propaganda ederek, "(1) burjuva diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler; (2) proletarya diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler, (3) birkaç devrimci sınıfın ortak diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler" (Seçme Eserler, C.2, s.352) şeklinde bir ayrım yapmıştır. Böylece O, proletarya diktatörlüğü ile O'nun özgül bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğü arasına niteliksel bir farklılık koymuş (ve dolayısıyla burjuva diktatörlüğünü proletarya diktatörlüğü arasındaki niteliksel ayrımı da böylelikle kaldırarak) ve bunu daha açık olarak da belirtmiştir. "Demokratik sınıfların ittifaklarına dayanan bir yeni demokratik devlet, proletarya diktatörlüğü altındaki bir sosyalist devletten ilkede farklıdır." (Seçme Eserler, C.3, s.257) O, aynı zamanda bu sözü demokratik halk diktatörlüğünün karakteri olan "demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden farklı..." (Seçme Eserler, C.2 s.422) olduğu görüşündedir.

Mao Zedung, sözde ara sınıfları kazanmak gerekçesiyle devrimci taleplerini savunmak yerine onların iktidara ortak edilmesi gerektiğini formülünü, "Üç Üçte Bir" formülünü ileri sürmüş, siyasi iktidar organlarında birleşik cephe ilkesinin uygulanması açısından, sandalyelerin dağılımı şöyle olmalıdır. Üçte biri komünistlere, üçte biri partili olmayan solcu ilericilere ve üçte biri de ne solcu, ne sağcı olan ara kesimlere" (Seçme Eserler, C.2, s.423) derken, "sandalyelerin üçte birini ara kesimlere vermenizin amacı, orta burjuvaziyi ve aydınlanmış eşrafı kazanmaktır" (agy) diye eklenmiştir. Mao Zedung'a göre kesinlikle, "yeni demokrasi aşaması boyunca Çin'de tek sınıf diktatörlüğü ve tek parti hükümeti olması mümkün değildir. Ve onun için buna teşebbüs edilmemelidir." (Seçme Eserler, C.3, s.257)

Mao Zedung, devrimde ittifaklar meseleleri ile, iktidarın sınıf niteliği meselesini birbirine karıştırarak ikincisini muğlaklaştırmış; ama hem ittifaklar ve hem de iktidar mücadelesinde sınıf mücadelesi ilkesinin yerine burjuvazi ile birliği geçirmiştir. Geri ülkelerde milli burjuvazinin belirli kanatları demokratik devrimde belirli ölçüde devrimci bir tutum alabilir ve proletarya bu durumda onunla geçici ittifakı reddedemez. Proletarya devrimden objektif olarak çıkarı olan sınıf ve tabakalarla kuşkusuz mümkün olduğu her durumda ittifak kuracak, onların devrimci taleplerinin savunuculuğu yapacaktır. Bu, proletaryanın demokratik devrimde, bu devrimden çıkarı olan bütün sınıfları azami programın ışığında asgari programın etrafında toparlamak, yalpalayanları tarafsızlaştırma çabasında ifadesini bulur. Ama hiçbir komünist,burdan, proletaryanın iktidarı ittifak kurduğu sınıflarla paylaşması gerektiği sonucunu çıkarmaz. Ortak çıkarları yalnızca onları savunmakla yetinmeyip, daha ileriye gideceğinden, en iyi proletarya savunabilir. Proletarya, demokratik devrimde, iktidarın köylülükle (özellikle yoksul köylülükle) birlikte ele alacaktır. Ama bu burjuvaziye rağmen köylülüğü yedeğine alması ile mümkündür ve proletaryanın demokratik devrimde hegemonyası ancak böyle sağlanabilir. Proletaryanın milli burjuvazi ile iktidar ortaklığını savunması, bunun Mao Zedung gibi programına alması düşünülemez. O, programına kendi hegemonyasını ve kesintisiz sosyalizme geçişi alacaktır.Kuşkusuz proletarya, karşı çıkması ve bütün çabasına rağmen engellemeye güç yetirmediğinde burjuvazi de iktidara ortak olabilir. (Bu durumda ikili bir iktidar durumundan bahsedilmelidir.) Hatta tek başına da ele geçirilmelidir. Ama proletarya kendisini inkar etmeden bunu savunamamayacağı gibi,dişe diş bir mücadeleyi gerektiren ikili iktidar durumunda burjuvaziyi tasfiye etmeye çalışacaktır. Yine bu durumda demokratik devrimin geleceği, proletaryanın bu çabasının başarısına bağlı olacaktır. Devrimin ya yozlaşıp karşı-devrim yolunda ya da sosyalizm yolunda ilerleyeceğini bu mücadele tayin eder.

Nispeten kolay olarak gerçekleştirilebilir olmasının (işçilerle-köylüler arasındaki çelişmenin uzlaşmaz olmamasından dolayı yanında, benzer bir gelişme, işçi-köylü diktatörlüğünün, proletaryanın tek sınıf diktatörlüğüne dönüştürülmesi sorununda ortaya çıkar, bu durumda proletarya iktidardan köylülüğün siyasi temsilcilerini uzaklaştırmak zorunda kalacaktır.

Tek parti hükümeti meselesine gelince, proletarya kuşkusuz bunun için çalışacaktır. Devrimci sınıfları kendi partisinin asgari programı etrafında toplayabilmişse, tek parti hükümeti kurmaktan kesinlikle geri durmayacak, ama gereğinde işçi-köylü diktatörlüğünün çeşitli köylü partileriyle komünist partisinin ortak hükümet kurmasına ters düşen bir şey olmadığını bilerek, böyle hükümetleri de reddetmeyecektir.

Sosyalist devrim ve sosyalist inşa

Mao Zedung, demokratik devrimde olduğu gibi, sosyalist devrimde de sınıf mücadelesini esas almadı. O, milliyetçi bakış açısından ve burjuvaziyle birleşme kaygısından hiç kurtulamadı. "Demokratik devrim halkın davasıydı, sosyalist devrim halkın davası, sosyalist inşa da halkın davasıdır" (Seçme Eserler, C.5, s.528) diyerek sosyalist devrimi ve onunla demokratik devrim arasındaki farkı muğlaklaştıran Mao Zedung, işçi sınıfının anti-kapitalist hareketini geliştirmek için bir şey yapmazken, işçilerin sosyalist devrim ve inşa faaliyetini "yurtsever çabalar" (Seçme Eserler, C.5 s.68) olarak gördü. O, "burjuvazinin ve eski toplumdan gelen aydınların büyük çoğunluğu yurtseverdir ve gelişen ana yurtlarına hizmet etmek istemektedirler; sosyalizm davasına ve komünist partinin önderliğindeki emekçi halka sırt çevirirlerse, dayanacak hiçbir şeyleri kalmayacağını ve parlak bir geleceklerinin olmayacağını biliyorlar" (Seçme Eserler,C.5 s.470) derken, sınıf tabiatını reddettiği burjuvaziyi de, milliyetçi açıdan ve sosyalizme dayanan bir sınıf olarak tahlil etti. Hem işçi sınıfı ve hem de burjuvazi millete hizmet etmek istiyorlardı! O halde sınıf farkları ve sınıf mücadelesi gerçeği bir yana bırakılarak, "... 600 milyonluk halkımız tek bir yumruk gibi birleşerek, sosyalizmin inşası yüce görevine sarılmıştır" (Seçme Eserler, C.5, s.441) tahlili yapılabilirdi.

Mao Zedung, bu temelden kalkarak, sosyalist devrim ve inşada burjuvazi ile birleşmek gerektiğini ileri sürdü. Burjuvazi ile birlik O'nun teorisinin temellerinden birini teşkil etti. O, burjuvaziyle daha iyi birleşebilmek için (Seçme Eserler C.5, s.577) talimatlar yayınladı; çeşitli yollarla "..., milli burjuvaziye ve demokratik partilere güvence verilmesine..." (Seçme Eserler, C. 5, s.165) çalıştı. Açıkça"şimdi iki birleşik cephe, iki ittifak vardır. Biri işçi-köylü ittifakıdır; bu temeldir. Öteki, işçi sınıfının milli burjuvazi ile yaptığı ittifaktır" (Seçme Eserler, C.5, s.120) diyerek sosyalist devrimde burjuvaziyle ittifakı savunarak, onu hedefsiz bir devrim durumuna soktu. (Ama o, aslında büyük ve güçlü bir Çin yaratacak bir sözde "devrim" savunuyordu.) Bir kere sınıf mücadelesi teorisinin yerine sınıfsal barış teorisini geçirdikten sonra, tıpkı Buharin gibi, kapitalizmle sosyalizmin "bütünleşmesi" (Seçme Eserler, C. 5, s.154) görüşünü ileri sürmesi zor olmadı. Hatta, işçi sınıfının bütün insanlığın kurtuluşu için mücadele etmeden kendini kurtaramayacağı ilkesini, burjuvazi ile birleşme ve onun desteklenmesini haklı çıkarmak için gerekçe yapmaya çalıştı. (bkz. Yayınlanmamış Yazılar,s.217) oysa proletarya, amacını burjuvaziye karşı mücadele edip onu sınıf olarak ortadan kaldırmadan gerçekleştiremezdi. Ama o, burjuvaziyle birleşmeyi baş amaç etmişti ve sözde sosyalist devrim yaparken, "... İşçileri ... hem devlet sektörünün ve özel sektörün, hem de emekle-sermayenin çıkarlarına hizmet etmeye ikna edebiliriz ve etmeliyiz" (Seçme Eserler, C.5, s.129) diyor ve işçileri açıkça burjuvazinin aleti olmaya sevkediyordu. Burjuvazinin var olmaya devam etmesi ve sömürüsünü gerçekleştirebilmesi için, özel mülkiyetin kurulması (özel işletmeler şeklinde) (bkz. Seçme Eserler, C.5, s.152-155), burjuvazinin devletle birlikte ortak yatırımlar yapması ve nihayet sözde proletaryanın "iyiliği için" (burjuvaziye) sabit bir faiz ödemek daha iyidir. Bu küçük fiyatı ödeyerek bu sınıfı satın alıyoruz" (Seçme Eserler, C.5, s.409)gerekçesiyle, burjuvaziye faiz ödenmesini teşvik etti.

Mao Zedung, bu görüşlerinden hareketle ve Kautskist saf demokrasi teorisinin etkisi altında "İnsanların yalanla, kötüyle, düşmanca şeylerle idealizm ve metafizikle ve Konfiçyus, Lao Zu ve Çan Kay-şek'in saçmalıkları ile karşı karşıya gelmesini yasaklamak tehlikeli bir siyasettir" (Seçme Eserler, C.5, s.420) görüşünü savunarak bütün düşmanca şeylere izin verilmesi ve sözde proletarya diktatörlüğünün düşmana hoşgörü göstermesi gerektiğini vaaz eden ve "temel olduğu kadar uzun vadeli"(Seçme Eserler, C.5, s.495) olduğunu söylediği "yüz çiçek açsın ve yüz düşünce birbirleriyle yarışsın" siyasetini ortaya attı. Sınıf karakterinden soyutlanmış, sınıflarüstü demokrasi -ki bu ona göre işçilerin, köylülerin ve burjuvazinin ortak demokrasisiydi-anlayışı ile "demokrasiye" izin verilmesi gerektiğini ileri sürdü."Yoksa biraz Guomindang gibi oluruz" (Seçme Eserler, C.5, s.431) diyordu.

Burjuvazi ile birlik hakkındaki temel kavrayışı, O'nu sosyalist sistemde politik çoğulculuğa işçi sınıfının komünist partisinin proletarya diktatörlüğünün aleti olduğunu inkara kadar sürükledi. O, "Emperyalistler ve Çan Kay-şek... bizim 'tek parti oyununu' oynamamızı isterler" (Seçme Eserler, C.5, s.167) şeklindeki görüşüyle tek komünist partisinin proletarya diktatörlüğünün aleti olması Marksist-Leninist tezinin proletaryanın değil,gericiliğin işine yarayan bir tez olduğunu ileri sürdü ve ulusal birlik içinde herkese eşit söz hakkı tanınmasından, sözde proletarya ile burjuvaziye ayrıcalık yapılmamasından yana oldu. O, gerek "On Başlıca İlişki Üzerine" gerekse "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması" adlı makalesinde, komünist ve demokratik partilerin "uzun süreli birarada yaşama ve karşılıklı denetim" siyasetini formüle etti ve demokratik partilerin komünist partisi ile birlikte sınıfsız topluma kadar var olacağını ve sözde karşıtların birliği kanunu uyarınca onların "... muhalefette olmaktan muhalefette olmamaya doğru yol ala"caklarını belirtti ve ":.. hem muhalefettirler, hem de değildirler" dedi. (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s.338) Mao Zedung, burjuvaziyi desteklemede o denli ileri gitti tüm gerciliğin önünü birlik amacıyla öylesine açtı ki, işçi, toprak ağaları, Çan Kay-şek, ABD'nin savunduğunu söylediği kişilerin devlet organlarına seçilmesi gerektiğini (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s.144) "Budistler derneği kurulmasına karşı" (Seçme Eserler, C.5, s.91) olmadığını, dincilik ile materyalizm arasındaki çelişmeyi halk içindeki bir çelişme olarak gördüğünü (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s.197) vb. söyleyip savunmaya kadar vardırdı. Hatta daha ileriye kadar gitti; karışıklıklardan fayda uman anarşist görüşlere sarıldı, burjuvazinin azgın saldırılarını "... eğer bazı kimseler ille karışıklık çıkaracağız derlerse, o zaman bırakın çıkarsınlar" (Seçme Eserler, C.5, s.429) şeklinde hoşgörüyor, "sağcılara yöneltilen karşı saldırı zorunlu olarak son bulacaktır. Bazı sağcılar bunu bekliyorlar zaten. Fırtına er veya geç dinecektir diyorlar. Çok doğru. Sağcılara hiç durmadan günler boyu, yıllar boyu saldıramazsınız" (Seçme Eserler, C.5, s.587) diyordu. O'na göre karışıklıklar çıkacak, sağcılara azgın saldırılar düzenleyecekler; ama hem sağcılar hem de eylemleri sonsuza kadar var olmaya devam edecektir. İkna edilebilirlerse ne âlâ(!), bunun için (ve hem de fikirlerin serpilip gelişebilmesi için) iknayı esas alan düzeltme hareketleri organize edilecekti. Düzeltme hareketini bir gevşeme, onu tekrar düzeltme tekrar gevşeme ve ilh. takip etmeliydi. (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s.569)

Mao Zedung'un burjuvazi ile birliği, onunla uzlaşarak sosyalizm yolunda ilerlemesini savunmasının felsefi temeli çelişmelerle ilgili kavrayışıdır.

Ona göre, sosyalist toplumda sözde "baş çelişme işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişmedir" (Seçme Eserler, C.5, s.120) O, hatta "sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişme"nin esas halka olduğunu da (bkz. Seçme Eserler, c.5, 156) doğru olarak söylemiştir. Ama hepsi bu.

Mao Zedung'a göre uzlaşmaz çelişmeler, uzlaşabilir çelişmeler haline gelebilmektedir. O da "Çelişme Üzerine" adlı makalesinde "şeylerin somut gelişmesine bağlı olarak ilk başta uzlaşmaz olmayan bazı çelişmeler, uzlaşmaz çelişmelere, ilk başta uzlaşmaz olmayan çelişmeler de uzlaşabilir çelişmelere dönüşür..."Seçme Eserler, C.2,s.402)demiş ve sonra bunu proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme ile ilgili olarak somutlayarak, "milli burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişme sömüren ile sömürülen arasındaki bir çelişmedir ve niteliği gereği uzlaşmaz bir çelişmedir. Ama Çin'in somut koşullarında, iki sınıf arasındaki bu uzlaşmaz çelişme doğru bir biçimde ele alınırsa, uzlaşmaz olmayan bir çelişmeye dönüştürülebilir." (Seçme Eserler, C.5, s.443) şeklinde formüle etmiştir. Kuşkusuz, felsefi açıdan, çelişmelerin niteliği ancak yok olmasıyla değişebilir ve irade, şeylerin kendisinde olan objektif olan çelişmelerin niteliğinin değişmesine yol açmaz. Bu bakımdan, istenildiği kadar doğru ele alınsın, burjuvazi ile proletarya, nitelik değiştirmedikçe, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmelerin de uzlaşmazlığı ortadan kalkmaz. Bu uzlaşmazlığın ortadan kalkması, çelişmenin çözülmesi ve dolayısıyla yok olmasıyla eş anlamlıdır. Burjuvazinin ve onun proletarya ile olan çelişmesinin uzlaşmaz bir çelişme olmaktan çıkabileceği düşüncesi, idealist ve metafizik olduğu gibi, burjuvaziyle uzlaşmak ve onunla birlikte sosyalist devrim ve inşayı sürdürme düşüncesine temel teşkil ettiği için revizyonisttir de. Mao Zedung, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşabilir hale gelebileceği, ama hâlâ sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmenin esas halka olarak kalmaya devam edeceğini savunduğunda ise, tarihi materyalizmi çarpıtmakta,toplumsal gelişmede sınıf mücadelesinde devrimin rolünü redderek kaba devrimciliği teorileştirmektedir. Toplumsal gelişme, uzlaşabilir çelişmelerin çözülmesi temelinde olacaksa, bu, kuşkusuz geri üretim ilişkilerinin tasfiyesinin ve gerici sınıfların ortadan kaldırılmasını içermeyen ve dolayısıyla yalnızca sınıfların değil, ama sınıf kalıntılarının da bulunmadığı komünist toplumun gelişmesi olabilir. Sınıfların bulunduğu toplumda bu önerme, üretici güçler teorisinin savunulmasından başka bir anlama gelmez ve sınıfsal uyumu vaaz eder.

Mao Zedung, bu anlayışını "Eğer burjuvazi ile proletarya birbirlerine dönüşemezlerse, nasıl oluyor da devrim yoluyla proletarya yöneten, burjuvazi ise yönetilen durumuna gelebiliyor?" (Seçme Eserler, C.5, s.422) diye sorarken dile getiriyor. O'na göre, devrim, sınıfların yok olmasına değil, yalnızca yöneten ve yönetilen olarak yerlerini değiştirmelerine yol açacak ama ilerici sınıfın gericiliği tasfiye etmediği, üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olan geri üretim ilişkilerinin tasfiye edilmesinin gerekmediği bir evrimden ibarettir. Tarihi ve diyalektif materyalist kavrayışın yerine kaba evrimci ve idealist kavrayışı geçiren Mao Zedung, niteliklerinden soyutladığı çelişmeler anlayışıyla her şeyi birbirine dönüştürmekte, ama somut olarak sözde dönüştürdüğünü söylediği burjuvazinin korunması ve baş tacı edilmesinden başka bir şey yapmamaktadır.

O, öylesine idealist niteliklerden soyutlanmış çelişmeler anlayışına sahiptir ki, çelişmelerin niteliğini tahlil etme çabasına girişmeden, basit benzetmeler yoluyla, "diyalektiğe göre, insanların bir gün ölmesi nasıl kaçınılmaz bir şeyse, sosyalist sistem de tarihi bir olgu olarak bir gün sona erecek, komünist sistem tarafından inkar edilecektir. Sosyalist sistemin ve sosyalist sistemdeki üretim ilişkileriyle üstyapının ortadan kalkmayacağını söylemek ne türden bir Marksizmdir? Bunu söylemek, tanrının sonsuza kadar varlığını sürdüreceğini söyleyen bir dini inancı ya da din bilimi savunmakla aynı şey değil midir? (Seçme Eserler, C.5, s.432) diyebilmektedir. Kuşkusuz insanın ölmesine yol açan çelişme ile sosyalizm ve komünizm arasındaki ilişki bambaşkadır,Sosyalizm, kapitalizm ve komünizm arasında, ikisinin de özelliklerini taşıyan bir geçiş dönemidir. Ve yok olan kapitalizm iken, gelişen komünizmdir. Sosyalizm değil, inkar edilen kapitalizmdir. Sosyalizmle komünizm birbirine tamamen zıt şeyler değildir.

Tüm dünyayı, Engels ve Stalin'in söylediklerinin yanlışlığını belirterek "Diyalektiğin temel yasası olan karşıtların birliğine" (Seçme Eserler, C.5, s.421) göre, karşıtların karşılıklı olarak birbirine dönüşmesine göre "bir çelişmenin esas ve tali yönleri birbirine dönüşür ve buna uygun olarak o şeyin niteliği değişir" (Seçme Eserler, C.1, s.390) anlayışına göre yorumlayarak, Mao Zedung, şeylerin gelişmesini, mekanik basit yer değişimleri olarak kavradı ve kalıcı, değişmeyen çelişmeler teorisiyle, nicelik birikimleri ile şeylerin niteliklerinin değişmesi yasasının, inkarın inkarı yasasını reddetti.O,Engels'e karşı "yadsımanın yadsıması diye bir şey yoktur, olumlama, yadsıma olumlama yadsıma... şeylerin gelişiminde olaylar zincirinin her halkası hem olumlama hem de yadsımadır" (Yayınlanmamış Yazılar, s.79) derken: "muhtemelen Konfiçyus'tan gök kubbenin altında genel eğilim uzun bir bölünme döneminden sonra birleşmenin, uzun bir birleşme döneminden sonra da bölünmenin kaçınılmaz olmasıdır" (Seçme Eserler, C.5, s.320) aktarmasını yaparken hareketin ya da şeylerin gelişmesinin birbirini takip eden basit tekrarlar olarak, sonsuza uzanan,değişmeyen, kalıcı, kendi içinde altüst olmalarla sınırlı bir süreç olarak anlıyordu. Bu kavrayışla Mao Zedung'un mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesini, toplumsal gelişmenin zorunlu kıldığı bu inkarın inkarını kavraması ve bu yasaya uygun hareket etmesi mümkün değildir. O, daima sözde hakimiyet altına alınan burjuvazinin sürekli varlığı, buna izin verilmesi ve onunla birarada yaşanması, bu arada onunla kısır bir döngü içinde dönüp duran sürtüşmeler içinde olunmasının, felsefi kavrayışının bir sonucu olarak da kabul etti.

Şeylerin niteliğinden soyutlanmış bir çelişmeler ve karşıtların birbiri ile yer değiştirmesi, idealist anlayışının olduğu kadar basit iradeciliğinin de doğal bir sonucu olarak O, "yönetilen duruma dönüştürülmüş", ama varlığına dokunulmayan burjuvaziyi ikna ederek, ona bu "dönüşümü" (!) kabullendirmeye çalıştı. Böylece sosyalist devrimin burjuvaziye karşı mücadelesinin, onu sınıf olarak yok etmeden, ama sanki onun sınıf olarak varlığından kaynaklanmıyormuş gibi, fikirlerini değiştirmeye yöneltilmesi gerektiğini ileri sürdü; ikna edilirse, burjuvazinin burjuvalıktan vazgeçebileceği hayalini yaydı. O'na göre sınıflardan soyut olduğu gibi, mutlak olan hakikatler ya da hatalar, iyilikler ya da kötülükler,dürüstlük ya da samimiyetsizlikler vardı! Mesele, kötüleri iyiliğe ikna etmek, örneğin burjuvaziyi iyi olan komünist partisini desteklemeye ikna etmekti! O, "... daha geniş ufuklu ve komünist partisine eğilimi olan kimseleri sistemli bir şekilde kazanmaya çalışmalıyız; Böylece öteki kapitalistlerin çoğu onlar aracılığıyla ikna edilebilir" (Seçme Eserler, C.5, s.129) diyordu. "Bazı kapitalistler... 'kâr her şeyden önce gelir' şeklindeki zihniyetlerini değiştirmemişlerdir" (Seçme Eserler, C. 5, s.128) tespiti yapıyordu. O, kapitalistlerin var olmaya devam ettikleri müddetçe, bu zihniyetlerini değiştirmeyeceklerini, bunun, onların sınıf tabiatıyla ilgili olduğunu kabul etmiyor, bazılarını sözde bu zihniyeti değiştirdiklerini ileri sürüyor ve ikna edilirlerse tıpkı parti içindeki revizyonistlerin sözde Marksist-Leninist olacakları (!) gibi, diğerlerinin de kapitalist olmaktan vazgeçeceklerini propaganda ediyor, yüksek ahlaki değerlere göre, kapitalistlerin kötü olduğunu varsayarak, "Doğru olan kötü olana üstün gelecektir" (Seçme Eserler, C.5, s.97) diyerek iman tazeliyordu. Mao Zedung Hegel ahlakçılığının takipçisiydi ve bu kaçınılmaz sonucunu verdi: Burjuvazi, ikna edilemedi ama, ekonomik ve siyasi iktidardaki etkinliğini perçinledi.

Mao Zedung'un sosyalist inşa ile ilgili Stalin'e ve Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist inşanın öğretilerine karşı geliştirdiği görüşleri tam bir kavrayışsızlığın aynı zamanda kapitalizmin yaşatılmasının ihtiyaçlarının karşılanmasının ifadesidir.

Daha önce söyledikleri bir yana bırakılsa bile 1955'de Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist inşasının tecrübelerinin doğruluğunu belirten Mao Zedung, sonraları tam aksi bir yol tuttu. "On Başlıca İlişki Üzerine" ve daha sonra başka yazılarında, ağır sanayiin yerine hafif sanayi ve tarıma öncelik verilmesi, büyük çapta üretim ve büyük işletmeler yerine küçük ve orta çapta işletmelere ağırlık verilmesi (Bkz. Seçme Eserler, C.5, s.479) El sanatlarına on bin yıl dayanılması, tarımın tayin ediciliği vb. yanı sıra işletmelerde kapitalist verimlilik ve kâr ilkelerinin uygulanması görüşlerini savunmaya başladı.

O, "milli ekonomide ve halkın refah düzeyinde tarımın can alıcı bir önemi vardır" (Seçme Eserler,C.5, s.437) diyordu. O, böylece ağır (ve hafif) sanayiin

Devamı sayfa 6'da

Grev hakkına saldırı

Bakanlar Kurulu 5 Temmuzda aldığı bir kararlı 4 Temmuzda Antalya Belediyesinde başlayan grevi ve 6 Şubattan bu yana Kocaeli Belediyesinde sürmekte olan grevi 'milli güvenlik ve kamu düzeni' yaygarasının arkasına saklanarak birer ay süreyle erteledi.

Gene bu politikanın bir parçası olarak, Mersin Soda Sanayi işçileri Ankara'ya sokulmamakta ve Soda işçilerinin haklı direnişi kırılmaya, işçiler tamamen sokağa atılmaya çalışılmaktadır.

Aslında CHP reformist hükümetinin işçi direnişlerine saldırı, grevleri erteleme politikası elbette sadece bunlarla sınırlı değildir. CHP reformist hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana onlarca işçi grevini ertelemiş, yüzlerce işçi direnişini kırmaya ve bastırmaya çalışmıştır. Bunun dışında sıkıyönetim aracılığı ile ve bugün yasalaştırılmaya çalışılan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı ile işçi sınıfının grev ve direniş hakkı kağıt üzerinde dahi ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Bu anlamda da reformist CHP hükümetininin işçi sınıfına karşı uyguladığı politikanın faşist MC'nin politikasından hiçbir farkı yoktur.

Kapitalizmin buhranının derinleştiği, egemen sınıfların buhranın faturasını tamamen işçi sınıfına kesmeye çalıştıkları bugünkü koşullarda komprador burjuvazinin CHP reformist hükümeti ve militarist-bürokratik güçler eliyle yürüttükleri bu saldırılar, işçi sınıfının grev hakkını tamamen ortadan kaldırmaya yönelik saldırılar daha da artacaktır.

Çünkü, içinde bulunduğumuz dönem toplusözleşmeler dönemidir. 1979 yılı içinde kamu ve özel sektörde çalışan yaklaşık yarım milyon işçi adına toplusözleşme görüşmeleri yürütülecektir. Patronlar ve CHP reformistleri, IMF ile yapılan anlaşma gereğince işçi ücretlerini mümkün olduğu kadar düşük tutmayı planlamakta, sömürü oranını artırmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca "Toplumsal Anlaşma"yı yaygınlaştırarak, işçileri açlığı ve yoksulluğa ikna etmenin ve direniş vb. gibi silahların tamamen ortadan kaldırılmasının yollarını aramaktadırlar. İşçi direnişilerinin önüne geçmek ve işçi sınıfının burjuvazinin aldığı tedbirlere kuzu kuzu boyun eğmesini sağlamak için de sıkıyönetimi sürekli uzatmaktadırlar.

Bu durumda işçi sınıfı, burjuvazinin hızını giderek artırdığı saldırılarına karşı, grev ve direniş hakkının kağıt üzerinde dahi yok edilmeye çalışılması karşısında susup oturacak mıdır; CHP reformistlerinin ve her renkten sendika ağalarının kölelik vadeden telkinlerine ve öğütlerine kanacak mıdır? Elbette ki hayır. Bunun böyle olmadığını ve olmayacağını bizzat yaşadığımız hayatın kendisi göstermektedir. CHP reformistlerinin ve sendika ağalarının bütün engelleme çabalarına ve yalancı öğütlerine rağmen, işçi sınıfımız ücret artışları için, işten atılan sınıf kardeşlerine sahip çıkmak için, faşist saldırıları boşa çıkarmak için, bütün yasal engelleri bir tarafa atmakta, grev ve direniş silahını kullanarak, haklarına sahip çıkmakta, ve burjuvazinin ve sendika ağalarının saldırılarını boşa çıkarmasını bilmektedir.

Kapitalizmin buhranı derinleştikçe ve burjuvazinin saldırganlığı arttıkça işçi sınıfının yasadışı mücadelesi gelişmekte ve yaygınlaşmaktadır. Sendika ağalarının kurduğu barikatlar bu mücadele içinde yıkılmaktadır. Burjuvazinin saldırılarının bütünüyle altedilmesi ve işçi sınıfının kapitalizmi kökünden kazıyabilmesi için, her şeyden önce sınıfın büyük bir çoğunluğunun sendika ağalarını tasfiye ederek devrimci sınıf sendikaları altında toplanması, bunun için mücadele etmesi gerekir.

Sınırsız grev hakkı da ancak bu mücadele içinde ve bu mücadelenin bir sonucu olarak kazanılabilir.

Kdz. Ereğli'de

Sendika ağaları referandum'dan korkuyor

Karadeniz Ereğlisinde 7. dönem toplu iş sözleşmesi ile ilgili yetkili sendikanın belirlenmesi için sendika ağalarının başvurdukları işçi düşmanı faaliyetleri devam ediyor. Daha önce bu konuda T.Maden-İş ve Devrimci Maden-İş'in başındaki sendika ağalarının çevirdiği çeşitli entrikaları teşhir etmiş ve "irade beyanı" yutturmacasının işçilerin referandum uğruna yürüttükleri mücadelenin sabote edilmesi anlamını taşıdığını belirtmiştik. Ve Devrimci Demir-İş ' in bu konudaki mücadelesini geniş bir biçimde ortaya koymuştuk..

Aradan geçen zaman içinde sendika ağalarının Erdemiş işçisi üzerinde oynadığı oyun daha da dal budak vererek gelişti.

Bilindiği gibi 7 Mayıs günü yapılan "irade beyanı" sırasında, Dev Maden-İş, arkasına CHP'nin merkez kliğini alarak ve T. Maden-İş'de sahte TKP'nin saylavlarına sırtını dayayarak türlü oyunlarla yetki almaya çalıştılar. "İrade beyanı" sonucunda, T.Maden-İş verdiği 7040 üye fişine karşılık 2443 oy, ve 4902 üyesi olduğunu iddia eden Dev Maden-İş 2928 oy alırken, 2480 işçi de Devrimci Demir-İş'in "irade beyanını protesto ve referandum için mücadele etme" çağrısına uyarak "irade beyanı"nı protesto etti. Sendika ağalarının bütün oyunları açağı çıkarken, yetkili sendika da belirlenemedi.

SENDİKA AĞALARININ OYUNLARI

Sendika ağalarının işçi düşmanı bütün faaliyetlerine ve sahtekarlıklarına rağmen, hiçbir patron sendikası yetkiyi alamayınca bu kez sendika ağaları yine sahte bir biçimde birbirlerini "Referandumdan kaçmakla" suçlamaya başladılar ve birbirlerini "Referanduma davet" ettiler. Devrimci Demir-İş, burjuva sendikacılarının bu oyunlarını da bozmak için her iki sendikaya referandum çağrısında bulundu. Ancak Devrimci Demir-İş, bu sendika ağalarının tüm yaygaralarının işçileri aldatmayı hedeflediğini, yetki belirsizliğinden yararlanarak işçilerin sırtından kestikleri aidatlarla keyif çatmayı planladıklarını, "irade beyanı" yutturmacası sırasında sınıf sendikacılarının yaptığı referandum çağrısının bu işçi düşmanları tarafından "referandum yasal değil" denilerek reddedildiğini, tüm oyunlarının işçileri oyalamayı hedeflediğini de geniş işçi kitlesine anlattı. Devrimci Demir-İş Sendikasının tüm çağrıları sendika ağalarınca cevapsız bırakıldı. Onlar, sahte bir biçimde birbirleriyle dalaşırken, referandumun tavizsiz savunucusu olan Devrimci Demir-İş'e karşı birleştiler. Onların referandumdan "yana oldukları" belirtmeleri ise işçilerin zorlaması karşısında başvurdukları bir manevraydı ve böyle olduğu daha sonraki günlerde ortaya çıktı.

26 Haziran günü Ereğli Kaymakamlığında biraraya gelen sendika ağaları kendi aralarında ve Devrimci Demir-İş'i çağırmadan gizli bir protokol imzaladılar. Protokolde karşılıklı birbirlerine teminat veren sendika ağalarının bu oyunlarının kofluğu daha baştan belli idi. Devrimci Demir-İş, Kaymakamlığa başvurarak taraf sendika olduğunu belirtti ve yapılacak toplantılara katılacağını belirtti.

26 Haziran'da imzalanan protokol gereği referandum için son hazırlıkların yapılmasının kararlaştırılması için 29 Haziran'da bir toplantı daha yapıldı. Daha toplantının başında sendika ağaları baştan anlaşmalı bir biçimde birbirleriyle dalaşmaya başladılar. Referandumu engellemek için karşılıklı olarak fedailerini getirdiler ve kavgaya başladılar. Dev Maden-İş'in sendika ağaları ÜGD'li faşistleri çağırırken, T.Maden-İş'in sendika ağaları da İGD'li sosyal-faşistleri imdada çağırdılar. Bu da sendika ağalarının sırtını kime dayadığını ve TİKP'nin reklamını yaptığı Şükrü Özbayrak'ın ÜGD'li faşistlerle nasıl içli-dışlı olduğunu somut olarak ortaya koydu. İşçiler, sendika ağalarının referandumdan yana olmadıklarını, referandumu engellemek için her tür yöntemi denediklerini açık bir biçimde gördüler. Sendika ağaları, faşist diktatörlüğün cinayet örgütleri ÜGD ve İGD'ile iç içe idiler.

Devrimci Demir-İş, her iki sendikanın burjuva sendikaları olduğunu, tek amaçlarının işçileri aldatmak olduğunu belirtti. İşçilerin de bulunduğu bir toplantıda referandum için protokol imzalamaya hazır olduğunu belirten Devrimci Demir-İş'in bu önerisine hiçbir sendika ağası yanaşmadı. Ve bugün hala bu burjuva işçi düşmanları sahte yaygaralarla birbirlerini suçlamaya devam etmektedirler.

Mart ayından bu yana Erdemir işçilerinin iradeleri üzerinde türlü oyunlar oynayarak ve referandumdan kaçarak toplusözleşmelerin yapılmasını engelleyen ve işçilerin sırtından patronların milyonlar vurmasını sağlayan bu burjuva işçi düşmanlarının tüm yaygaralarının sahte olduğunu Erdemir işçisi her geçen gün daha iyi görmekte ve burjuva sendikalarına tavır almaktadır. İşçiler, somut mücadele içinde kimin dost, kimin düşman olduğunu daha iyi görüp, daha iyi kavrarken, gerçek çıkarları ve kurtuluşları için tavizsiz mücadelenin ancak sınıf sendikalarında örgütlenerek yürütülebileceğini de kavramaktadırlar. Ve Devrimci Demir-İş, işçilerin önünde gerçek sınıf sendikası olarak durmakta ve onların mücadelesine önderlik etmektedir. Her somut olay, burjuva sendikalarının işçi düşmanlığını ortaya sererken, Devrimci Demir-İş'in gerçek sınıf sendikacılığı doğrultusundaki mücadelesini de ortaya koymaktadır.

● SENDİKA AĞALARI, REFERANDUMUN GERÇEKLEŞMESİNİ ENGELLEMEK İÇİN HER TÜRLÜ YOLA BAŞVURUYORLAR

T.Maden-İş'in ve D.Maden-İş'in sendika ağaları referandum için gizli bir protokol imzaladılar. Ama bunun kofluğu ve aldatma amacını taşıdığı da ha başından belli idi.

Uşak'ta

YSE İşçileri işten atılmaları protesto etti

Uşak YSE Müdürlüğünde mevsimlik işçi olarak çalışan 180 işçi işten atılmaları protesto ederek, Valiliğe yürüdü. 21 Haziran günü Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol taraftarı devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirilen direniş karşısında tüm işçi düşmanları birleştiler. Yol-İş Federasyonu'nun sendika ağaları, CHP'li sahte "halkçılar", YSE Müdürü, Valilik ve Emniyet yetkilileri hep birlikte işçilerin ve devrimcilerin karşısına dikildiler.

SEÇİM HESAPLARIYLA İŞE ALINAN İŞÇİLER, SOKAĞA ATILDILAR

İki ay önce CHP'li reformistler, seçim yatırımı ve dolandırıcılık temelinde YSE'ye işçi aldırttılar. Bu ilk uygulama değildir. Her zaman bu tür oyunlar oynanır, işçiler mevsimlik işçi olarak işi alınır ve belli bir süre sonra sokağa atılırlar. Uşak'ta yapılan da bu oldu ve 15 Haziran günü 80 işçi, çalıştırıldıkları günlerin ücreti de ödenmeyerek işten çıkarıldılar. Bunun üzerine 180 işçi işten çıkarmaları protesto etti. Sosyal-faşist YSE Müdürü bunu bahane ederek diğer 100 işçiyi de işten çıkardı. Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler, işçilerle bir toplantı yaparak işten çıkarmaların ve ücretlerin ödenmemesinin protesto edilmesi için direniş kararı aldılar. Daha sonra D.Yol taraftarlarıyla birlikte direniş örgütlendi.

Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarlarının yönetimde bulundukları kitle örgütlerinin temsilcileri, YSE yetkilileri ve Vali ile görüşerek durumu protesto ettiler. YDGD, DEV-GENÇ, TÖB-DER, HALKEVİ, TÜS-DER, SANAT-DER, PTT-DER, TÜM-DER yöneticilerinin toplu halde duruma müdahale etmesi yerel yöneticileri daha da telaşa düşürdü. İşçileri iyilik olsun diye işe aldıklarını, şimdi mecburen çıkardıklarını ve paraların en kısa zamanda ödeneceğini vaaz ederek durumu kurtarmaya çalışan YSE ve Valilik, işçilerin işten atılmasına duyulan tepkileri yumuşatmaya çalıştılar.

KAPILARI TUTAN İŞÇİLER, VALİLİĞE YÜRÜDÜ

İşten atılan işçiler, devrimcilerle birlikte YSE'nin kapılarını tutarak, işi durdurdular. CHP'li ilçe yetkililerinin ve Gençlik Kolu Başkanının işçilere saldırması ve provokatif tavırları, işçilerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Toplu halde Valiliğe yürüyen işçiler, taleplerini dile getirerek işçi atılmasını protesto ettiler ve ücretlerinin ödenmesini istediler. CHP'li birtakım provokatörler bu sırada da işçilere saldırarak provokasyon ortama yaratmaya çalıştılar. Ancak bu oyunları boşa çıkarıldı.

Bütün bu olaylar olurken Yol-İş Federasyonunun sendika ağaları toz olmuşlardı ve ortalıkta gözükmüyorlardı. Onlar, işçilerin sırtından geçinirken yalnızca bir tek şey düşünüyorlardı: Sömürü düzenini yaşatmak.

İşçilerin direnişini bahane eden ve CHP'li provokatör Gençlik Kolu Başkanının ihbarlarını fırsat bilen polis, terör estirerek iki işçiyi ve Halkın Kurtuluşu taraftarı bir devrimciyi gözaltına aldı. Ancak işçilerin mücadelesinin yaygınlaşmasından korktukları için daha sonra gözaltına alınanları serbest bırakmak zorunda kaldı.

YSE Müdürü ve Vali, işçilerin direnişinin yayılmasını önlemek için tek tek işçilerin evlerine giderek paralarını verdiler.

Bu olay sırasında CHP'li sahte halkçıların işçilere saldırmaları ve devrimcilerin, işçilerle birlikte mücadele etmesini sindiremeyerek TÖB-DER ve YDGD gibi kitle örgütlerine saldırıya geçmeleri, CHP'nin düzen savunucusu ve işçi sınıfının düşmanı olduğunun da somut bir göstergesidir.

İşçiler bu direniş sonucu ödenmeyen ücretlerinin hem de evlerine gidilerek ödenmesini sağladılar.

Eylem birliğini sürekli kılalım

Uşak YSE işçilerinin işten atılmasına karşı verilen mücadele örneğinde görülen somut eylem birliği Halkın Kurtuluşu ve D. Yol taraftarlarının özellikle 1 Mayıs kutlamalarıyla birlikte geliştirdikleri anti-faşist eylem ve güç birliğinin giderek güçlendiğinin bir kanıtıdır. Eylem birliğini ortak bildiri dağıtmaya kadar geliştiren Uşaklı devrimciler, doğru eylem çizgisi ve anti-faşist mücadele platformu temelinde bu birliği daha da ileriye götüreceklerdir.

Uşak'ta Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarlarının ortak imzalı olarak dağıttıkları bildiride bir çok şeyin yanı sıra şunlar vurgulanmaktadır:

"... 1 Mayıs mücadele alanlarında, YSE direnişinde D.Yol ve Halkın Kurtuluşu arasında sağlanan eylem birliğinin, halkımızın faşizme karşı demokrasi mücadelesine güç kattığını bir kere daha gösterdi. Devrimcilerin birliğinin her türden halk düşmanını korkuttuğunu, yüreklerine korku saldığını, emekçi halkımızı ise sevindirdiğini YSE direnişi bir kez daha doğruladı. Yaşasın Devrimcilerin Eylem Birliği!"

Uşaklı devrimcilerin örnek tavrı ve çağrısı proleter devrimcilerin öteden beri vurguladıkları eylem birliği çağrısı ile tam bir uyum göstermektedir.

Bugün, egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine karşı giriştiği ekonomik ve siyasi saldırılara karşı mücadelenin geliştirilip yükseltilmesi, faşizmin saldırılarının boşa çıkarılması, emekçi kitlelerin devrim yolunda seferber edilmesi görevi, devrimcilerin önünde durmaktadır. Proleter devrimciler, işçi ve emekçi kitlelerin birleştirilmesi ve seferber edilmesi temelinde çeşitli anti-faşist devrimci güçlerle eylem ve güç birliğinin oluşturulmasını ve sürekli kılınmasını günün devrimci görevlerinden biri olarak görmektedirler ve bu doğrultuda büyük bir çaba harcamaktatadırlar. Proleter Devrimci Hareketin bu konudaki çabaları sonucu devrimci ve anti-faşist güçlerle oluşturulan eylem birlikleri bugün Uşak somutunda olduğu gibi giderek yaygınlaşmakta ve güçlenmektedir. Bu, oldukça önemli bir şeydir.

Eylem birlikleri her birimde sağlanmalı ve sürekli kılınmalıdır. Bu, devrimin, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarları gereğidir. Ve ertelenemez, savsaklanamaz bir görevdir.

Bugün hep birlikte bu göreve daha daha sıkı sarılalım.

DARICA

Darıca Aslan Çimento Fabrikası sevkiyat işçileri: Direniş sürüyor.

Sevkiyat işçilerinin direnişi

Darıca Aslan Çimento Fabrikasında çalışan sevkiyat işçileri, geçtiğimiz hafta, ücret zammı ve işgüvenliği için direnişe geçmişlerdir.

Bugünkü yaşam koşulları karşısında işçiler, ücretlerin net 400 lira olması için önce istekte bulundular. Patron kabul etmeyince işçiler direnişe geçtiler ve taleplerini genişlettiler. Angaryanın kaldırılması, çimento sürümünün azaldığı zamanlarda işçilerin işten çıkarılmaması, yüklemede 6 bağlamadan fazla yapılmaması, iş elbiselerinin verilmesi, temizlik, banyo imkanlarının sağlanması, fabrika işçilerinin yararlandığı tüm sosyal hakların sevkiyat işçilerine de verilmesini talep ettiler.

PATRON, DİRENİŞİ KIRMAK İÇİN POLİS GETİRDİ

Polisin gelmesi üzerine, bütün işçiler asgari ücretle çalışmıyoruz diyerek, kararlı tavırlarını sürdürdüler. Patron, işçilerin polis karşısında çözülmediğini görünce yeni bir oyuna başvurdu. 25 kişiyi işe aldı. Amacı işçileri karşı karşıya getirmekti. Yeni işçilere "sizi birkaç ay deneyeceğiz, ondan sonra sigortalı yapacağız, hatta iyi çalışırsanız, sizi fabrikaya bile alabiliriz" diye yalan söyledi. Direnen işçiler, patronun oyununa gelmeyerek yeni işçilere durumu açıkladılar. İşçiler, yeni işçilere "arkadaşlar biz işçiyiz, siz de işçisiniz, patron bizi karşı karşıya getirmek istiyor. Hepimiz özgürlük, bağımsızlık ve ekmek savaşı veriyoruz. Sınıfımız aynıdır. Siz de yarın bizim durumumuza geleceksiniz" diyerek, onlara gerçekleri anlattılar. 4 kamyonu yükleyen işçiler, direnen işçilerin bu tavrı karşısında işi bırakarak direnişe katıldılar. Patronun bir oyunu daha sevkiyat işçilerinin kararlı direnişimiz karşısında iflas etti.

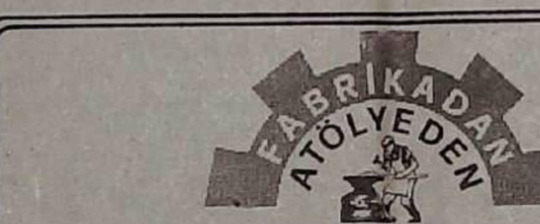
DİRENİŞ, ÇIMSE-İŞ'İN SENDİKA AĞALARINI KORKUTTU

İşçilerin net 400 lira için direnişe geçmesi karşısında, 1 kilo peynir fiyatı, asgari ücrete işçileri satan sendika ağalarını telaşlandırdı. Fabrikada çalışan ve Çimse-İş Sendikası üyesi olan işçilerin de direnişi desteklemek için toplantı yapmaları, onları iyice korkuttu. Onlar, işçilerin direnişinin "yasal olmayacağını", "patronun işçileri işten çıkaracağı" tehditlerini savurdular.

Direnişin 9. günü patron ayda net 10 bin lira ücreti kabul etti. İşçilerin mücadelesi, sendikasız olmasına rağmen, burjuva sendikalarından daha fazla hak elde etti.

SEVKİYAT İŞÇİLERİ, DİRENİŞLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

Patronun günlük net 333,33 lirayı kabul ettikten sonra da sevkiyat işçileri bantları durdurmaya devam ettiler. Çünkü patron, diğer sosyal hakları henüz kabul etmemişti. İşçiler, takım sözleşmesini kabul ettirinceye kadar direnişi devam ettireceklerini ifade ettiler.

SENDİKADAN

● İNSA İPLİK FABRİKASINDAN 200 İŞÇİ ATILDI

Patron ve sendika ağaları İstanbul İnsa İplik Fabrikasında ortaklaşa 200 işçiyi kapı dışarı attılar. Patron, "hammaddemiz yok" gerekçesini ileri sürdü. Ama asgari ücretle çalıştırmak üzere genç kız işçileri işe aldı. Bu konuda Tekstil Sendikası (DİSK'e bağlı) ağaları da patrona yardımda bulundu. Önce devrimci baştemsilciyi görevden aldılar. Beş dakika sonra da işten attılar. Tekstil'in ağalarından Rıdvan Budak ve diğerleri açıkça patronla işbirliği sonucu 200 işçiyi kapı dışarı ettiler. Çünkü baştemsilci ve diğer üç temsilci, sendika ağalarına karşı çıkıyor, sınıf sendikacılığını savunuyorlardı. Çünkü 200 işçi, sömürü ve zulüm düzenine karşı patrona ve sendika ağalarına karşı mücadele ediyordu.

● DERSANTAŞ İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ

Kartal'da iki yıl kadar önce açılan Dersantaş Fabrikası işvereni, birinci yılın sonunda başlayan sendikal faaliyeti bastırmak için reformist Kauçuk-İş'i fabrikaya getirmeye çalıştı. İşçiler, Kauçuk-İş yerine, devrimci geçinen Lastik-İş'de örgütlenmek istediler. Başta gözboyayan Lastik-İş ağaları, Dersantaş işçisini sattı. Patron, 140 işçinin 120'sini sokağa attı. Dersantaş işçileri, DİSK'in Merter'deki binasını basarak, ağalardan hesap sordular.

Daha sonraki dönem, mevcudu 48'i bulan işçiler arasında yeniden sendikal faaliyet başladı. Bu sendikal hareketi de Lastik-İş'in öz kardeşi İlerici Deri-İş sahiplenmeye çalıştı. Ancak, işçilerin haklarını savunmaya geldiğinde sendika, fabrikayı kapatan patronun eylemini kanuni lokavt olarak ilan etti. Ve kanunlar karşısında boyunlarının kıldan ince olduğunu söyleyip toz oldular.

İşçilerin ilişki kurduğu Devrimci Demir-İş, Dersantaş işçilerine İş Kanununun 10. maddesindeki "Takım Sözleşmesi" hakkını kullanmalarını önerdi. Takım sözleşmesi, sendikanın olmadığı yerde, işçilerin kendi aralarından seçeceği bir temsilci kurulun toplusözleşme yapmasıdır.

Dersantaş işçilerinin 4 günlük direnişi, sendika ağalarının sürekli ihaneti, patron baskısının yarattığı umutsuzluk ve kendi gücüne güvenmeme temelinde başarıya ulaşamadı.

Dersantaş işçilerinin sendikalaşmak için gösterdikleri bütün çabaya rağmen, sendika ağaları tarafından sürekli ihanete uğramaları göstermiştir ki, tek çıkar yol bu işkolunda bir sınıf sendikasının yaratılmasıdır.

Lastik işkolundaki burjuva sendikalarında var olan ve yaygınlaşan devrimci sendikal muhalefet, işkolu işçilerini sınıf sendikalarına kavuşturmak için vargücüyle çalışmaktadır.

TİKP ve Apocu gericilerin çatışmasının içyüzü

● APOCU AJAN-PROVOKATÖRLER, MHP'NİN DOĞU'DAKİ BOŞLUĞUNU DOLDURUYOR.

● APOCULAR, EMPERYALİZME BAĞIMLI KOMPRADOR-FEODAL SINIFLARIN FAŞİST-FEODAL HAREKETİDİR.

● APOCULARA KARŞI MÜCADELE, GERİCİLİĞE VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELEYLE SIKI SIKIYA BİRLEŞTİRİLMELİDİR.

Emperyalizm ve iç gericilik tarafından beslenen, halkın devrimci mücadelesini ve Marksist-Leninist hareketi ezip dağıtmak, böylece faşist-feodal diktatörlüğe her türlü yardımı yapmakla görevlendirilmiş TİKP ve Apocu ismiyle anılan gerici faşist çeteler, son günlerde birbirlerine girdiler. Oysa yakın döneme kadar bu iki gerici klik, halka ve proleter devrimci hareketimize karşı birlikte hareket ediyor ve birbirlerini kolluyorlardı.

Örneğin Tunceli'de 2 Eylül 1978 günü TİKP'lilerin Halkın Kurtuluşu hakkında dağıttığı, devrime küfürle dolu bir bildiriyi Dağ Mahallesi kadınları engelleyerek TİKP lileri tartakladılar ve bildirileri yırttılar. TİKP'liler silah kullanarak kaçtılar. Bu sırada Apocular, TİKP'li silahlı adamları evlerine aldılar ve arka çıktılar. Ve yine emperyalizme bağımlı Kürt komprador ve toprak ağalarının siyasi hareketi olan Apocuların Tunceli'de Halkın Kurtuluşu'na saldırdıkları zaman bu gerici çeteye kanat geren TİKP li sosyal-faşistler olmuştur. Apocu ajanların hareketimizi karalayan bildirileri Aydınlık denilen faşizmin sesi gazetesinde reklam edildi. Saldırganlar mazlum gösterildi. Buna benzer olaylar her zaman görüldü.

Dikkat çekici bir olay da Kürdistan'ta önüne gelen herkese saldıran Apocuların son dönemler hariç TİKP'lilere hiç saldırmamasıydı.

Bütün bu söylediklerimize rağmen, bu gericilerin böylesine bir çatışma içine niye girdiklerine dair bir soru akla gelebilir.

Bu sorunun cevabını hemen verelim: Adını andığımız gerici çeteler, halk kitlelerinin özellikle de Kürt halkının ulusal ve demokratik mücadelesinin faşist diktatörlük tarafından ezilmesinin zeminini yaratmak için birbirlerinin karşı-devrimci faaliyetlerini bu iş için kullanmaya yeltendiler. Özellikle bu işin erbabı olan TİKP'li sosyal-faşistler, Kürt halkına karşı faşist diktatörlüğün saldırılarını haklı çıkarmak ve devrimi karalamak için Apocu ajan-provokatörlerin insanlık dışı zorba faaliyetlerini bahane etmeye çalıştı.

TİKP, APOCULARI ÖNCEDEN NASIL DEĞERLENDİRİYORDU?

TİKP'li sosyal-faşistler ilk önce Apocular denilen feodal, gerici hareketi Kürt halkının devrimci bir hareketi olarak gösterdi. Arkasından bunları "devrimci şiddetten yana" gösterip, halka ve demokrasiye karşı Apocular tarafından yöneltilen faşist-feodal gerici zorbalıkları bir bir ortaya serip, bunların şahsında devrimcileri karalamaya çalıştı.

TİKP'li sosyal-faşistler, sözde Apocu feodal-faşist zorbalık karşısında sinen(!) kitlelere "kurtarıcı olarak" faşist diktatörlüğü lanse etmeye yöneldi. Bu metodlarla da faşist diktatörlüğe karşı Kürt halkının desteğini sağlayacaklar!

TİKP'li sosyal-faşistler, faşist diktatörlüğü Kürt halkı üzerine kışkırtmak için. Türkiye proleter devrimci hareketini, Kürt devrimci-demokrat hareketlerini ezdirmek için Özgürlük Yolu, Apocu gibi gibi Kürt faşist feodal hareketleri sahte hedef gösterip güya bu gericilere karşıymış gibi bir izlenim yaratmaya çalışıyorlar. Oysa bunlar her zaman olduğu gibi faşist diktatörlüğün bir parçası olarak istihbarat görevini yerine getiriyorlar. 12 Mart'ın "Beyaz Kitabı" benzeri yayınlarla devrimci-demokrat hareketleri ve halkın devrimci mücadelesini açığa çıkarıp, tasfiye ettirmeye çalışıyorlar.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK, APOCULARA KARŞI OLABİLİR Mİ?

Her türden revizyonist tarafından 1978 sıkıyönetiminin ilan edilmesine faşist Türkeşçilerin hareketi ve Doğu'da da onun bir uzantısı olan Apocuların saldırıları gerekçe olarak gösterildi. Güya faşist diktatörlük, bu gerici faşist hareketleri dağıtmak için sıkıyönetime başvurmuştu!. Ama ne var ki sıkıyönetimin MHP olduğu gibi onun Doğu'da yerini dolduran faşist gerici Apocu saldırganlara karşı olmadığı kısa dönemde açığa çıktı. Çünkü Kürdistan bölgesinde MHP'nin yerini dolduran Apocu faşistleri destekleyen, organize eden ve ortaya salan gerici sınıflar ve onların faşist diktatörlüğüdür. Özellikle MİT, bu gerici çeteyi yönlendirmektedir.

Her şeyden önce faşist diktatörlüğün bu gerici hareketlerin üzerine yürümesi için, ya o hareketlerin devrimci ya da faşist diktatörlüğün devrimci sınıfların diktatörlüğü olması gerekmektedir. Bu ikisinin de olmadığı ve objektif olarak olamayacağı ortadadır.

MHP'nin Doğu'daki boşluğunu doldurmaya çalışan Apocu ajan-provokatörlerin faşist diktatörlük tarafından ezilmesine imkan var mı? Türkeşçi faşist katillerin birkaçının yakalanmasıyla halkın nefretinin söndürülmeye yeltenildiği gibi birkaç Apocu katilin yakalanmasıyla da yaygara koparılıp halkın faşizme ve gericiliğe karşı duyduğu kin ve öfke yatıştırılmaya çalışılmaktadır. Oysa yukarıda da söylediğimiz gibi Apocular emperyalizme bağımlı komprador-feodal sınıfların faşist-feodal bir hareketidir. Bu sınıflar ve bunların da dayandağı faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilmedikçe, Apoculara karşı mücadele edilemez. Apocu faşist saldırganların yok edilmesi bu gerici sınıfların ve siyasi ve ekonomik egemenliklerinin yok edilmesine bağlıdır.

TİKP'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLER, GERÇEKLERİ GÖZDEN GİZLİYOR

TİKP'li sosyal-faşistler, bu gerçekleri gözlerden gizlemek, faşist diktatörlüğün Kürt halkına karşı giriştiği faşist terörü aklamak ve sözde bu yolla Apocuları bahane edip kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bunların MHP'li faşistlere karşı da aynı metodları denedikleri bilinen bir gerçektir.

TİKP'li sosyal-faşistler öylesine ileri gittiler ki, faşist diktatörlükten sözde Apocuları sindirmek için vurucu timler istediler. Aslında bunlar, faşist diktatörlüğün her türlü militarist kurumunun ve vurucu timlerin saldıracağı hedefin Kürt devrimcileri, Kürt ve Türk proletaryasının birleştiği komünist hareket olacağını çok iyi biliyorlar. Zaten onların faşist diktatörlük kanalıyla ezdirmek istedikleri de bunlardır.

TİKP'li sosyal-faşistler, faşist diktatörlüğün Apoculara saldıramayacağını adları gibi çok iyi biliyorlar. Ama onlar fırsat bu fırsattır diyerek köy köy dolaşarak Kürt halkının vurucu timler kanalıyla sindirilmesini istiyorlar.

TİKP'li sosyal-faşistlerin faşist diktatörlüğü sözde MHP'lilerin üzerine kışkırttığı gibi, Apocu faşistlerilerin üzerine de sözde kışkırtması ve bu konuda demagojik propaganda yapmaları Apocu feodal-faşistlerin işine yarıyor ve onların kendilerini "Kürt halkının demokratik hareketi" olarak lanse etmelerine zemin yaratıyor.

Çin emperyalizminin uşağı TİKP'li sosyal-faşistlerin faşist diktatörlüğü halka şirin göstermek için izledikleri karşı-devrimci siyaset, Apocuların halk hareketi olduğunu kanıtlamaz. Çünkü hedef Apocular değildir. Apocular bir bahanedir. Açıkça Kürt komprador-feodalleri ve MİT tarafından beslenen ve korunan ulusal hain Apocuların halk hareketi olabilmesi için ilk önce onların feodal toprak ağalarına ve gerici Kürt burjuvazisine ve onlarında dayandığı "sömürgeci devlet" dedikleri faşist diktatörlüğe karşı olmaları gerekir. Oysa Apocuların, faşist diktatörlüğe ve Kürt gericiliğine karşı en ufak bir hareketi sözkonusu olmamıştır.

Emperyalist, komprador-feodal sömürgeciliğin baş savunucusu ulusal hain Apoculardır. "Anti-sömürgeci" yaygaralarına rağmen, bunların faşist diktatörlüğün (yani sömürgeci devlet!) militarist kurumlarına veya tek tek mensuplarına karşı bir tek hareketleri sözkonusu değilken, 50'nin üzerinde devrimci-demokratın kanına girmiştir ve Kürt halkı üzerinde azgın bir terör uygulamaktadırlar.

Tüm faşistler gibi halkın devrimci mücadelesini özellikle de proleter devrimci hareketimizi faşist-feodal terörle sindiremeyeceklerini Apocular anlayamıyorlar. Ama ne var ki sosyal pratik, Hitler'e Mussolini'ye, Türkeş'e gösterdiği bu gerçeği Apoculara da gösterdi ve gösterecektir.

Hiç kimse TİKP'li sosyal-faşistlerin demagojisine kanarak faşist diktatörlüğün Apoculara tavır alacağını zannetmesin. Faşist diktatörlüğe dayanarak Apoculara karşı mücadele edilemez. Apoculara karşı mücadele, gericiliğe ve faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyle sıkı sıkıya birleştirilmelidir. Apoculara karşı mücadelede faşist diktatörlüğün militarist kurumları devredışı bırakılmalı ve bunlara da yönelen halkın devrimci-demokratik mücadelesiyle Apoculara karşı çıkılmalıdır.

Apocu katiller ellerini kollarını sallayarak geziyor

Apocu katiller, bugüne kadar birçok şehirde 50'nin üzerinde devrimci, yurtsever ve demokratı katlettiler. Dersim'de, Antep'te, Diyarbakır'da ve daha pek çok yerde pusu kurarak, emekçilerin toplu olarak bulunduğu yerleri tarayarak, tıpkı MHP'li sivil faşist caniler gibi devrimcileri ve emekçileri hunharca öldürdüler.

Ama bugüne kadar, göstermelik olarak yakalanan bir-iki tanesinin dışında, bu eli kanlı katiller, ellerini-kollarını sallayarak geziyorlar; yeni tertip ve saldırılar için planlar hazırlıyorlar. Apocu katillerin isimleri tek tek bilindiği halde ortalıkta dolaşmaları, bu ajan-provokatör örgütünün egemen sınıfların ve onların militarizminin yedeğinde ve himayesinde olduğunun en açık bir göstergesidir.

Örneğin, Kars'ta 29 Mayıs'ta Aslan Göncü'yü okula giderken pusu kurarak katleden Apocu provokatörlerin adı bilindiği halde (ki bunlar Seyfettin Ünalkoç, Engin Güngör, soyadı tespit edilmeyen Gülsüm isimli bir kız ve gene soyadı tespit edilmeyen Muzaffer isimli bir kişidir) bu katiller hâlâ ellerini-kollarını sallayarak gezmektedirler. Ek olarak da bu katiller, polisin himayesi altındadırlar. Örneğin Kars'ta Aslan Göncü'yü katleden Apocu canilerden Engin Güngör ve Gülsüm, olaydan bir süre sonra yakalanmış, ama bir saat sonra da serbest bırakılmışlardır. Gene Apocu çetelerin serbestçe planlar kurduğu ve devrimcilere ve halka saldırmak için silahlarla bekledikleri Kars Eğitim Enstitüsü yolu üzerinde tek bir polis ve jandarma bulunmamaktadır. Tam tersine polis ve jandarma okula giden bir başka yol üzerinde beklemekte ve öğrencileri aramaktadır.

Bu duruma her olay sırasında rastlamak mümkündür. Ve Apocu çeteler, egemen sınıfların militarist güçlerinin himayesinde ve denetiminde faaliyet göstermekte onlarca devrimcinin kanına girmektedirler.

Ama onları emekçi halkın elinden ne egemen sınıfların militarist-bürokratik kurumları, ne de toprak ağaları kurtarabilecektir.

İşte TİKP çetesinin "birleştiği kitleler"; Demirel'ler, TÜSİAD'çılar, faşistler...

TİKP'nin birleştirdiği güçler

Ülkede ne zaman bir kitle gösterisi olsa, ne zaman Halkın Kurtuluşu ve diğer devrimci-demokratik güçlerin önderliğinde bir kitle eylemi yapılsa, Aydınlık-TİKP çetesinin çamuru hemen hazırdır: Anarşi, kendi taraftarlarını yürüttüler...

Aslında TİKP sosyal-faşist çetesinin bu karalama kampanyasına gene en iyi cevabı, işçiler, emekçiler ve devrimciler Halkın Kurtuluşu'nun ve diğer demokratik-devrimci güçlerin kaldırdığı mücadele bayrağının altında her geçen daha çok toplanarak cevap vermektedirler. Faşizme ve burjuvazinin yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı mücadele eden ve karşı-devrimin barikatlarını yıkarak bir sel gibi alanlara akan kitlelerin sayısı her geçen gün çoğalmaktadır. Üstelik onlar, proleter devrimcilerin önderliğinde, burjuvazinin yasallık barikatlarını da aşarak mücadele bayrağını yükseltmekte, sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini parça parça etmektedirler. 1 Mayıs eylemleri bunun en güzel ve en son örneklerinden biridir.

Çünkü proleter devrimci hareket, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin çıkarlarını savunmaktadır ve bizzat onların temsilcisidir ve onların bağrından doğmuştur. Bunun için de kitlelerle birleşmekte ve onların devrimci mücadelesine önderlik etmekte ve yol göstermektedir.

TİKP çetesi ise egemen sınıfların ve emperyalistlerin çıkarlarını savunmaktadır. Çünkü onların politikasını uygulamakta ve onların himayesi altında faaliyet göstermektedir. Onun için de ancak Demirellerle, Erbakanlarla, TÜSİAD'çılarla, faşist generallerle ve egemen sınıfların diğer sözcüleri ile birleşebilmektedirler.

Son sahte anti-emperyalist kampanyaları bu durumu bir kez daha açığa çıkaran bir mihenk taşı olmuştur.

İşte Halkın Kurtuluşu'nun "birleşemediği kitleler"

Aydınlık gerçeği nasıl değiştiriyor?

İZMİR VE EREĞLİ MİTİNGLERİ VE AYDINLIK GAZETESİNİN YALANI

Aydınlık gazetesinin 24 Haziran 1979 tarihli nüshasına bakanlar İzmir'de yapılan sahte anti-emperyalist mitinge "2000'i aşkın İzmirlinin katıldığının" yazıldığını göreceklerdir.

Halbuki gerçeğin bununla hiçbir ilgisi yoktur. TİKP'nin İzmir'de 23 Haziran'da düzenlediği sahte anti-emperyalist mitinge 501 kişi katılmıştır. Ve bu rakamı mitingi izleyen Halkın Kurtuluşu muhabiri bizzat mitinge katılanları tek tek sayarak elde etmiştir. Ayrıca mitinge katılan bu 501 kişinin tamamı, Aydınlık gazetesinin iddiasının aksine, İzmirli değildir; bunların bir kısmı çevreden gelen TİKP'lilerdir.

Ereğli Mitingine ise 93 kişi katılmıştır. Çevrede izleyiciler ile birlikte miting alanında ve yakınlarında toplam 111 kişi bulunuyordu. Mitinge katılanların tümü Konya Ereğlisindeki ve çevredeki TİKP'lilerdir. Aydınlık gazetesi, herhalde yüksek bir rakam atmanın hemen dikkati çekeceğini düşünmüş olacak ki, Konya Ereğlisindeki mitinge kaç kişinin katıldığından bahsetmekten şiddetle kaçınmıştır. O, sadece 25 Haziran tarihli nüshasında mitingin "coşkulu bir hava içinde geçtiği"nden bahsetmekle yetinmektedir.

Aslında İzmir ve Ereğli için yukarıda söylenenlerin tümü, TİKP çetesinin miting ve kapalı salon toplantısı düzenlediği bütün yerler açısından geçerlidir.

Apocu caniler katletti

TİKP'li caniler katletti

Kurtuluş, Apocu faşistleri savunarak ne elde edecek?

Kurtuluş'un 75. sayısında "Anti Sömürgeci Birlik Ertelenemez Bir Görevdir" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazı, Kürdistan'da sol gruplar arasındaki çatışmalardan söz ederek, bunların giderilmesini ve "anti-sömürgeci güçlerin birliği"nin sağlanmasını istiyor. Açıkça herhangi bir grubun adını vermeyen Kurtuluş'un Apocuların son zamanlardaki saldırılarından bahsettiği ortadadır. O saldırılar ki, bunları Apocular doğrudan MİT ve polisle koordineli olarak geliştirmişler ve toprak ağalarına ve faşist-feodal diktatörlüğe dayanarak yürütmüşlerdir. İşte Kurtuluş, bunlara "anti-sömürgeci birlik" öneriyor.

SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI MÜCADELE, KÜRT GERİCİLİĞİNE KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Sömürgeciliğe karşı mücadeleyi kim yürütebilir? Sömürgecilik nedir? Kurtuluş bunlarla ilgilenmiyor. Sömürgeciliğe karşı mücadele toprak ağaları tarafından, onların gerici siyasi hareketleri eliyle ya da onlarla birleşilerek mi yürütülecektir? Kurtuluş'un "sömürgeci devlet" ya da "sömürgeci oligarşi" dediği faşist diktatörlüğe karşı, onların uzantıları ve uşakları mı mücadele edecektir? Ulusal ihanet çetesi olan Apocular, sömürgeciliğe ve faşizme karşı mücadele edebilirler mi?

Kurtuluş, açık cevap vermekten kaçındığı bütün bu sorulara Apocuları ve onlarla birliği savunarak olumlu cevap vermiş oluyor. Emperyalizmin ve onun eklentisi komprador kapitalizmin, feodalizme birleştiği, onu yaşattığı ve beslediği bilinen bir gerçektir. Ve sömürgecilik de bu çerçevede gerçekleşmektedir. Kürt komprador ve toprak ağaları, sömürgeciliğin dayanaklarıdır ve emperyalist sömürünün ve sömürgeci baskı ve zulmün gerçekleşmesinin araçlarıdırlar. Onlar, Kürdistan'ın talanından paylarını aldıkları gibi, emperyalizme bağımlı faşist-feodal diktatörlüğün de dayanakları arasındadırlar. Dolayısıyla yeni sömürgeciliğin aleti olunmak istenmiyorsa, emperyalizme ve Türk gericiliğine karşı mücadele, Kürt gericiliğine karşı mücadeleyle birleştirilmeli; Kürt gericiliğinin çıkarları doğrultusunda ve onların peşine takılan birlikler aranmamalıdır.

Bu açıdan bakıldığında Kurtuluş'un Apocuları kapsayan sözde anti-sömürgeci birlik çağrısı ne anlama geliyor? O, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı gerçekten devrimci bir birlik mi yaratmaya çalışıyor; yoksa gericilerle birleşerek bu mücadeleyi baltalamaya, Kürt halkının milli ve sosyal kurtuluş mücadelesini engelleyip toprak ağalarının peşine mi takmaya yöneliyor? Onun yapmaya çalıştığı ikincisidir.

APOCULARI AKLAYAN KURTULUŞ, GERİCİLİĞİN YEDEĞİNE DÜŞÜYOR

Kurtuluş, sözde "Kürdistan'da anti-sömürgeci ve anti-feodal bir mücadeleyi savunmakta" olduğunu söylüyor. Ama Kürdistan'ın MHP'si toprak ağalarının paralı çetesi, MİT ve polisle içli-dışlı Apocuları, sol içinde milliyetçi-devrimci bir grup olarak ilan ederek aklamaya; onun halk düşmanı, ulus düşmanı yüzünü, Kürt halkına ve Kürt komünistleri ve devrimcilerine karşı işledikleri cinayetleri gizlemeye çalışıyor. Yazı, Apocuların saldırıları ve Kürdistan'da birlik konularından hareketle yazılmış olmasına rağmen, Kurtuluş, bu saldırılara karşı tek kelime etmiyor. Sadece bu yazıda değil, başka hiçbir yerde de Kurtuluş, Apocu cinayet şebekesini ve onun cinayetlerini mahkum etmedi. Aksine bunca Kürt komünisti ve devrimcisinin kanına giren, Kürt halkına ancak MHP'ninkilerle ölçülebilecek saldırılarda bulunan Apocuları, anti-sömürgeci, faşizme ve sıkıyönetime vb. karşı bir grup olarak görmeye devam ediyor. Bu durum, Kurtuluş'un anti-sömürgeciliği (!) hakkında da bir fikir vermelidir. O, gericilerle birlikte bir mücadele düşünüyor.

Kurtuluş, Apocuların her yerde toprak ağaları tarafından beslendiğini, faşist diktatörlük ve onun çeşitli kurumları tarafından kollanıp, Kürt devrimci hareketine, Kürt halkına karşı yönlendirildiğini bilmiyor mu? Apocuların gericiler arasındaki çatışmalar niteliğinde olan MHP li faşistler ve TİKP'li sosyal-faşistler dışında ne faşist diktatörlüğe ve ne de sıkıyönetime karşı mücadele yürütmediğini, aksine Kürdistan'da sıkıyönetimin tezgahlanmasında bunlara önemli bir rol düştüğünü ve saldırılarının esas hedefinin başta Kürt komünistleri olmak üzere tüm devrimciler ve halk olduğunu bilmiyor mu? Bunların, Kurtuluş'un bilmemesine imkan olmayan yüzlerce örneği vardır. Ama Kurtuluş, nasıl sürekli halka ihanetinden söz ettiği T'K'P ile birleşmeye özel önem veriyorsa, Apocularla da birliğe önem veriyor. "Kürtçenin varlığı ve bu olgunun kullanılması sömürgeci oligarşinin dayandığı temelleri dinamitleyecektir" diyerek (S.75, "Kürdistan Halkının Özgürlük Mücadelesi Durdurulamaz" yazısı) ulusal meseleyi "ulusal kültürel özerklik" kavrayışıyla ele alan, faşist diktatörlüğün ve sömürgeciliğin dayandığı temelleri diğerlerinin yanı sıra Kürt komprador burjuvazisi ve toprak ağalarında değil de Kürtçenin yasaklanmasında gören Kurtuluş'un Kürt gericiliğine karşı mücadeleyi bir yana bırakması, onun Apocu türünden faşist-feodal hareketleriyle birleşmek istemesinden doğal bir şey olamaz.

Kurtuluş, Apocularla birliği, "Türkiye Kürdistanında sıkıyönetime karşı verilecek bir mücadelenin temel adımı" olarak görüyor ve onlarla ancak ideolojik mücadele yürütülmesi gerektiğini ileri sürüyor. İdeolojik mücadele kuşkusuz gereklidir ama yeterli değildir. Onların halk düşmanı faşist-feodal karakterleri teşhir edilmeli, kitleleri aldatmaları, onlar içinde barınmaları engellenmelidir. Apoculara karşı yürütülen mücadele, aynı zamanda ulusal hainlere karşı mücadele olarak kavranmazsa Kurtuluş'un zaten Marksist ve devrimci içerikten yoksun olan "anti-sömürgeci mücadelesi" emperyalizmin ve Kürt gericiliğinin aleti durumuna gelecektir. Apocularla birlikte sözde sıkıyönetime karşı mücadele ise, ancak sıkıyönetim paşalarının, MİT'in yönlendirdiği, faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılması çabasına hizmet eden bir mücadele olabilir ki Kurtuluş bundan özellikle kaçınmalıdır.

APOCULARLA UZLAŞMANIN KAYNAĞI

Kurtuluş'un ancak gericiliğe, sömürgeciliğe ve faşizme hizmet edebilecek Apoculara ve onların saldırılarına karşı tutumunun kaynağında, bir yanıyla Kürdistan'da Kürt gericileriyle dirsek temasında güç toplama kaygusu, diğer yanıyla da revizyonizmin yedeğinde başta Halkın Kurtuluşu olmak üzere çeşitli devrimci hareketlere düşmanca bir yaklaşıma sahip olması yatmaktadır. Onlar, Halkın Kurtuluşu'na karşı saldırıları en azından sessiz kalarak onaylamakta, gericiliğin bile ona yönelttiği saldırılara karşı çıkmamaktadırlar. Öte yandan onlar arkasına faşist diktatörlüğü ve Kürt gericilerini alan bu çeteye karşı çıkmaktan çekiniyorlar. Sözde "anti-sömürgeci birlik" çağrıları da yalnızca göstermeliktir. Böyle bir mücadele yürütmekte olanların yerine onlara saldıran ve ancak bu mücadelenin hedefi olabilecek güçlere yöneltilen bu çağrı ancak Kurtuluş'un gerici revizyonist tutumunu gösterir.

KURTULUŞ, DEVRİMCİLERLE BİRLEŞMELİDİR

Birlik, emperyalizme, komprador-feodal düzene, faşist diktatörlüğe karşı ve aynı zamanda Kürt gericiliğine karşı olabilir ve olmalıdır. Devrimci olan birlik budur. Kürt halkının çıkarlarına uygun olan budur. Başka türlü ne ulusların kaderini tayin hakkı savunulabilir ne de milli zulme karşı mücadele edilebilir.

Kurtuluş, şimdiki tutumunu terk etmeli, Apocu faşist-feodal saldırıları mahkum etmeli, Kürt komünist ve devrimcileriyle, Kürt halkıyla birleşmeye yönelmelidir.

Kurtuluş taraftarları, Apocu çete sizin de düşmanınızdır. Onlar, devrim düşmanlarıdır. Gericiliğe tamamen teslim olmadığınız takdirde şimdi olmasa bile ilerde size de saldıracaklardır. Onlara karşı çıkın, saldırılarına hazırlıklı olun.

Neyi

Baş.ta. sa.1'de

zerinden eğitilmekte ve emekçi halkın ve devrimci demokratların üzerine kuduz köpekler gibi salınmaktadırlar.

Fakat MHP'nin ve diğer faşist cinayet odaklarının cinayet ve katliamları açığa çıktıkça, bu caniler halkın arasında iyice deşifre oldukça, Türkeş vb. gibi eli kanlı katiller faşist demagoji ve yalana daha çok başvuruyorlar. Cinayet ve katliamlarının üzerini örtmek ve kendilerini masum göstermek için yeni yöntemler geliştiriyorlar. Bütün gericiler ve Babıali'nin basın tröstleri de onların arkasındaki güçler olarak kamuoyu oluşturmak için vargüçleri ile çalışıyorlar.

Türkeş, Hürriyet gazetesinin ve diğer burjuva yayın organlarının da aracılığı ile son günlerde kendini ve faşist katliam odaklarını aklamak için vargücü ile bağırıp çağırmaktadır. Bu demagojik kampanyanın bir parçası olarak da "Gizlilik, Baskı ve İhanet Üzerine" adlı eğitim notlarının MHP ile hiçbir ilgisinin olmadığı yolunda propaganda yapılmaktadır.

Yakın geçmişi yaşayanlar anımsayacaklardır, aynı türden bir propaganda da "Ülkücüye Notlar" isimli başka bir faşist eğitim broşürü için yapılmıştı. Bilindiği gibi, "Ülkücüye Notlar" adını taşıyan eğitim broşürü, faşist ideologlardan Necdet Sevinç tarafından kaleme alınmış ve yıllarca MHP içinde "taktik eylem kılavuzu" olarak okutulmuştu. Birçok eli kanlı katil burada konan taktiklere göre eğitilmiş ve emekçilerin ve devrimcilerin üzerine salınmıştı. MHP, bu dönemde adı geçen bu broşürün propagandasını yapıyor ve faşist militanların eğitimi için kullanıyordu. Necdet Sevinç adlı faşist ideolog da MHP'nin yayın organı Hergün gazetesinin uzunca bir dönem genel yayın müdürlüğünü yaptı.

Fakat ne zamanki Necdet Sevinç kliği ile Türkeş kliği arasında ipler koptu ve MHP içinde faşist klikler kavgası başladı ve MHP'nin kanlı katliamları ortaya dökülmeye başlandı; işte o zaman Türkeş kliği "Ülkücüye Notlar" broşürüne güya sahip çıkmamaya başladı. Ama bu ve benzeri broşürlerde ortaya konan temel taktiklere göre MHP'li faşist katiller faaliyetlerini sürdürdüler. Sürdürüyorlar.

İşte bugün MHP'nin eli kanlı katilleri geçmişte kullandıkları bu yöntemi, "Gizlilik, Baskı ve İhanet Üzerine" adlı faşist broşür için de yürütüyorlar.

Böylece kitleleri aldatmayı ve kendi kanlı yüzlerini gizlemeyi planlamaktadırlar.

Aslında bu iş için MHP'nin direkt kendi yayınları ve Alpaslan Türkeş'in kitapları da aynı taktikleri işlemektedir.

Bu tip broşürleri ister MİT, isterse MHP yazsın neyi değiştirir?

Mao Zedung

Baş.ta.sa.3'de

geliştirilerek, tarımın da makinalaştırılması karşısına sanayiin ve özellikle ağır sanayiin ihmal edilmesini ve geri tarım üretimini koydu. O, sosyalizmin sanayie ağırlık verilerek, büyük çapta üretimin geliştirilmesi yoluyla inşa edilmesi gerekliliğini kavramadı. O'na göre, Stalin'in önderliğinde bu doğrultuda hareket eden "Sovyetler Birliği, köylüleri, çok sıkıntıya sokan tedbirler almıştır..." (Seçme Eserler, C.5, s.335) O, dar köylü bakış açısıyla, köylülerin kısa vadeli çıkarlarının gözetilmesinde diretiyor, sömürücü sınıfların ve kalıntılarının yok edilmesinin, emekçi halkın kurtuluşunun, büyük çapta üretimin zafere ulaştıracağı komünizme geçişle sağlanabileceği gerçeğini anlayamıyordu. Proletarya, yönetimini elinde tutacağı, büyük çapta üretimi gerçekleştirip ağır sanayii kuramadığı takdirde küçük üretim sürekli ve kaçınılmaz olarak kapitalizmi doğurur ve onun gelişmesine yol açar ve bu gelişme, sosyalist sanayii olmadan engellenemez. Nitekim Çin'de engellenemedi. Tarıma ve küçük üretime dayanan kendi kendine yeterli köy komünleri kendi başına sosyalizmin dayanağını oluşturamaz ve kapitalizm yolunda bozulmaya uğramadan edemez. Narodnik ütopyacılığıyla böyle komünlere dayanan köylü sosyalizmini savunan Mao Zedung da, bu yoldaki fikirleri ile sosyalizmin yerine kapitalizmin gelişmesini teşvik etti. Şehirlerde kapitalist işletmelere dokunulmamasının, özel mülkiyetin çeşitli şekillerde korunmasının savunuculuğunu yapmasının yanı sıra, kırlarda "El sanatlarının on bin yıl korunması", kendine yeterli köy komünü temelinde sosyalizmin kurulması ütopyasını öneren Mao Zedung, şüphesiz, diğer nedenlerin yanında, bu nedenle de Çin'i sosyalizm yoluna yöneltemedi.

Çin devrimi bütün zaaflarına rağmen, Çin Halk Cumhuriyetinin kurulmasıyla büyük kazançlar elde etti. Köyde feodal, yarı-feodal bağımlılık ilişkileri, hemen tamamıyla yok edildi. Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin mülkiyetindeki tekelci işletmeler millileştirildi ve siyasi bağımsızlık gerçekleştirildi.

Burjuvazinin iktidardan düşürülmemiş olması, burjuva devletin parçalanmamasından bağımsız olarak, köyde sosyalleşme doğrultusunda belirli adımlar da atılmaya çalışıldı ama devrim sosyalizm yolunda ilerlemedi. Mao Zedung'un önceleri formüle etmiş olduğu "Yetkileri ve kârı merkez, eyalet ve merkeze bağlı şehir otoriteleri ile fabrikalar arasında paylaştırma" (Seçme Eserler, C.5, s.330) şeklindeki Titocu özyönetim ilkesi bugün Çin'de baş tacı ediliyor. İşçi sınıfı ve emekçi köylülük, kaçınılmaz olarak bütün mevzilerden atıldı. Yine kaçınılmaz olarak burjuvazi kaybettiği ne varsa ele geçirdi.

Çin devrimi, devrimde proletarya hegemonyasının gerçekleşmediği takdirde devrimin yozlaşarak, karşı-devrime dönüşmesinin kaçınılmazlığının büyük zaferler elde etmiş olmasına rağmen, kazançlarını koruyamacağının yeni bir kanıtıdır.

"KÜLTÜR DEVRİMİ" ÜZERİNE :

1960'ların ortalarında Çin'de ülke çapında büyük bir karışıklık patlak verdi.

Bu karışıklık, Çin propagandası tarafından tüm dünyaya başını Liu-Şao-çi ve Deng Siao-ping'in çektiği karşı-devrimcilere, genel olarak üstyapıda, siyasi, ideoloji, kültür alanlarında burjuvazinin etkinliğinin kırılması için bir kültürel devrim olarak tanıtıldı.

Bu "Kültür Devrimi", "üstyapıdan, proletarya diktatörlüğünden, ideoloji ve kültür alanından, üretici güçlerin gelişmesi üzerinde olumsuz etki yapan proleter olmayan unsurların temizlenmesi ve üstyapı ile ekonomik temelin uygunluğunun sağlanması ya da daha da genel olarak devrimin kazançlarının korunması yolunda bir hareket olduğu düşüncesiyle desteklendi. Biz de böyle bir değerlendirmeye katıldık.

Uluslararası komünist hareket, kültür devriminin teorik kavranışı açısından bir yanlışlık içine düşmemiştir. Leninist kültür devrimi teorisi, artık şimdi eskisinden daha da doğru ve sağlamdır. Ne var ki, Çin'de olup bitenlerin böyle bir devrimle ve Leninist kültür devrimi teorisinin uygulanışıyla bir ilgisi yoktur.

Çin'deki olaylar hakkında gerçek bilgilere sahip olunmaması bu karışıklığın geçici olarak da olsa desteklenmesine neden oldu. Diğer bir neden de Mao Zedung'un bu hareketin başını çekmesi, onun revizyonist görüşlerinin henüz tamamen ortaya çıkarılmamış olması ve Çin demokratik devriminin prestijinin hâlâ daha önemli ölçüde devam ediyor olmasıydı.

Çin'deki olayların gerçek bir kültür devrimiyle ilgisi yoktur.

Bu, her şeyden önce Mao Zedung'un dediği gibi, "... okullardaki devrimci öğretmen ve öğrencilerin ve hatta bazı ortayolcuların Kültür Devrimi'ne önderlik" (Yayınlanmamış Yazılar, s.211) etmiş olması, sorunun yine Mao Zedung tarafından "onların devrimini desteklemek" (Yayınlanmamış Yazılar, s.213) olarak konması bakımından böyledir.

Bu karışıklıklar, ne önderliğin niteliği ve ne de harekete katılan kitleler bakımından proleter-sosyalist bir muhteva taşımamıştır. Aksine bu karışıklık parti ve kitle örgütlerinin dağılmasına yol açmış gençlik ve ordu, Mao Zedung ve Lin Biao vb.nin revizyonist grupları tarafından Liu, Deng vb.nin gruplarına karşı parti ve devlet iktidarı için mücadelede bir kaldıraç olarak kullanılmış ve özellikle gençlik kitlesinin öfkesi, kendiliğinden ve anarşist bir harekete yol açmıştır.

Proletaryanın tarihi konumu ve rolünü, sınıfsız topluma ulaşma amacını çarpıtan, toplumların gelişmesinde devrimlerin gerekliliğini ve demokratik ve sosyalist devrimde proletaryanın önderliğini, parti ile sınıf arasındaki ilişkiyi reddeden; burjuvazi ile anlaşma ve birliği, kavrayış ve uygulamasının temel taşlarından birisi olarak savunarak, burjuvazinin varlığı ve iktidarını kaçınılmaz ve gerekli gören; idealist, faydacı ve bir ahlak öğretisi görüntüsü içinde eklektik bir görüş ve fikirler yığıntısı vb. olan "Mao Zedung düşüncesi" anti-Marksist ve küçük-burjuva revizyonist bir nitelik taşıyor.

Mao Zedung, emperyalizme ve feodalizme, küçük ve orta burjuvazinin konumundan ve bu konuma uygun düşen bakış açısıyla karşı çıkan ve proletarya önderliğinde gerçekleşmeyen demokratik devrimlerin en radikallerinden birinin örneğini sunan Çin demokratik devriminin önderi bir devrimci-demokrattır. Ama, O, sosyalist devrim ihtimali karşısında yalnızca gerici bir tutum almıştır.

Anti-Marksist "Mao Zedung düşüncesi" açıkça ve duraksamadan teşhir edilmelidir.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

TDKP - İÖ GMK
Mayıs 1979

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazıişleri Md. Osman Taş ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K.71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık: 360 TL. Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık-İZMİR
BASKI TARİHİ 14 TEMMUZ 1979

T'K'P

Baş.ta.sa.1'de

olmakla "eleştirerek", demokratik güçler dediği TKP yandaşlarının bu gerici anayasayı savunduklarını, onun etrafında söz de MHP'yi dışında bırakacak halka karşı bir birlikten yana olduklarını açıklayarak şöyle diyor: "... Türkeş, herkesi Anayasının başlangıç ilkeleri çevresinde birleşmeye çağırıyor. Bu çağrı, gerçekten çok anlamlı... bütün demokratik güçler, bu başlangıç bölümüne her zaman sahip çıkmak istiyorlar... bu bölüm demokrasimizin çepeçevre bir tanımını veriyor. Tabii ki, Türkeş böyle bir demokrasiden yana değil..." Havyır Türkeş de "demokrasimiz"den, yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğünden yana. Temeliniz ve özünüz aynı. Yalnız o da sizin gibi demagoji yapıyor, demokrasi, barış vb. diyor. Bu temelde onunla halka karşı işbirliği yapabilirsiniz, aranızda çekişmeleriniz olsa da birbirinizi kollayabilir, ortak temelinizi birlikte savunabilirsiniz. Zaten yaptığınız bu değil mi?

Mızrak çuvala sığmıyor

Baş.ta.sa.1'de

buhranının yükselmesiyle gelişen kitlelerin mücadelesinin ezilmesinin yöntemi olarak reformizmi seçen ve CHP hükümetini destekleyen, gericiler arasındaki çatışmaları önlemeye, özellikle CHP ve AP arasında barış kurulması için çabalayan Abdi İpekçi oldu. Böylece A. İpekçi'yi solun öldürmüş olabileceği izlenimini de yaratmış olacaklardı.

MİT, Kontr-gerilla, MHP gibi faşist örgütler İpekçi'nin öldürülmesini solun üzerine yıkmak için özel çaba harcadılar. Onların bu faşist propagandalarına İpekçi'nin konumu uygundur. Ama İpekçi, 12 Mart faşizmini destekleyenlerin başında gelmesine rağmen, her dönemde burjuvaziye kurtuluş yolunu göstermede(!) usta olmasından dolayı, şimdilik devrimin gelişmesinin faşist saldırılarla değil reformist hayal ve demagojilerle durdurulmasından yanaydı. Bazılarının düzenin akılcı savunucusu olarak lanse ettikleri İpekçi, özellikle faşist MHP'lilerle devrim mücadelesinin bastırılması konusunda taktik ayrılıklara düşmekteydi. Abdi İpekçi, MHP, ÜGD, MİSK, MİT, Kontr-gerilla vb. gibi resmi ve sivil faşist örgütlerin bu dönemde saldırgan faaliyetlerini zararlı ve şimdilik gereksiz buluyordu. Bunun için de başta MHP olmak üzere böyle bir faaliyet içinde olan faşistleri eleştiriyordu. Faşistler, bir yandan İpekçi'yi öldürerek provokasyon ortamı yaratmaya çalışıyorlar, diğer yandan ise kendi faşist taktiklerini kabul etmeyen gericileri bile yok edeceklerini kanıtlamaya çalışıyorlardı. Böylece reformist gerici yazarlara ve aydınlara gözdağı verip, onları sindirmeye çalışıyorlardı.

TÜM GERİCİLER, FAŞİSTLERİ AKLAMA YARIŞINI SÜRDÜRÜYOR

İpekçi'nin MİT, Kontr-gerilla, MHP vb.nin birlikte tezgahladıkları cinayetle niye öldürtüldüğü açıkken, komprador burjuvazinin sözcüleri ve faşist diktatörlük, özenle bu cinayetten MİT, Kontr-gerilla, MHP vb. örgütleri arındırmaya çalışıyorlar.

Son günlerde Cumhurbaşkanı başta olmak üzere, reformist-revizyonist vb. tüm gericiler MHP'yi faşist saldırıların dışına çıkarıp, onu mazlum gösteriyor, kamuoyuna faşist cinayet örgütlerini "demokrasi"nin vazgeçilmez örgütleri olarak lanse ediyorlar. Ve kitlelerin faşist cinayet yuvalarının dağıtılması talebini küllendirmeye yelteniyorlar.

Bunun için de İpekçi'nin faşist katilini hiçbir örgüte bağlı olmayan sıradan bir manyak olarak tanıtmaya çalışıyorlar. Her zaman yapıldığı gibi faşist örgütlerin dışında onlardan emir almayan, onların birer piyonu olarak faaliyet göstermeyen kişilerin canları istediği için cinayet işledikleri imajını yaratıyorlar.

Diğer yandan ise, sadece birkaç tane faşist katilin yakalanmasıyla da faşist diktatörlüğün, faşist MHP mensuplarına ve MHP'ye karşı olduğu yolunda propaganda yapılıyor. Oysa faşist diktatörlük, reformistler, revizyonistler, tüm gericilik, provokasyonları, cinayetleri, katliamları açığa çıkmış faşist örgütleri gizlemeye ve bunların dağılıp yok edilmesini önlemeye çaba harcıyorlar. Zaten bu soygun ve sömürü düzeninin sadık koruyucusu ve savunucusu olanların faşist cinayet mangalarını dağıtmaları beklenemez. Ama onlar, bu gerçeği örtbas edebilmek için durmadan demagojik propaganda yapıyorlar. Oysa bunların tek yaptıkları, faşist cinayet örgütlerine karşı kitlelerin duyduğu öfke ve kini yatıştırmak ve faşist örgütlerin ilelebet yaşamasını sağlamaktır.

Özellikle faşist MHP'nin dağıtılması talebinin kitlelere yayılması, gerici sınıfları oldukça tedirgin etmektedir. Eskiden MHP'yi perde arkasından destekleyen Hürriyet Holding gibi kompradorlar artık açıktan açığa MHP'li faşistleri desteklemekten çekinmiyorlar. Çünkü bunların iflasa giden reformizm karşısında alternatifleri bu faşistlerdir. Bunun için MHP'nin kitleler üzerindeki etkinliğini güçlendirmek için, özellikle işlenen faşist cinayetlerden bu örgütün haberi olmadığı yolundaki demagojik propagandayı hızlandırıyorlar. Bu konuda öylesine komediler sahneye koyuyorlar ki MİT'in MHP'li faşistleri kışkırttığını dahi söylüyorlar. Sanki MİT, Kontr-gerilla, MHP vb örgütler devrimci mücadeleyi ezmek için, faşist saldırılar tertiplemekle görevlendirilmiş ve bunun için organize edilmiş örgütler değilmişçesine! Oysa MİT ve MHP aynı işlevi yerine getirmekle görevli faşist örgütlerdir. Bunlar birbirlerine karşıymış ve birbirlerini cinayet işlemek için kışkırtıyorlarmış gibi meseleye yaklaşmak demagojiden başka bir şey değildir. Örneğin, MHP isimli faşist örgüt 1960'lardan sonra devrimci hareketi Hitler tipi faşist terörle ezmek için özel olarak organize edilmiştir. Bu işten MHP'yi arındırdın mı, ortada MHP'nin varlık nedeni kalmaz.

Durum bu olmasına rağmen, kışkırtıcı ajan edebiyatıyla faşist örgütün niteliği örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Her zaman olduğu gibi bu kafa bulandırıcı faaliyet içersinde T'K'P başta olmak üzere tüm revizyonistler de yer alıyor. Bu cinayet örgütlerini aklamak için revizyonistlerin uydurduğu yalan, MHP'nin yapısının kışkırtmalara açık olduğudur. Sanki MHP faşist örgüt değil, küçük burjuva unsurların etkinliğinde bir örgüttür. Revizyonizm, her şart altında tüm demagojisine rağmen her zaman faşist örgütler ve hareketlerden yana olmuştur ve onun gerçek niteliğinin gizlenmesi için çaba harcamıştır.

GİZLEYEMEYECEKSİNİZ

Tüm gericiler ne yaparlarsa yapsınlar, faşist cinayet örgütlerini gizleyemeyecek, onların dağıtılıp yok edilmesini önleyemeyeceklerdir. Ülkede işlenen tüm katliamların sorumlusu komprador burjuvazi, toprak ağaları faşist diktatörlük, özellikle de MİT, Kontr-gerilla, MHP ve onun yan kuruluşlarıdır.

Abdi İpekçi'yi öldüren MHP, MİT ve Kontr-gerilladır. Ortaya çıkarılan faşist katiller piyonlardan başka bir şey değillerdir. Bunun için MİT, Kontr-gerilla, MHP gibi cinayet örgütleri dağıtılmalı; cinayetlerin, katliamların sorumlusu komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların Demireller ve Türkeşler gibi siyasetçileridir. Özellikle MHP isimli faşist örgüttür. Bunların tümünden hesap sorulmalıdır. Hiçbir şekilde faşist cinayetler örtbas edilemez.

Parti Bayrağı

Baş.ta.sa.1'de

açılmış olmaktadır.

Öte yandan Halkın Kurtuluşu gazetesi eski yazı işleri müdürü Mustafa Yıldırımtürk de iki yıla yakın bir süredir tutuklu bulunmaktadır. Halkın Kurtuluşu gazetesi eski yazı işleri müdürlerinden Veli Yılmaz hakkında da 800 yılı aşkın ceza istenmektedir.

Sözde yayın organlarının yazıişleri müdürlerinin cezai sorumluluğunun kaldırıldığının ilan edilmesinin ardından gerçekleşen bu tutuklama yeni uygulamanın nasıl sahte bir demokrasi gösterisi olduğunu ortaya çıkarmaya yetmektedir.

Öte yandan basın suçları ile ilgili davalarda mahkeme sonuçlanıncaya kadar sanığın tutuksuz yargılanması gibi bir ilke olmasına karşın, İshak Murat Ataç'ın tutuklanması devrimci basına yönelik özel baskı ve saldırının bir göstergesidir.

Bütün bu tutuklamalar sözde özgürlük şampiyonu olan CHP iktidarı döneminde gerçekleşmiştir. İktidar ayrıca basın affıyla ilgili yasa tasarısını da bir yıldır ortaya çıkarmamakla bu konudaki tutumunu açıkça ortaya koymuştur. Birçok diğer şey gibi basın özgürlüğü sloganı da Ecevit'in nutuk attığı seçim mitinglerinin yapıldığı meydanlarda "hoş bir seda" olarak kalmıştır.

Ama tutuklamalar, yazıişleri müdürleri hakkında istenen binlerce yıllık cezalar devrimci basını susturamayacaktır.

DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK !

Abdi İpekçi

Baş.ta.sa.1'de

bir başın gitmesi gerek dedi", "Mehmet Ali Ağca ile saat 18.00 sıralarında Marmara Kıraathanesinde buluştuk".

Bu sözler de gene Abdi İpekçi'nin katillerinden biri olarak yakalandığı açıklanan Yavuz Çaylan'a aittir.

Gene aynı şekilde İstanbul Emniyet Müdürlüğü, ve İçişleri Bakanlığı tarafından basına yapılan açıklamalarda, Mehmet Ali Ağca'nın Malatya'da bulunan annesinin evinde yapılan aramada MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş'in fotoğraflarıyla 9 Işık broşürünün bozkurt afişleri ile MHP tarafından yayınlanmış çeşitli kitapların bulunduğu ve annesinin de oğlunun "ülkücü" olduğunu söyledikleri belirtildi.

Gene yapılan açıklamalar arasında Abdi İpekçi'nin katili olduğu belirtilen Mehmet Ali Ağca'nın MHP'li faşist canilerin İstanbul'daki saldırı merkezlerinden biri olan Marmara Kıraathanesinde yakalandığı yer almaktadır.

Ayrıca Abdi İpekçi'nin katilleri olarak yakalanan Mehmet Ali Ağca ve Yavuz Çaylan'ın ve bu cinayet olayından halen aranmakta olan Mehmet Şener, Hasan Hüseyin Şener ile Eşref İleri'nin daha önceki faşist katliam ve provokasyon eylemleri içerisinde yer aldıkları bilinen bir gerçektir.

Bütün bunlar ortadayken ve gerici mihraklar tarafından dahi gizlenemezken, bilinen çevreler ve renkli-renksiz burjuva gazeteleri ve Radyo-TV faşist katillerin belli sözlerini öne çıkararak, bu faşist katillerin gerçek niteliklerini ve onların arkasındaki sivil ve resmi faşist cinayet yuvalarını gözlerden gizlemeye özel bir gayret gösteriyorlar. Hatta bunların bir kısmı daha da ileri giderek bu eli kanlı katillerin "devrimci" dahi olabilecekleri şeklinde bir izlenim yaratmaya çalışıyorlar. Dahası, hükümet sözcüleri ve onların temsilcileri "olayın gerisindeki kişiler konusunda elimizde yeterli bilgi ve deliller vardır" demekte ama faşist katliam şebekelerini gizlemek için, onların açığa çıkmaması için bütün güçlerini harcamakta, faşist katiller yuvalarının üzerine perde çekmeye çalışmaktadırlar.

Ama bütün bu çabalar boşunadır. Takke düşmüş kel görünmüştür. Mızrak çuvala sığmamaktadır artık.

Maraş'ta yüzlerce emekçiyi katleden, şehrin altını üstüne getiren MİT, MHP ve Kontr-gerilladır. Sivas'ta, Erzincan'da ve daha birçok yerdeki karanlık cinayetlerin ve toplu katliamların düzenleyicisi bu faşist katliam odaklarıdır. Yüzlerce devrimciyi, demokratı, ve yurtseveri katleden bu faşist odakların eli kanlı katilleridir. Abdi İpekçi ve diğerleri gibi reformist burjuva yöntemi benimsemiş aydınları katleden bu faşist cinayet yuvalarıdır.

Bugün gerçekler bütün çıplaklığı ile ortadadır. MHP'yi aklama ve kurtarma yarışı, MHP gibi cinayet odaklarını ve onun eli kanlı katillerini emekçi halkın elinden kurtaramayacaktır. Bugün kanlı yüzü daha çok açığa çıkmış olan MİT, Kontr - gerilla, MHP ve onun yan kuruluşlarını derhal dağıtmak ve kapatmak ve eli kanlı katilleri cezalandırmak, artık vazgeçilmez bir görev haline gelmiştir. Emekçi halkın talebi budur.

Mehmet Ali Ağcalar, İbrahim Çiftçiler, Veli Can Oduncular gibi eli kanlı katiller sadece birer piyondur. Cinayet ve katliamların gerçek suçluları MHP, MİT ve Kontr-gerilla gibi faşist diktatörlüğün özel cinayet örgütleridir. Esas mesele de bunların üzerine gitmektir.

Dün 'deli'

Baş.ta.sa.1'de

katiller açığa mı çıktı, sahip çıkılmaz; bir katliamın üzeri mi örtülemedi solcuların üzerine atılır; veya bunların hiçbirini mi başaramadılar o zaman da katliamı düzenleyen ya "ajan"dır ya "deli"dir...

Dün Hitler, Mussolini ve Franko faşistleri bu yöntemlerle çalışıyordu, bugün de MHP vb. gibi sivil faşist cinayet şebekeleri kendilerini emekçi halkın elinden kurtarmak için, cinayet ve katliamlarının üzerini örtmek için aynı yöntemleri kullanmaktadırlar.

Dün yüzü açığa çıkmış, iyice deşifre olmuş katillerin adı "deli" idi. Bu yöntem fazla itibar görmemiş olacak ki, MHP'nin eli kanlı yöneticileri kendileri ile birlikte bütün cinayet şebekelerini kurtarmak için yeni bir yönteme sarılmaya başladılar! Maskesi düşmüş, suçunu itiraf etmiş caniler ya "ajan"dır, ya da "ne sağcı ne de solcu"dur. Türkeş, MHP Beşiktaş İlçe Sekreterinin 13 soygun ve cinayetinin deşifre olması üzerine hemen kolları sıvadı ve hem MHP'yi ve hem de resmi cinayet mangalarını kurtarmak için Ergin Örgügören adlı katili "ajan" ilan etti. Böylece hem MHP'yi hem de MİT gibi cinayet çetelerini aklamayı planladı. Hürriyet gibi büyük basın tröstleri de bu planın hayata geçmesi için vargüçleri ile çalıştılar. Ama hazırlanan plan geri tepti ve MHP, MİT ve Kontr-gerilla gibi cinayet odakları emekçi halkın gözünde biraz daha deşifre olmaktan kurtulamadılar.

Eli kanlı faşistler şimdi de yeni bir senaryoyu sahneye koyuyorlar. Bu sefer de Abdi İpekçi'nin katili olarak yakalanan bir piyona "ne sağcıyım ne solcuyum" dedirterek kendilerini kurtarmak için yeni bir yöntem uyguluyorlar. Bu kez de bir planın hayata geçirilmesinde Hürriyet, Günaydın vb. gibi basın tröstleri MHP'nin ve diğer resmi cinayet şebekelerinin yanında yer tutuyorlar. Hatta bu yeni yöntem daha önceden uygulama alanına kondu. Geçtiğimiz günlerde bir kişinin katili olarak yakalanan Necdet Topraktepe adlı bir faşist "ne sağcıyım ne solcuyum" diye ifade veriyordu.

Ama bütün bu yöntemler sökmeyecektir. "Deli" ve "ajan" yöntemleri nasıl iflas ettiyse, "ne sağcıyım ne solcuyum" formülü ile belirlenen yöntem de iflas etmeye mahkumdur ve şimdiden iflas etmiştir.

Hiçbir kurtarma operasyonu ve faşist demagoji MHP ve onun yan örgütleri gibi sivil faşist cinayet mangalarını ve resmi faşist cinayet odaklarını işçi sınıfının ve emekçi halkın elinden kurtaramayacaktır.

Mao Zedung

Baş.ta.sa.1'de

sist-Leninist çizgiyle bütün temel noktalarda çelişmektedir. Dolayısıyla, bu eklektik revizyonist "düşünce"yi mahkum ediyor olmamız, basit bir seçmecilik ya da taraf tutma değil, HALKIN KURTULUŞU'na yol gösteren gelişen Marksist-Leninist çizginin zorunlu kıldığı bir sonuç, bir rastlantı değil gerekliliktir. HALKIN KURTULUŞU, bugüne kadar tüm temel meselelelerde esas olarak doğru görüşler savunmuştur ve "Mao Zedung Düşüncesi"ni mahkum ederek yürüdüğü doğru yolda savunduklarını pekiştirerek ilerleyecektir.

HALKIN KURTULUŞU, "Mao Zedung Düşüncesi" şeklindeki formülasyonu hemen hiç kullanmadı, ve hele onu sözde "Marksizm-Leninizmin en yüksek aşaması(!)" olarak kesinlikle savunmadı. Ama gazetemiz, bilgi ve kavrayış eksikliğiyle belirli bir süre öncesine kadar Mao Zedung'un büyük bir Marksist-Leninist olduğunu kabul ediyordu. (Oysa O, bütün temel meselelerde Marksizm-Leninizme karşı çıkan, burjuvaziyi tasfiye perspektifine hiçbir zaman sahip olmayan ve sosyalist devrim ihtimali karşısında yalnızca gerici bir tutum alan bir küçük-burjuva ideologu, devrimci bir demokrattır) Bu eski tespitinin sonucu olarak gazetemizin esasa ilişkin olmayan bazı noktalarda hatalar yapmış olması doğaldır ve şimdi görevimiz, bu revizyonist küçük-burjuva düşüncenin en küçük bir noktada kalmamacasına bütün etkilerini kökünden kazımaktır. HALKIN KURTULUŞU, revizyonizmin bütün diğer türlerine karşı olduğu gibi, Maocu kökenden kaynaklanan çeşitli akımlara ve izlediğimiz çizginin Maocu bir çizgi olduğunu sözde kanıtlamaya çalışan Troçkist kırması soytarılıklara karşı, bunların daha şimdiden başlamış bulunan saldırılarını yere çalarak mücadelesini kararlılıkla sürdürecektir.

YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN,
YAŞASIN STALİN

"Mao Zedung Düşüncesi", Marksizm-Leninizmle, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileriyle bütün alanlarda çelişmektedir. Dolayısıyla, bir küçük-burjuvalar ülkesi olan ülkemizdeki etkileri de göz önüne alınarak "Mao Zedung Düşüncesi"nin basitçe reddedilmesiyle yetinmemeli, revizyonizmin bu değişkenine karşı mücadeleyi Marksizm-Leninizmin daha derinden kavranması mücadelesiyle birleştirmeliyiz. "Mao Zedung Düşüncesi"nin eleştirisini, devrimin bütün temel meselelerinde Marksizmin dört büyük ustasının eserlerinin yeniden incelenip özümlenmesi ve savunulması faaliyeti ile birlikte yürütmeliyiz. Özellikle, Mao Zedung dahil bütün revizyonistlerin azgınca saldırdığı Stalin'in eserlerinden öğrenmeli, onun adını ve eserlerini Türkiye proletaryası ve emekçi halkına benimsetmeli, yaygınlaştırmalıyız. Büyük Marksist-Leninist ve işçi dostu Stalin'i bütün saldırılara karşı savunalım. Onun eserleri, revizyonizmin diğer türlerine karşı mücadelede olduğu gibi, "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelede de güçlü ve yenilmez bir silahtır.

Maoculuğa karşı mücadele, aynı zamanda çizgimizin yeniden doğrulanıp, pekiştirileceği bir mücadele olmalı, "Mao Zedung Düşüncesi" kaynaklı çeşitli akımlara karşı olduğu gibi, aynı burjuva-revizyonist temelde Çinlilerle öteden beri kayıkçı döğüşü yapmakta olan modern revizyonizmin diğer türlerine, eski ve yeni tip ortayolculuğa ve "Mao Zedung Düşüncesi"ne muhalefet adına geliştirilmeye çalışılan Troçkizme karşı mücadeleyi de kapsamalıdır.

HER TÜRDEN REVİZYONİZM VE OPORTÜNİZME KARŞI İLERİ !

Kruşçev ve Brejnev takipçisi modern revizyonist TKP, TİP, TSİP gibi partiler Mao Zedung'un sözde gerçek muhaliflerinin kendileri olduklarını iddia ediyor , Marksizm - Leninizmi ve proleter devrimci hareketi karalamaya çalışıyorlar. Bu demagojik saldırıları yere çalalım. Onların anti-Maocu kampanyalarının emperyalist efendilerinin milliyetçi - şoven, burjuva-revizyonist ve emperyalist emellerinin Çinlilerin emelleriyle çelişmesinden kaynaklandığı; tutumlarını Marksizm-Leninizme sosyalizme ve devrime karşı olmalarının belirlediğini ortaya koyup teşhir edelim. Örneğin, bunların "kapitalist olmayan yol" teziyle Maocu işçi sınıfı önderliğini reddeden sözde "yeni demokrasi" tezinin; "barışçıl geçiş" teziyle "kapitalizmin sosyalizmle bütünleşmesi" ve "burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşabilirliği" tezinin; "bütün halkın devleti" teziyle Mao'nun ne proletaryanın, ne de burjuvazinin olmayan sınıflarüstü "halk devleti" tezinin; "bütün halkın partisi" teziyle Maocu içinde burjuvazinin de yer aldığı geniş kitle partisi anlayışının vb. aynı burjuva revizyonist görüşlerin farklı ifade tarzları olduğunu; ve yine örneğin bu iki tip revizyonizmin "parti içinde iki çizgi" tezini ortaklaşa savunduklarını gösterelim. Özellikle Stalin düşmanlığı Kruşçevci ve Mao revizyonizmin hareket noktasıdır. Onların yaymaya çalıştıkları bu düşmanlığı etkisiz hale getirelim.

"Mao Zedung Düşüncesi"nden kaynaklanan görüşlere sahip olan, ama, bugün öteden beri Mao ve grubuyla çatışan azılı gerici Deng grubunun takipçiliğini yapan TİKP revizyonizmi , proleter devrimci hareketi Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmine yakınlaşmakla suçlamaya çalışıyor. "Üç Dünya Teorisi"ni reddederek emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı çıkan, devrimi ve sosyalizmi savunan herkese bu paslı silahla saldırmaya yeltenen TİKP sosyal-faşistlerinin demagojilerini altedelim. Bunları, kökleri Mao Zedung'da olan "Üç Dünya Teorisi"ni, emperyalistler ve gericilerle birliği savunan, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya uğraşan revizyonistler olarak teşhir edelim. Mao Zedung'un anti-Marksist gerici görüşlerini eleştirip mahkum ederken, bu sosyal-faşistlerin bir devrimci-demokrat olan Mao Zedung'u kendileriyle aynılaştırmalarına izin vermeyelim. TİKP çetesi, zaten Mao'nun devrimci-demokrat görüşlerine aşırı gerici bir platformdan karşı çıkıyor, henüz açığa vurmasalar da efendileri Çinli revizyonist kliğin peşi sıra Mao'ya belli eleştiriler yöneltiyorlar. Bu yüzden tamamen demagojik safsataların ötesinde bu konuyu tartışmaktan kaçınma eğilimindeler. Yöneltecekleri demagojik saldırıları da yerle bir edelim. Bu azılı gericilerin Maocu anlayışla dahi halk savaşını, demokratik içeriğiyle dahi devrimi savunmayıp devrimi ve devrimci şiddeti karalayan emperyalist uşağı faşist halk düşmanları oldukları gerçeğini yaygınlaştıralım.

Mao'nun yolundan yürümeye çalışan, çabaladıkça eklektizmi derinleşen, tam da Maocu anlayışa uygun olarak farklı görüşlere sahip hiziplerin federasyonu olan Partizan adlı grup kaçınılmaz olarak parçalanacaktır. Bu grup bugün bir yandan geniş ölçüde "üç dünyacı" görüşlerin etkisi altındadır; Çin revizyonizminin birçok görüşünü savunmakta, örneğin Kamboçya-Vietnam çatışmasında onların siyasetini desteklemektedir. Diğer yandan onlar açıkça işçi sınıfının devrimin temel gücü olduğunu reddediyor, onun devrimdeki rolü ve görevlerini köylülüğe yüklüyor; milli burjuvaziyle ittifakı esas alırken sözde halk savaşı yaygaralarıyla ayakta durmaya çalışıyorlar. Devrimin önce kırlarda patlak verme ihtimalini mutlaklaştırarak proletaryanın önderliği ve mücadelesinden bağımsız bir köylü savaşını savunmaya çalışan bu grup, aynı zamanda "öncü savaşı"nı öneriyor. PDA'nın boşluğunu doldurmaya çalışarak bunlar Mao'nun takipçiliğine talip oluyorlar. Maocu revizyonizme karşı mücadelemizi bu grubun eklektik görüşlerine karşı mücadeleyle birleştirelim. Onların özellikle sağcılığını teşhir edelim. Böyle bir mücadelenin de etkisiyle, baştan Halkın Birliği gibi grupların Maocuların katılmasıyla belli bir güçlenme gösterme ihtimali olsa da demagojileri ve çürük temeliyle birlikte bu grup parçalanıp, yıkılacaktır.

Özellikle ideolojik önderlik, öncü savaşı gibi anti-Marksist teorilerle işçi sınıfının rolünü, devrimi gerçek durumun olgunlaştıracağını, sınıfın parçası olan parti anlayışını reddetmede, halk savaşını mutlaklaştırmada ("emperyalizmin yumuşak karnı kırlar" tezi) ve milli burjuvaziyle, gericilik ve Kruşçevcilikle uzlaşmacılığında Mao'dan önemli ölçüde etkilenen Devrimci Yol vb. grupları Maoculukları dolayısıyla da eleştirelim. Onları Troçkizmden etkilenmeye ve sözde bir ortayol aramaya iten önemli bir etkenin Çin revizyonizminin gerici teori ve pratiği ve yarattığı bulanıklık olduğunun bilincinde davranalım.

140. sayımızda iflas etmeye mahkum olduğunu söyleyerek kendisini uyardığımız ortayol tezgahlama çabası başarısızlığa uğrayan ve Mao'yu savunmaya çalıştıkça tabanı Partizan'a kayan Halkın Birliği, şimdi Mao'nun eleştirilmesi gerektiğini söyleyerek anti-parti kliğini geriledіği bu yeni mevzide ayakta tutma amacıyla bir manevra yaptı. "Üç dünyacı" bir temel sloganı daha yeni reddedecek kadar "üç dünyacılık"tan ve hemen tüm görüşlerinde Maoculuktan en fazla etkilenen, örneğin bir yandan kitle hareketinin gerilediğini ve geri çekilmek gerektiğini(!) söylerken, diğer yandan silahlanma çağrıları yapan, hâlâ ilk önce çözülmesi gereken (!)"baş çelişme" anlayışına sahip olan bu kendini bilmez küçük grubun demagojik manevrasını teşhir edelim. Onun zaten yıkılmakta olan anti-parti barikatı daha fazla ayakta durmamalıdır.

Eski revizyonist şeflerinin ortaya koydukları ve onları TİKP revizyonizmine iltihaka götüren oportünist görüşlerini koruyarak ve bu görüşleri temelinde Maocu revizyonizme karşı çıktığını söyleyen küçük Halkın Yolu grubu kendisini beğendirme amacıyla sözde dünya komünistlerinin açtıkları yoldan gitmeye çalışır görünüyor. Ama ne komünistlerin ileri sürdükleri Marksist-Leninist fikirleri kavrıyor ne de bu fikirleri kendisine mal ediyor. Bu grup, karşı çıktığı şeyin ne olduğunu ve ona nasıl karşı çıkılması gerektiğini kavramamıştır. Örneğin "baş çelişme" konusunda HALKIN KURTULUŞU'nu eleştirmeye yelteniyor, ama, hâlâ iç gericilik baş düşman olursa emperyalistlerle birleşmek gerekeceğini söyleyecek kadar Maoculuktan etkilenen bu grup, öte yandan "aşamalar teorisi" ve milli burjuvazi ile uzlaşmacılıktan kaçınayım derken Troçkizme meylediyor. İşçi sınıfı önderliğinden yoksun bir köylü savaşını vb. eleştireceğine devrimin önce kırlarda patlak vermesi ve iktidarın parça parça alınması ihtimalini Maoculuk diye reddetmeye, proletaryanın önderliğinde gerçek bir halk savaşını karalamaya yöneliyor. Sözde Mao'yu mahkum ettiğini söylerken, ondan da gerici olan Ş.Hüsnü revizyonistini yücelterek şarlatanlıktan başka bir şey yapmıyor. Esas amaçları anti-parti kliklerini ayakta tutmak, bunun için "erken davranarak" "belki bulurum" umuduyla(!) dış destek aramaktır. Bunların eklektizmlerini, geliştirmeye çalıştıkları Troçkist eğilimlerini teşhir ve mahkum edelim.

Her türden revizyonizme ve oportünizme karşı, ülkemizde "Mao Zedung Düşüncesi"nin etkisini kökünden kazımak için, Marksizm-Leninizmin zaferini sağlamlaştırmak için, İleri!

3000 ev yıkıldı onbinlerce kişi sokakta kaldı 280 kişi gözaltına alındı

- 7 TEMMUZ GÜNÜ İSTANBUL 1 MAYIS MAHALLESİ TAM TEÇHİZAT 30 BİN ASKERİYLE SIKIYÖNETİMİN SALDIRISINA UĞRADI,
- SALDIRI SIRASINDA 1 MAYIS MAHALLESİNDE 1 EMEKÇİYE 10 ASKER DÜŞÜYORDU
- 1 MAYIS MAHALLESİ HALKI BU YARAYI DA SARACAKTIR. AMA FAŞİZMİN ZULMÜNÜ UNUTMADAN...

1 Mayıs Mahallesi halkı bu zulmü de unutmayacak

7 Temmuz günü gece saat 3.30'da 1 Mayıs Mahallesi tankıyla, topuyla, helikopterleri, bazuka ve havanlarıyla, tam techizat 30 bin askeriyle sıkıyönetimin saldırısına uğradı. 3 bin ev yıkıldı. Onbinlerce kişi sokakta kaldı. Yüzlerce kişi dövüldü, yaralandı, bir o kadarı gözaltına alındı. Milyonlarca lira toprağa gömüldü.

1 Mayıs 1970'de kurulan 1 Mayıs Mahallesi o günden bu yana karşı-devrimin, MHP ve ÜGD'li faşistlerin, MİT, Kontr-gerillanın, polisin ve sıkıyönetimin baş hedefi oldu. En küçük bir fırsatı dahi kaçırmayarak mahalle halkı üzerinde terör estirdiler, tutuklamalara giriştiler. Ama sökmedi. 1 Mayıs Mahallesi halkı mücadeleden vazgeçmedi, yılmadı. Tam tersine her saldırı ve baskıdan sonra daha bilinçli ve daha kitlesel olarak mücadeleyi yükseltti. 1 Mayıs Mahallesi 11 evladını 2 Eylül 1977 tarihinde şehit vermişti. Gecekonduları yıkmak isteyen polis, halkın direnmesi karşısında geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Emekçi halkın mücadelesini ezmek için ilan edilen sıkıyönetimin bir hedefi de 1 Mayıs Mahallesiydi. Polisin 2 Eylül günü yapamadığını yapmak için fırsat kolluyordu. Yeni bir bölgede inşaatların başlamasını bahane ederek, 7 Temmuz günü bütün gücüyle 1 Mayıs'a saldırdılar. 4 helikopter, 30 tank, (20'si karayel, 10'u ağır tank), 30 panzer (20'si askeri, 10'u polis) yıkım bölgesinin etrafındaki Kayıdağı, Tercüman Tepesi ve Samadra Bölgelerine yerleştirilmesi onlarca havantopu, bir o kadar bazuka, çok sayıda ağır ayaklı ve hafif makinalı tüfek ve 100 cemse asker, 500-600 resmi ve sivil polisle yıkıma uğrayan bölgenin etrafını çevirdiler. Ayrıca Tercüman tepesi ve Kayıdağında büyük miktarda araç ve asker de ihtiyat olarak bekliyordu. Halkın deyimiyle, "1 kişiye 10 kişi düşüyordu".

Sıkıyönetim paşaları sanki savaşa ya da askeri tatbikata gidiyordu. Fakat bu aynı zamanda 1 Mayıs Mahallesi halkından ne derece korktuklarının da göstergesiydi. 2 Eylül direnişi sadece polisin değil, sıkıyönetim paşalarının da gözünü korkutmuştu. Onun için tam techizat gelmişlerdi.

"KÖKÜNE KADAR KAZIN"

Sabah 3.30'da bütün mahallenin etrafını sardılar. Bütün evleri basarak aradılar. Emekçi halk kurtarabildiği eşyalarını dışarı çıkardı. Bir kısım halk ise kızgınlıkla "evim yıkılırsa eşya benim neyime" diyerek, eşyalarını dışarı çıkarmadı. Yıkım, sabah 6'da başladı, ve 14'[illegible] Emekçi halkın dişinden tırnağından artırarak, bütün varını-yoğunu seferber ederek yaptığı evleri unufak ettiler, evlerin temellerini bile söktüler. Bir subay, yıkımcılara "köküne kadar kazın" diye emir veriyordu. Evleri yıkmakla yetinmediler. Sağda-solda yığılmış durumda olan inşaat malzemelerini de tahrip ettiler. Birkaç burjuvanın "mülkiyetini" korumak için binlerce kişiyi çoluk çocuk sokakta bıraktılar.

ÜÇ KİŞİNİN BİRARAYA GELMESİ, SALDIRI İÇİN YETERLİYDİ

Yıkımı duyan halk, mahallede toplanmaya başladı. 200'e varan kalabalık "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" diye sloğan attı. Bunun üzerine askerler hemen topluluğa saldırdılar. Halkı dipçikleyerek, küfrederek yere yatırdılar. Direnen 65 yaşındaki bir emekçiyi dipçikleyerek dövdüler. Aynı anda topluluğun üstünde helikopterler uçuyordu. Yıkım olmayan bölgelerde de askerler terör estiriyordu. 3 kişinin biraraya gelmesi saldırı için yeterliydi. Evlerinden çıkan insanlar üstten helikopterlerin uyarısıyla hemen çevriliyor, onlarca asker ve panzerlerle çevrilip koşaradım karakola götürülüyordu. Bu arada siren çalarak, dipçik vurarak emekçi halka gözdağı veriyorlardı. Toplam olarak mahalleden 280 kişi gözaltına alındı.

"ARSA TOCCARLARI" ORTALIKTA YOKTU

Daha önceleri halka para karşılığında arsa satan "Biz sizi yıkımdan koruruz" diyen Partizancılar, yıkım sırasında etrafta yoktular. Yıkımdan sonra da "Onlar yıktı, siz yeniden yaparsınız" diyen Partizancıları, halk konuşturmadı. Yıkım ani olduğu için proleter devrimciler, emekçileri yıkıma karşı yeteri kadar örgütleyemediler ve aktif bir tavır koyamadılar. Ancak yıkımdan sonra evleri yıkılan halkın yardımına koştular. Onlara kulube yapmakta, eşyalarını çıkarmakta yardım ettiler. Yoğun bir propaganda faaliyeti örgütleyerek sıkıyönetimi, orduyu ve Ecevit iktidarını teşhir ettiler.

1 Mayıs Mahallesi halkı, yıkılan evlerini tekrar yapmakta kararlıdır. Önümüzdeki günler 1 Mayıs halkının mücadeleci geçmişine yaraşır bir şekilde devrimcilerin önderliğinde tekrar ayağa kalkarak mücadeleyi yükselttiği günler olacaktır.

Konut sorununu böyle mi çözecektiniz?

Bütün burjuva hükümetleri işçi ve emekçilerin düşmanıdır. Bu her somut olayda doğrulanmakta. 1 Mayıs Mahallesi halkı bunu yaşayarak gördü. Faşist MC hükümetleri 1 Mayıs Mahallesine hangi araçlarla geldilerse, CHP gerici hükümeti de aynı araçlarla geldi. CHP reformistleri "insanca hakça düzeni" nasıl sağlayacaklarını 7 Temmuz günü 1 Mayıs Mahallesinde gösterdiler. "Demokratik" diye lanse ettikleri, "faşizme ve MHP'ye karşıdır" dedikleri sıkıyönetimin kime karşı olduğunu bizzat gösterdiler 1 Mayıs gecekonducularına. CHP reformist hükümeti, konut sorununu nasıl çözeceğini göstermeye gelmişti, faşist diktatörlüğün militarist güçleriyle. Evet bu çözüm MC'nin çözüm yoluydu. 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinin evleri başlarına yıkıldı. İşte onların konut sorununa buldukları çözüm buydu. Bu faşist diktatörlüğün komprador-feodal düzenin çözümsüzlüğüydü. O, emekçilerin hiçbir sorununu çözemezdi, çözmezdi. İşte 1 Mayıs Mahallesinde bu kanıtlandı. 7 Temmuz bir başka açmazı daha ispatladı: 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinin mücadelesi karşısındaki acizlik, korku, Bu korkuyu 1 Mayıs'a döktükleri 30 bin askeri, onlarca tankı, panzeri, bazukası, topu, makinalı tüfekleri ve helikopterleriyle gösterdiler. Korkuyorlardı, ve korktuklarını "bire karşı on kişi gelmek"le gösterdiler.

1 Mayıs Mahallesinde yapılan "çıkartma harekatı" bir başka gerçeği de bütün burjuva-revizyonist mihrakların gözüne soka soka gösterdi. O da sıkıyönetimin "faşizme karşı" değil, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı, emekçi kitlelerin gelişen devrimci mücadelesini bastırmak için ilan edildiği ve bunu sağlamak için militarist güçlerin harekete geçirildiği gerçeğiydi. CHP reformizminin elebaşısı Ecevit'in ve onun peşi sıra giden bütün revizyonist-reformist çömezlerinin bütün aldatıcı propagandaları o gün yerle bir oldu. Bu sadece bir örnekti ve bugüne kadar yüzlerce örnek bunun böyle olduğunu gösterdi. MC faşistlerinin ve CHP gericilerinin İzmir'de, Ankara'da, İstanbul'da gecekondu emekçilerine karşı izledikleri politika aynıydı. Tümü de emekçileri çoluk-çocuğuyla birlikte sokağa attılar. Üstelik bunu yaparken gerekçe olarak ev yapılan yerlerin tapulu olduğunu gösterdiler. Kimdi tapu sahipleri? Kimdi bunca araziyi tekeline geçirerek tapulayan? Nasıl elde etmişti?

Evet bir avuç burjuva ve toprak ağasının çıkarlarının bekçisi olan burjuva hükümetleri, emekçilere karşı saldırıya geçerken bir tek şey söylüyorlardı: "Buranın sahibi var". Ve 1 Mayıs Mahallesinde yıkım işinin yapıldığı alan bir arsa spekülatörü tarafından tapulanmıştı. İşte Ecevit hükümetinin "halkçılığı" tam da burada bir kez daha ortaya çıktı.

Bir arsa spekülatörünün, bir patronun çıkarları adına 3000 ev yıkılıyordu. CHP halkçılığı işte buydu. 30 bin asker, yüzlerce makinalı, tank, top, bazuka, panzer yürüyordu 1 Mayıs Mahallesi halkının üzerine. İşte sıkıyönetimin "demokratikliği" buydu. Yani zulüm ve baskının adı Ecevit'in dilinde "demokrasi" idi. Ve tüm revizyonist ve reformistler Ecevit hükümetinin, militarist güçlerin yanında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşısında saf tutuyordu. İşte 7 Temmuz'da bu bir kez daha ortaya çıktı.

Ve bilenen, öfkesi ve kinini mücadeleye dönüştüren, yeni mücadelelere hazırlanan 1 Mayıs'ın yiğit emekçileri tüm halk düşmanlarına karşı bir kez daha yumruklarını sıktılar,

Sıkacaklar.

HALK NE DİYOR?

Bir ayakkabı boyacısı

Bu arazi üzerinde bir kodaman 500 metrekare yer almış, ama her yeri tapusunda göstermiş. İşte bu kodamanın "mülkiyetini" korumak için buraya saldırdılar Düşmana saldırır gibi saldırdılar. Evlerimizi yıktılar. Ama biz gene evlerimizi yapacağız. Ve bu zulmü unutmayacağız"

Bir emekçi

Bu devlet demek ki birkaç kişinin devletiymiş. Bunların bu kadar insanı ezmeye ne hakkı var? Bu durumda coluk-çocuk dışarda kaldık. Mahallede bize yer satanlar, sizi koruruz diyenler vardı. Niye birisi gelmedi? Eğer direnseydik, kan dökseydik, yıkamazlardı Ama hazırlıksız yakalandık. Bir daha yıkamayacaklar."

TİKP çetesi sıkıyönetim paşalarının yanında

7 Temmuz günü faşist diktatörlüğün militarist güçlerinin 1 Mayıs Mahallesinde giriştiği zulüm uygulaması Aydınlık sosyal-faşistlerince adeta alkışlandı. Her olayı devrime ve devrimcilere bir saldırı aracı olarak kullanan Aydınlık, 8 Temmuz tarihli sayısında militarist güçlerin baskı ve terörünü aklayarak, gecekonduların yıkılışını ve yüzlerce insanın gözaltına alınmasını sevinç çığlıklarıyla karşılıyor. "Kışkırtıcılar halkı kışkırtmaya çalıştılar" diyor. Ve halkın yıkım karşısında hiç ses çıkarmadığını yazıyor. Anlaşılan Aydınlık adlı borazan, faşist diktatörlüğün baskı ve zulmüne karşı hiçbir sesin çıkmamasını istiyor. 3000 ev yıkılır ve 280 kişi gözaltına alınırken, Aydınlık'ın büyük bir çabayla "500 ev yıkıldı,... 50-60 kişi gözaltına alındı" demesi onun emekçilere yönelik baskı ve terörü saklamaya çalışmasının ve böylelikle faşist diktatörlüğü aklamak istemesinin somut bir göstergesidir. Aydınlık, aynı zamanda emekçi kitlelere faşizme kuzu kuzu boyun eğmesini öğütlüyor. Bunu öneriyor. Sömürü ve zulme karşı hiçbir kıpırdanışa tahammül edemiyor ve hemen damgayı basıyor: Kışkırtıcılık, anarşi... Aydınlık, emekçi kitlelerin mücadelesini "anarşi" olarak göstermeye özel bir önem veriyor. Ona göre faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmek "gerici iç savaştır". O, sömürü ve zulüm düzeninin yıpranmasını istemiyor. Tam tersine onun bütün kurumlarıyla ayakta kalması için elinden geleni yapıyor. İşte 1 Mayıs Mahallesi emekçilerine karşı faşist diktatörlüğün militarist kurumlarının yanında yer almasının nedeni de budur.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesi tüm halk düşmanlarıyla birlikte Aydınlık-TİKP çetesini de yerle bir edecektir.

Manisa provokasyonunun içyüzü

Manisa'da 25 Haziran günü bir berberin, 26 Haziran günü bir işçinin ve 27 Haziran'da bir kadın eczacının katledilmesinin MHP ve ÜGD'li faşistlerin tertipledikleri bir provokasyon olduğu daha net bir şekilde ortaya çıktı. MHP'li faşist canilerin işledikleri cinayetlere gerekçe olarak gösterdikleri MHP Manisa İl Başkanının öldürülmesi olayının da bizzat faşistlerce tertiplendiği ve İl Başkanının "davadan döndüğü için" öldürüldüğü, aynı silahla diğer emekçilerin katledildiği ve katillerin aynı kişiler olduğu tüm Manisalıların bildiği gerçeklerdir.

MANİSA PROVOKASYONU DEVRİMCİ MÜCADELEYİ HEDEFLEDİ

"Davadan döndüğü için" daha önce de MHP'liler tarafından tehdit edilen, "uyarı" anlamında ayaklarından kurşunlanan Valilikten "can güvenliğinin sağlanmasını" isteyen MHP İl Başkanının öldürülmesi ve ardından yaratılan provokasyon ortamından yararlanarak 3 emekçinin katledilmesi olayları altında yatan sinsi ve faşist amaç, MHP, MİT ve Kontrgerillanın Manisa'da bir provokasyon ortamı yaratmak ve bu ortamdan yararlanarak yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak ve dağıtmaktır.

Olayların nasıl bir dönemde ortaya çıktığı bu bakımdan önemlidir.

1 MAYIS KUTLAMALARIYLA BİRLİKTE MÜCADELE DAHA DA GÜÇLENDİ

1979 1 Mayıs'ı Manisa'da ilk defa kitlesel olarak kutlanan ve güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştürülen bir eylem oldu. 1000'in üzerinde devrimci ve emekçinin katıldığı 1 Mayıs eylemi, proleter devrimciler tarafından gerçekleştirilen, ve kitle katılımı açısından güçlü olan ilk eylemdi. Faşizme karşı yürütülen mücadele bu bakımdan önemli bir ilerleme kaydediyordu. Ve bu eylem Manisa'nın birçok okulunda süren faşist işgallerin kırılması açısından da ilerletici oldu.

Manisa YDGD ve SAK-DER önderliğinde devrimcilerin Manisa Spor Akademisindeki faşist işgali kırmaları ve diğer bir önemli olaydır. Bu okulda faşistlerin sökülüp atılmasıyla mücadele daha da güçlendi ve okul kitlesi üzerinde baskı uygulayan, okulu karargah olarak kullanan polise karşı mücadele edilerek, polisin üst araması uygulamasına son verildi. Öğrenci gençliğin kararlı tavrı karşısında polis geri adım attı ve aramadan vazgeçti.

Spor Akademisinden faşistlerin sökülüp atılmasından sonra Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarı devrimciler, ÜGD'li faşistlerin Maliye Muhasebe Yüksek Okulundaki İşgalini kırmaya hazırlanıyorlardı. Faşistler, yükselen devrimci mücadele karşısında paniğe kapıldılar, ve ne yapacaklarını, mücadeleyi nasıl engelleyeceklerini planlamaya başladılar.

FAŞİSTLERİN BULDUĞU ÇARE: PROVOKASYON

Halkın Kurtuluşu ve D.Yol taraftarları devrimcilerin Maliye Muhasebe Yüksek Okulundaki faşist işgali kırmak için yürüyüşe geçerek okula yönelmeleri sırasında, yani ÜGD'li faşistler ve polisin barikatlarına karşı devrimcilerin okula girmeye çalıştıkları sırada MHP İl Başkanı öldürüldü. Ve arkasından faşist terör en üst düzeye çıkarıldı. MHP'li katiller "davadan döneni" vurduktan sonra, onun devrimciler tarafından öldürüldüğü izlenimini yaratmaya çalıştılar. Katliamlarına zemin hazırlamak için vurdukları İl Başkanlarının ölümünü bahane ederek harekete geçtiler ve peşpeşe hem de aynı silahla üç emekçiyi katlettiler. Resmi yetkililer ve militaristler için bundan daha uygun bir zemin bulunamazdı. Tam da yükselen devrimci mücadeleye karşı saldırıya geçmelerinin ortamı doğmuştu. Hemen harekete geçtiler. İlan edilen sokağa çıkma yasağının ardından, devrimci-demokratik kitle örgütlerinin kapatıldığını ilan ettiler. MHP İl Başkanı'nın cenazesi bir faşist gösteriye dönüştürülür ve bunun için Türkiye'nin birçok yerinden toplanıp Manisa'ya gelen faşist caniler sokaklarda terör estirirken, öldürülen işçinin, berberin cenazesini kaçıran polis, ayrıca cenazeye sahip çıkan 50'ye yakın devrimci ve emekçiyi gözaltına aldı.

Devrimciler örgütlerine yönelen baskıya boyun eğmediler ve provokasyona prim vermediler. Emekçilerle birleştiler. Yurtsever devrimci gençler, tüm tehditlere karşın Manisa YDGD'yi kapatmayarak baskıya direndiler. Bunun üzerine gerileyen Valilik ve polis, derneği kapatmaktan vazgeçti.

Maraş, Sivas ve daha birçok yerde provokasyonlar yaratarak katliamlarına zemin hazırlamak amacıyla MHP, MİT, Kontr-gerilla gibi resmi ve sivil cinayet örgütlerini seferber eden faşist diktatörlük, Manisa provokasyonuyla da aynı şeyi amaçlıyordu. Manisa'da devrimci mücadele giderek güç kazanmaktaydı ve bu onları çileden çıkarıyordu. İşte onlar, bunun için harekete geçtiler.

Ancak Manisalı devrimciler ve emekçiler, faşistlerin provokasyonunu boşa çıkardılar. Üç emekçinin katledilmesi elbette devrimcilerin ve halkın faşizme karşı kinini ve öfkesini biledi. Katillerin ÜGD üyesi faşistler olduğunu devrimciler ortaya çıkardı. Bu, onları açıkça ele verdi.

Katil: ÜGD üyesi Adnan Akdağ

Manisalı proleter devrimciler, Manisa'da üç emekçinin katledilmesi üzerine katilleri tespit etmek ve bu faşist provokasyonu açığa çıkarmak için harekete geçtiler. Geniş bir biçimde yapılan araştırmalar ve görgü tanıklarının yaptıkları tarifler sonucu katilin anası ve babası Manisa emniyetinde görevli bir polis çocuğu olan ÜGD üyesi Adnan Akdağ olduğu ortaya çıkarıldı.

ÜGD'li katil, Manisa gençliğinin yakından tanıdığı, birçok faşist saldırıda bulunan ve sayısız saldırı olayının faili olan bir kişidir. ÜGD'li katil, aynı zamanda ODTÜ'yü kazandığı halde okula gitmeyerek Manisa'da faşistlerin elebaşılığını yapmaktadır. MHP tarafından beslenen bu katilin ana ve babasının Manisa emniyetinde polis olması, provokasyonunun resmi ve sivil cinayet örgütlerince ortaklaşa tertiplendiğinin de bir kanıtıdır.

Ancak bütün diğer katliam ve cinayetlerin failleri gibi Adnan Akdağ da ellerini-kollarını sallaya sallaya gezmektedir. Ve o gezerken, onun ve faşist ülküdaşlarının katlettikleri berberin cenazesine sahip çıkan 50 emekçi ve devrimci gözaltına alınmaktadır.

Manisa halkı tüm faşist cinayet örgütlerinin dağıtılmasını ve faşist katillerden hesap sorulmasını istemektedir.

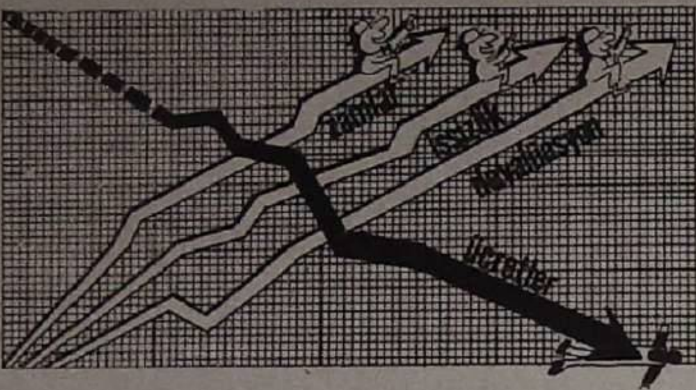
İstanbul'da Bahçelievler halkı sorunlarına sahip çıktı

İstanbul'da Bahçelievler, Soğanlı ve Cumhuriyet Mahalleleri halkı, yol, su ve çöp sorunlarının çözümlenmesi için Belediyeye kadar yasadışı bir gösteri düzenlemişlerdir. Jandarma ve polisin müdahalesine rağmen halk dağılmamış ve Belediyeye kadar yürüyerek, Belediyenin tutumunu protesto etmişlerdir. Olay sırasında jandarma tarafından gözaltına alınan devrimciler halkın direnmesi sonucu serbest bırakıldı

İzmir'de Emekçiler susuzluğu protesto ettiler

İzmir Erenler semtinde emekçiler suyun akmaması ve susuzluğun uzun süre devam etmesi üzerine durumu protesto ederek 28 Haziran'da yürüyüş düzenlediler. Trafiği kesen ve çoğunluğunu kadın emekçilerin oluşturduğu gösteriye saldıran polis, 26 emekçi ve devrimciyi gözaltına aldı. Ancak devrimciler ve emekçiler bu saldırıyı ve gözaltına alma olayına karşı mücadeleyi sürdürdüler. Gösterinin büyümesinden korkan polis gözaltına alınanlardan 6'sı hariç diğerlerini serbest bırakmak zorunda kaldı.

> "ÜRETİCİ GÜÇLERİN NİTELİĞİ İLE ÜRETİM İLİŞKİLERİ ARASINDAKİ ... UZLAŞMAZ ÇELİŞMELER DEVREVİ OLARAK PATLAK VEREN FAZLA ÜRETİM BUHRANLARI SIRASINDA KENDİLERİNİ İYİCE BELLİ EDERLER. KİTLELERİ YIKIMA UĞRATMIŞ OLMALARI NEDENİYLE MALLARINA YETERLİ TALEP BULAMAYAN KAPİTALİSTLER, ÜRÜNLERİ YAKMAK, MAMUL MALLARI YOK ETMEK, ÜRETİMİ DURDURMAK VE ÜRETİCİ GÜÇLERİ TAHRİP ETMEK ZORUNDA KALIRLAR VE BU DURUM MAL YETERSİZLİĞİNDEN DEĞİL; AMA FAZLA MAL ÜRETİLDİĞİNDEN DOLAYI MİLYONLARCA İNSANIN İŞSİZLİĞE VE AÇLIĞA MAHKUM EDİLDİKLERİ BİR SIRADA OLUR".
>
> **J.V.Stalin**

Yaşadığımız buhranın kaynağı kapitalizmdir

Günümüzde hem kapitalist-emperyalist sistemin bütününün, hem de Türkiye'nin giderek derinleşen ve ekonomik, toplumsal, siyasal hayatın tüm yönlerini etkileyen, genel çürümüşlüğü katmerleştiren bir buhran içinde olduğunu hemen herkes kabul ediyor. Gerici, faşist, revizyonist vb. tüm akımlar, en gericisi dahil bütün siyasi parti ve yoğunluklar, düzenin en azgın savunucuları da var olan ve derinleşen buhranı ve sonuçlarını görmezlikten gelemiyor, gizleyemiyorlar. Üretim kapasitelerinin düştüğünü, işsizliğin arttığını, fiyatların hızla yükseldiğini, paranın gerçek değerinin durmaksızın kaybettiğini, dış ticaret dengesinin bozulduğunu vb. kabul etmeyen yoktur. Zorunlu tüketim maddelerinin piyasadan çekilmesi, kuyruklar vb. herkesin en azından demagojisini yapmak üzere varlığını kabullenmek zorunda olduğu gerçeklerdir.

Ancak tüm bu olan bitenin nedenini herkes kendine göre açıklamakta, gerici, düzen yanlısı akımlar, buhranın nedeninin mevcut düzen olduğunu, onun kapitalizmden kaynaklandığını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Her gün kuyrukların, pahalılığın vb. demagojisini yapan AP, MHP, MSP gibi gerici faşist partiler, buhranın nedeni olarak CHP'nin izlediği ekonomik politikayı, Ecevit'in bilgisizliğini vb. gösteriyorlar. CHP hükümetini yıpratmaya çalışırken, sözde kapitalizmi kötülüklerinden arındırmaya, mevcut düzeni savunmaya yöneliyorlar.

CHP ve onun yandaşı ve uzantısı reformist akımlara göre, buhranın nedeni, MC'nin bıraktığı enkaz ve izlemiş olduğu ekonomik politikadır. Onlar da kapitalizmi, tekelleri aklıyorlar.

TÜSİAD vb. gibi tekelci kapitalistlerin örgütleri, sözde partilerüstü kalmaya dikkat ederek hem MC hem de CHP hükümetlerinin ekonomik politikalarında belli yanlışlıklar buluyor; buhranı savurganlıkla, vergi kaçakçılığıyla, sözde sosyalizm olarak göstermeye çalıştıkları devlet sektörünün geliştirilmesi vb. politikalarıyla izah etmeye çabalıyorlar.

T'K'P gibi revizyonist partiler yine izlenen ekonomik politikaları eleştirirken, buhranı sözde emperyalist sisteme bağlıyor, Türkiye'nin batılı emperyalistlerle ilişkilerine, onlara borçlanmaya vb. karşı çıkarken, kapitalizm şartlarında kalınırken borçlanılabilecek başka (kendi efendileri) kaynaklar gösteriyorlar.

Tüm bu gerici akımların bir tek ortak amacı vardır: Genel olarak buhranın, özel olarak bugünkü buhranın kapitalist sistemin zorunlu bir sonucu ve yol arkadaşı olduğunun gizlenmesi. Suçun kimi zaman hükümetlerin ekonomi politikalarına, kimi zaman emperyalist-kapitalist sistemin mali politikasını düzenleyen ve bir avuç tekelci büyük devletin yönlendirdiği bir kurum olmaktan soyutlanmış IMF'ye vb. yıkılması yoluyla kapitalizmin ve emperyalist devletlerin, tekellerin aklanması.

OYSA BUHRANIN KAYNAĞI KAPİTALİZMDİR

Kapitalist üretim, kitlelerin ihtiyaçlarına uygun olarak değil, kâr amacına uygun olarak genişleyerek gerçekleşir. Tekelci dönemde ise amaç yalnızca basit bir kârın değil, tekelci kârın elde edilmesidir. Üretim, bilinmeyen bir pazar için yapılır ve pazarda gerçekleşir. Ürünün değeri, anarşik üretimin sonucu olarak, pazardaki dalgalanmalar sonucu belirlenir. Tekelci kapitalizm döneminde, tekeller hammadde kaynaklarını olduğu gibi pazarları da denetimleri altına almışlardır ve belirleyici olan rekabet, tekelci rekabete, fiyatların dikte ettirilmesine dönüşmüştür.

İşsizlik, milyonlarca insanı açlığa mahkum ediyor.

Kapitalist üretimin kitlelerin ihtiyacına göre değil, kâr amacına göre yapıldığını söylemiştik. Yani tüketim üretimi değil, üretim tüketimi belirler ve harekete geçirir. Özel mülkiyet üzerine kurulu üretimin gelişmesi kitlelerin yoksullaşması ve bunun derinleşmesi pahasına olur ve pazar, her geçen gün daha geniş kitleler sefalete itilirken, genişler.

Kapitalist ekonomide talebi oluşturan esas olarak yine kitlelerin ihtiyaçları değil, çeşitli kapitalist sektörlerin kâr amacıyla üretimlerini geliştirme isteğidir. Çeşitli kapitalist sektörler birbirlerinin pazarlarını teşkil ederler ve birbirlerinin ürünlerini tüketirler. Ama işte kârın belirleyici ilke olması dolayısıyla sermaye en kârlı sektörlere akarken, sektörler arasında ancak pazarda belirlenen "uyum" sürekli bir uyumsuzluk halindedir ve normal şartlarda ancak uzun bir dönemin ortalaması olarak gerçekleşebilir. Buna bir de doğal olarak kapitalizmde üretim araçları üretiminin diğer sektörlerin üretiminden genel olarak hızlı büyümesi eğilimi eklendiğinde, birbirlerinin pazarı olan bu sektörlerin arasında ürünlerin değişimi giderek aksamaya, özellikle üretim aletleri üretimi dalında tüketilmek üzere talep edilmeyen bir "üretim fazlası" oluşmaya başlar. Stoklar artar, bir yanda ürün bolluğu görülürken elinde stoklar biriken işletmeler üretimlerini kısarlar, işçi çıkartmaya başlarlar ve diğer yanda kitlelerin sefaleti yoğunlaşır. Fabrikada yoğun sömürü altındaki işçi, bu kez işsiz olarak sefaletin kucağına itilir.

İşte buhran, kapitalizm şartlarında kaçınılmaz olan aşırı üretim buhranı olarak ortaya çıkar. Geniş emekçi yığınların sömürülmesi ve üretimin bir avuç sermayedarın çıkarına uygun olarak yapılması, buhranın esas nedenidir. Tekelci kapitalizm şartlarında, pazarın tekellerin kontrolunda olması, onların hem geniş emekçi kitlelerini ve hem de küçük ve orta sermayedarları dikte ettirdikleri fiyatlar yoluyla kişiliksizleşmeye ve mülksüzleşmeye (küçüklerin ve hatta büyüklere göre küçüklerin sermayelerini kaybetmeleri) daha yoğun olarak sevketmesine yol açar. Küçük üreticiler, tekellerle hiçbir rekabet imkanına sahip değillerdir. Ve bunlar aşırı fiyatlarla hammadde vb. gereksinimlerini karşılamaya mahkum olurken, bir avuç mali sermayedar elinde sermaye gitgide daha fazla yoğunlaşır.

Aşırı üretim şartlarında da tekeller (tek tek rekabetçi sanayi kapitalistlerinden farklı olarak) fiyatların düşmesini tekelci konumları dolayısıyla engellemeye yönelirler. Bu, buhranın daha da ağırlaşmasına yol açar. Küçüklerin iflası hızlanır.

ÜLKEMİZDEKİ BUHRAN, EMPERYALİST SİSTEMDEN YANSIYOR

Ülkemizdeki buhran, emperyalist-kapitalist sistemin buhranının bir parçasıdır. Bunun nedeni, ülkemiz kapitalizminin kendi milli pazarı temelinde gelişmeyen, tersine, emperyalizmin uzantısı olma niteliğidir. Türkiye ekonomisi, emperyalist dünya ekonomisinin bir eklentisidir. Ve üretim, kapitalist dünya üretiminin bir parçası olarak gelişir. Bu, sermaye yatırımları bakımından, ülkemiz sanayinin hammadde, üretim araçları, pazar vb. bakımlardan dışa bağımlı olmasının bir sonucudur. Ve ülkemizde aşırı üretim vb. hastalıklar da, yalnızca ülke ekonomisi şartlarında oluşmaz, ekonominin bağımlı olduğu emperyalist sisteminin bütününden gelerek yansır. Örneğin ABD'deki üretim fazlalığı ve kapasite kullanımı düşüşü, hemen ülkemizi etkiler. Tekelci sömürünün (emperyalist ve onun gerçekleşmesine araçlık eden komprador) yoğunlaşması, yüksek fiyatlarla hammadde alımı, özellikle sanayi hammaddesi olacak nitelikteki tarım ürünlerine pazar bulununamaması vb. biçimlerde görülür. Buhran etkilerini, özellikle ülkemizin bir sağmal inek haline getirilmesinin aracı olan montaj "sanayi"de stoklara yol açarak gösterir, gösteriyor.

Emperyalist sistemin bütününde ve onun bir parçası olan ülkemiz ekonomisinde arz-talebin çok önündedir, ama öte yanda yağ, ekmek vb. gibi zorunlu tüketim maddelerinin kuyrukları uzamaktadır. Tekelci rekabete dayanamayan birçok küçük ve orta işletme iflas etmektedir. Tekellerin metropollerde buhranın yıkımını önleyebilmek ve kapitalizmin istikrarını muhafaza edebilmek için geri ülkelerden özellikle ucuz hammadde alımını daha da zorlamaları ve sanayi ürünlerini daha da pahalı satmaya çalışmaları, geri ülkelerin genellikle tüketim sanayiine dayalı ekonomilerini içinden çıkılmaz bir duruma ve çöküntüye mahkum ediyor. Metropollerdeki stokların benzerleri ülkemizde de görülüyor ve bu sefaletle yan yana bulunuyor. Ürün boldur, ama tekelci kâr amacına uygun olmayan üretim gelişmemekte, kitleler ihtiyaç içinde kıvranırken, küçük ve orta işletmeler sermaye ve hammadde yokluğundan kapılarına kilit asmaktadırlar.

Tekelci sömürünün yoğunlaşması, dikte ettirilen yüksek fiyatlar, kitlelerin alımgücünün düşmesini, eldeki paranın her geçen gün değerini kaybetmesini de beraberinde getiriyor. Kapitalist sektörler arasında var olan dengesizlik büyüyor, ve bu dış ticarete de yansıyor. Dış ticaret açıkları artıyor, paranın yabancı paralar karşısında değeri düşüyor. Döviz dengesinin bozulması, buhranın bir sonucu olarak onun daha da derinleşmesi üzerinde etki yapıyor. Ülkemizde kapitalizmin istikrarını kaybetmesi, borç kredi, yatırımlar vb. şeklinde ülkeye sermaye akışını önlüyor. Emperyalistler uygun şartların yaratılmasını, ülkeye yatırım yapmanın, yeni tekelci yağmalarını gerçekleştirmenin şartı olarak dayatıyorlar. Sözde buhrandan çıkış yolu olarak sunulan borçlar, ancak emperyalist sömürünün daha yoğun olarak gerçekleşmesinin aracı olabilir ve onlar buhranın daha da derinleşmesine yol açmak üzere emperyalistlere yüksek sömürü oranları, kâr transferleri, devalüasyon vb. gibi şartlarla gelecektir.

Buhran, ancak, kitlelerin ihtiyaçlarına uygun planlı, merkezileştirilmiş ve üretim araçlarının kollektif örgütlenmesine dayanan sosyalist üretim şartlarında ortadan kalkabilecek olan kapitalizmin bir ürünüdür. Bollukla, sefaletin birarada bulunması, üretim araçlarının gittikçe daha az elde toplanmasına yol açarken geniş kitlelerin mülksüzleşmesiyle gelişen kapitalizmin göstergesidir.

Adana'da işten atılan tekstil işçileri. Geçen yıl yalnızca büyük tekstil işletmelerinde işlerine son verilen ve sokağa atılan 17 bin işçiden bir kısmı. Onları işsizliğin, açlığın pençesine atan fazla üretimdir. Tek amacı daha fazla kâr olan kapitalizm için tek yol vardır: Her işçiye daha kısa süre içinde daha çok mal ürettirmek, işçiye daha az ücret ödemek ve yaratılan ürüne en yüksek fiyatı koymak. Ama bu kez gereğinden fazla mal üretilmiştir; öte yandan kitlelerin bu malları alacak güçleri de yoktur. Sonuçta stoklar büyür, fabrikalar kapasitelerinin altında çalışmaya başlar, işçiler sokağa atılır. Hatta üretilen mallar bile tahrip edilir. Evet binlerce işçinin açlığa terk edilmesi yiyecek, giyecek, içecek gibi zorunlu tüketim mallarının az üretilmesinden değil, gereğinden fazla üretilmesinin bir sonucudur. İşte kapitalizmin yarattığı korkunç çelişkilerden biri de budur: Açlık ve bolluk biraradadır.

Ekonomik buhranın halk üzerindeki yıkıcı etkileri

Buhranın etkileri en ağır biçimde emekçi kitlelerin yaşam düzeylerinin düşüşünde kendini göstermektedir. İşsizlik, gerçek ücretlerde düşüş, küçük ve orta işletmelerin iflasını, köylülerin daha sıkı bir biçimde tefeci kıskacı altına düşmesini buhranın halk üzerindeki yıkıcı etkilerini gösteren bellibaşlı çizgileridir.

Yalnızca son iki yıl içinde artan hayat pahalılığı bile işçilerin toplusözleşmelerle kazandığı ücret artışını alıp götürmüştür. 1978 yılı sonunda yapılan hesaplamalara göre gerçek işçi ücretleri bu yıl içinde % 13 oranında düşmüştür. Bu oran, bazı dallarda daha da yüksektir. 1978 yılı içinde Türk-İş'le Ecevit hükümeti arasında imzalanan "Toplumsal Anlaşma" özellikle KİT işletmelerinde çalışan işçilerin ücret artışını engelleyerek bu kesimde çalışan işçileri daha ağır yaşam koşulları altına soktu.

İŞSİZLİK = AÇLIK

İşsizlik, milyonlarca insanı açlığa mahkûm ediyor. 1973 yılında 1,5 milyon olan işsiz sayısı 1976'da 2 milyona, 1979'un 5. ayı sonunda da 2 milyon 700 bine vardı. Bu, çalışabilir durumda olan her 100 kişiden 15'inin her türlü geçim kaynağından yoksun olduğunu göstermektedir. İşsizliğin bu boyutlara varması yalnızca nüfus artışı ve bu artışı karşılayacak yeni iş sahalarının açılamaması ile açıklanabilecek bir olay da değildir. 1978 yılı içinde onbinlerce işçi işlerinden çıkartılmış ve sokağa atılmıştır. Yalnızca büyük işletmelerde yapılan bir araştırmaya göre metal işkolunda 36 bin, kimya sanayiinde 3 bin, tekstil sanayiinde 17 bin işçi işten atılmıştır. Büyük işletmelerin yan sanayi durumundaki küçük ve orta işletmelerde ise bu durum birkaç kat daha fazla işçinin işini kaybetmesiyle sonuçlanmaktadır. İşsiz sayısındaki kabarış bugün de aynı hızla sürmektedir.

MEMURLAR DAHA GÜÇ DURUMDA

Toplusözleşme ve sendikalaşma haklarına sahip olmayan memurların durumu daha da kötüdür. 1978 bütçesinde memur maaş katsayısı 12'den 14'e, 1979 bütçesinde ise 14'den 16'ya çıkmıştır. İki yıl içindeki katsayı artışı memur maaşlarında ancak her yıl için % 17'lik bir yükseliş sağlamıştır. Oysa iki yılın enflasyon ortalamasının % 80 dolayında olduğu düşünülürse, memurların yaşam düzeyinin de büyük oranlarda düştüğü ortaya çıkacaktır.

KÖYLÜLER: TEFECİ BOYUNDURUĞU SIKILIYOR

Ekonomik buhran kırın emekçi kitleleri içinde yıkıcı sonuclar getirmiştir. Emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan yoksul köylüler ağa topraklarında boğaz tokluğuna çalışacak iş bile bulamaz olmuşlardır. Küçük üretici köylü açısından da durum pek farklı değildir. Son iki yıl içinde tefecilere ipotek edilen tarlaların sayısı hızla artmıştır. Küçük üretici, tarım girdilerinin fiyatlarının hızla yükselmesi, buna karşılık tarım ürünlerinin taban fiyatlarındaki artışın çok düşük kalmasıyla ürettiği ürünü zararına elden çıkarmak zorunda kalmıştır. Geçtiğimiz yıl, genel fiyat artışları % 63'ü bulduğu sırada ilan edilen yeni taban fiyatlarındaki artış ancak % 15-26 oranında olmuştur. Küçük üretici köylü, tarlasını ekip biçmek için kullandığı bütün tarım girdilerini ancak bir yıl önceki fiyatların 3 ile 10 katını ödeyerek sağlayabilmiştir. Özellikle bu yıl mazot ve tarım ilaçları yokluğu küçük üreticinin belini iyice bükmüştür.

1979 Nisanında Ecevit hükümetinin açıkladığı katlı kur uygulaması ve bu uygulamanın Haziran ayında IMF ile yapılan anlaşma sonucunda pekiştirilmesiyle üretici köylü üzerindeki sömürü daha da katmerleşmiştir. Katlı kur uygulamasına göre ihraç edilen tarım ürünlerine uygulanan kur düşük tutulmuş ve emperyalistlerin isteğine uygun olarak tarım ürünleri taban fiyatları düşürülmüştür.

ORTA BURJUVAZİ DE YIKIMA UĞRUYOR

Buhran, orta sınıfları da derinden etkilemiştir. Yalnızca son bir yıl içinde üç büyük şehirde 6 bin bakkal ya iflasını ilan etmiş ya da işyerini kapatmıştır. Kredi olanaklarından yoksun olan zanaatçı, küçük esnaf ve orta burjuvazi hızla yıkıma uğramaktadır. Üretim, pazarlama, hammadde vb. noktalardan tekellere bağımlı olan orta ve küçük işletmeler buhranın derinleşmesiyle birlikte kapılarına kilit asmak zorunda kalmaktadır.

Bütün bunlar ekonomik buhranın emekçi sınıfların yaşamındaki ağır koşulların en kısa özetidir. Gerçekte emekçi kitleler için yaşam, hem ekonomik hem de sosyal koşullar açısından bir yazının sınırları içine sığmayacak kadar zorlaşmıştır.

"Her şey komprador burjuvazi için"

Buhran zamanlarında tekelci devlet kapitalizminin nitelikleri çok daha açık bir biçimde ortaya çıkar. Tekelci sermaye ile bütünleşmiş olan devlet ekonomik buhran sırasında bütün olanaklarını en açık bir biçimde tekelci sermayenin emrine verir. Gerçekte bu dönemlerde ortaya atılan "her şey ekonomiyi kurtarmak için" sloganı "her şey komprador burjuvazi için" anlamına gelir.

Türkiye'de buhranın derinleşmesiyle birlikte komprador-feodal ekonomiyi kurtarma adı altında halkın sırtından çıkarılan her kuruş, komprador burjuvaziye aktarılmaktadır. Elbetteki bu olgu ekonomik gelişim tarihinin bütün dönemlerinde görülür. Ancak yoğunlaşan kriz, emekçi kitlelerin soygunu ile birlikte tekelci burjuvazinin kârlarını garanti altına almak için sürdürülen çabaları çok daha yoğun bir hale getirmiştir.

Ülkeyi derin bir ekonomik bunalımın sardığı bu şartlarda toplumda tuzu kuru olanların komprador burjuvazi ve toprak ağaları olmasının tek nedeni de budur. Resmi rakamlar bile bu durumu doğrulamaktadır. Geçtiğimiz Mart ayında tekelci işletmelerin ödedikleri vergilere göre yapılan bir hesaplamaya göre 1978 yılı içinde tekellerin kârları bir yıl öncesine göre % 80 ile % 300 arasında artmıştır. Enflasyon oranı göz önüne alınarak yapılacak hesaplarda dahi tekellerin kârlarının bir yıl içinde en az % 20 arttığı, bazı kesimlerde bu oranın % 250'ye kadar çıktığı görülecektir.

Komprador burjuvazinin cebine giren kârların bu derece artışı, geniş emekçi kitlelerinin azgınca sömürülmesiyle sağlanmıştır. Gerçek işçi ücretlerinde ve memur maaşlarında % 50'ye varan düşüş, tekelci burjuvazinin cebine giren paranın nereden kaynaklandığını açıkça ortaya koymaktadır.

Emekçi sınıfların yaşam koşullarında büyük bir düşüş ve alım güçlerinin azalmasına rağmen, komprador burjuvazinin kârlarının artışı ancak satılan her malın üzerinden kazanılan kâr oranlarının yükselişi ile açıklanabilir. Komprador devlet, sermayenin toplam kârını garanti edebilmek için sürekli olarak kâr oranlarının yükselişini ve bunun bir unsuru olarak da fiyatların artırılmasını teşvik etmektedir.

Örneğin otomotiv sanayinin ürettiği binek arabalarının fiyatı gerçek değerlerinin en az beş mislidir. Üstelik sözde "yerli araba" adı verilen gerçekte ise montaj sanayinin bir ürünü olan bu arabaların ülke içi fiyatı aynı nitelikte diğer kapitalist ülkelerde üretilen arabaların fiyatından bile birkaç kat yüksektir. Ülke içinde tüketicinin azgınca sömürülmesini teşvik eden devlet (ki Fiyat Denetleme Komisyonu adı verilen bir devlet kurumu sözde bu tip ürünlerin fiyatlarını belirlemede söz sahibidir.) bu uygulamaya "yatırımların kısılmaması için teşvik" gerekçesini bulmuştur.

Öte yandan "Yatırımların ve İhracatın Teşviki" adı altında emekçi halktan toplanan vergilerden oluşan ve milyarlarca lirayı bulan fonlar da yine tekelci burjuvazinin hizmetine sunulmuştur. Geçtiğimiz yıl ihraç edilen her iki ürünün birine "ihracatta vergi iadesi" uygulanmıştır. Buna göre yalnızca dokuma ürünü ihraç etmiş birkaç büyük kompradora 8 milyar lira havadan para aktarılmıştır. Gıda maddesi ihraç eden tekeller de bu uygulamadan 3,5 milyar lira kazanmışlardır.

Aynı şekilde komprador burjuvazinin yatırımları için sağlanan kolaylıklar da çoğaltılmıştır. Yatırımlarda özel döviz tahsisi, çeşitli gümrük bağışıklıkları, gelir ve kurumlar vergisinde % 50'ye varan indirimler bunlar arasındadır. Bugün tekelci burjuvazinin halkın verdiği vergilerden yağmaladığı fonlar aşağı-yukarı 25'e yakın kararname ve kanunla garanti altına alınmıştır.

Öte yandan komprador burjuvazinin yatırımlarını artıran ve onlara yeni kârlar sağlayan Merkez Bankası kredilerinin hemen hemen tamamı da yine büyük burjuvaziye gitmektedir. Merkez Bankasının geçen yıl açmış olduğu kredilerin yalnızca % 2'si esnaf, küçük ve orta işletmelere verilirken bir avuçluk parababası kredilerin geri kalanını yağmalamıştır.

Herkesin yakındığı şu KİT zararları bile KİT'lerin ürettiği ürün ve hizmetlerin komprador burjuvaziye peşkeş çekilmesiyle oluşmaktadır. Halkın zorunlu tüketim maddelerini üreten KİT ürünlerine sık sık zam yapılırken tekelci sermayenin üretimine giden ve KİT'lerin ürettiği hammadde ve ara mallarına ya hiçbir zam yapılmamakta, ya da bu dallardaki fiyat artışları kısıtlı tutulmaktadır. Örneğin evlerde kullanılan elektrik, sanayide kullanılan elektrikten iki kat daha pahalıdır.

İhracatta vergi iadesi oranları mı artırılıyor, hükümetin bulduğu gerekçe basittir: "Ne yapalım dövizimiz yok, ihracatı teşvik ediyoruz ki döviz gelsin". Veya yatırımlar için yeni teşvik tedbirleri mi getiriliyor aynı türden gerekçeler yine hazırdır: "işsizlik çok arttı, yatırımları teşvik etmezsek daha da artacak". Sonuçta tekelci burjuvazinin cebine giren kârlar durmadan yükselmektedir.